

Fremsat den 26. april 2017 af justitsministeren (Søren Pape Poulsen)

Forslag

til

Lov om forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe

§ 1. Kommunalbestyrelsen kan nedlægge forbud mod, at en ejendom anvendes som samlingssted for en bestemt gruppe, hvis gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Vil et forbud i medfør af stk. 1 være uforholdsmæssigt indgribende uden forudgående advarsel, skal kommunalbestyrelsen først meddele advarsel om, at forbud kan forventes nedlagt, hvis gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted fortsætter med at være egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende, jf. dog stk. 3. En advarsel gælder i 2 år.

Stk. 3. Der kan uanset stk. 2 nedlægges forbud i medfør af stk. 1, hvis der er forløbet mindre end 2 år siden udløbet eller tilbagekaldelsen af et tidligere forbud.

Stk. 4. Et forbud nedlagt i medfør af stk. 1 eller en advarsel meddelt i medfør af stk. 2 gælder for den til enhver tid værende ejer eller bruger af ejendommen.

Stk. 5. Et forbud nedlagt i medfør af stk. 1 gælder i 3 måneder. Anvendes ejendommen i denne periode som samlingssted for gruppen, kan der nedlægges et forbud som nævnt i stk. 1, der gælder, indtil kommunalbestyrelsen tilbagekalder det. Nedlægges der forbud, når der er forløbet mindre end 2 år siden udløbet eller tilbagekaldelsen af et tidligere forbud, gælder forbuddet, indtil kommunalbestyrelsen tilbagekalder det.

Stk. 6. Anmodning om tilbagekaldelse af et forbud nedlagt i medfør af stk. 1 kan tidligst indgives, når der er forløbet 3 måneder siden forbuddets nedlæggelse. Er der meddelt afslag på tilbagekaldelse, kan ny anmodning tidligst indgives, når der er forløbet 3 måneder siden afslaget.

Stk. 7. Kommunalbestyrelsen skal overveje at nedlægge forbud i medfør af stk. 1 eller meddele advarsel i medfør af stk. 2, når betingelserne er opfyldt.

§ 2. Kommunalbestyrelsen afleverer et forbud nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, eller en advarsel meddelt i medfør af §

1, stk. 2, på ejendommen og tinglyser forbuddet eller advarslen på ejendommen. Når aflevering og tinglysning har fundet sted, anses forbuddet eller advarslen for gyldigt bekendtgjort for ejendommens ejere og brugere.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen underretter endvidere ejendommens ejere og brugere om et forbud nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, eller en advarsel meddelt i medfør af § 1, stk. 2. Underretning kan dog undlades, hvis det vil være forbundet med væsentlige vanskeligheder.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen tinglyser en afgørelse om tilbagekaldelse af et forbud nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, på ejendommen.

Stk. 4. Kommunalbestyrelsen aflyser et forbud eller en advarsel, der i medfør af stk. 1 er tinglyst på en ejendom, når forbuddet eller advarslen ikke længere har retsvirkninger. Endvidere aflyser kommunalbestyrelsen en afgørelse om tilbagekaldelse af et forbud, der i medfør af stk. 3 er tinglyst på en ejendom, når afgørelsen ikke længere har retsvirkninger.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen underretter politiet om et forbud nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, og når et forbud ikke længere gælder.

§ 3. Er der nedlagt forbud i medfør af § 1, stk. 1, kan ejeren forlange ejendommen overtaget af kommunen mod erstatning, hvis forbuddet indebærer, at ejendommen ikke kan udnyttes på en økonomisk rimelig måde i overensstemmelse med den faktiske udnyttelse af de omkringliggende ejendomme.

Stk. 2. Taksationsmyndighederne efter §§ 105 og 106 i lov om offentlige veje m.v. afgør spørgsmål om berettigelsen af krav efter stk. 1. Om sagernes behandling for taksationsmyndighederne og erstatningens fastsættelse og udbetaling m.v. finder §§ 103, 104 og 107-122 i lov om offentlige veje m.v. tilsvarende anvendelse.

§ 4. Kommunalbestyrelsen kan forlange oplyst af en ejer eller lejer af en ejendom, hvem der er bruger af ejendom-

men, hvis det er nødvendigt til brug for behandlingen af en sag efter denne lov. Endvidere kan kommunalbestyrelsen forlange oplyst af en bruger af en ejendom, hvem der i øvrigt er bruger af ejendommen, hvis det er nødvendigt til brug for behandlingen af en sag efter loven.

§ 5. Kommunalbestyrelsen påser, at forbud nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, overholdes.

Stk. 2. Når der er nedlagt forbud i medfør af § 1, stk. 1, kan kommunalbestyrelsens personale kræve, at enhver person, som vurderes at opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, øjeblikkeligt forlader ejendommen. En tilsvarende adgang tilkommer politiet.

Stk. 3. Forlader en person ikke frivilligt ejendommen, når kommunalbestyrelsens personale eller politiet i medfør af stk. 2 kræver det, kan politiet under anvendelse af den fornødne magt sikre, at den pågældende forlader ejendommen.

Stk. 4. Når der er nedlagt forbud i medfør af § 1, stk. 1, har kommunalbestyrelsens personale til enhver tid mod behørig legitimation adgang til ejendommen uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for at påse, om forbuddet overholdes, eller for at anvende beføjelsen i stk. 2, 1. pkt. Politiet har endvidere mod behørig legitimation adgang til ejendommen uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for at anvende beføjelserne i stk. 2, 2. pkt., og stk. 3.

Stk. 5. Politiet yder kommunalbestyrelsens personale nødvendig bistand ved anvendelsen af beføjelsen i stk. 4, 1. pkt.

§ 6. Når der er nedlagt forbud i medfør af § 1, stk. 1, kan politiet meddele en person forbud mod at opholde sig på ejendommen og mod at opholde sig eller færdes frem og tilbage inden for en afstand af 200 meter fra ejendommen, hvis

- 1) kommunalbestyrelsens personale eller politiet i medfør af § 5, stk. 2, tidligere har krævet, at personen forlader ejendommen, og
- 2) personen i gyldighedsperioden for forbuddet på ny vurderes at opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, eller der er grund til at tro, at dette vil ske.

Stk. 2. Et forbud meddelt i medfør af stk. 1 gælder i 3 måneder, dog kun så længe forbuddet nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, gælder. Forbuddet kan forlænges, hvis der er grund til at tro, at den pågældende i gyldighedsperioden for forbuddet nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, på ny vil opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved forlængelse af forbuddet.

Stk. 3. Et forbud meddelt i medfør af stk. 1 bortfalder, hvis forbuddet nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, ophører med at gælde.

§ 7. Kommunalbestyrelsens afgørelse om at nedlægge forbud i medfør af § 1, stk. 1, kan, for så vidt angår retlige spørgsmål, påklages til Planklagenævnet. Tilsvarende gælder for kommunalbestyrelsens afgørelse om afslag på at tilbagekalde et forbud.

§ 8. En ejer eller bruger, der overtræder et forbud nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, eller en person, der overtræder et forbud meddelt i medfør af § 6, stk. 1, straffes med bøde. I gentagelsestilfælde kan straffen stige til fængsel i indtil 4 måneder.

Stk. 2. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller undlader at give oplysninger, som den pågældende ifølge § 4 er forpligtet til at give.

Stk. 3. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 9. Straffes en lejer for overtrædelse af § 8, stk. 1, ved at have anvendt det lejede som samlingssted i strid med et forbud nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, underretter politiet udlejereren.

Stk. 2. Udlejereren kan behandle oplysninger, der modtages efter stk. 1, i det omfang det er nødvendigt for, at oplysningerne kan tjene som dokumentation i en sag om ophævelse af lejeaftalen efter lejeloven, erhvervslejeloven eller almenlejeloven.

Stk. 3. Udlejereren og dennes ansatte har tavshedspligt med hensyn til oplysninger modtaget i medfør af stk. 1. Straffelovens §§ 152 og 152 c-152 f finder tilsvarende anvendelse på udlejereren og dennes ansatte.

§ 10. Loven træder i kraft den 1. juli 2017.

§ 11. I lejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 227 af 9. marts 2016, som ændret ved § 2 i lov nr. 643 af 8. juni 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 93, *stk. 1, litra i*, indsættes efter »i medfør af loven«: », eller når lejeren er straffet i medfør af § 8, stk. 1, i lov om forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe for at have anvendt det lejede som samlingssted i strid med et forbud nedlagt i medfør af loven«.

§ 12. I erhvervslejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1714 af 16. december 2010, som ændret ved § 3 i lov nr. 270 af 19. marts 2013, § 5 i lov nr. 439 af 6. maj 2014, lov nr. 269 af 25. marts 2015 og lov nr. 1550 af 13. december 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 69, *stk. 1, nr. 8*, indsættes efter »i medfør af loven«: », eller når lejeren er straffet i medfør af § 8, stk. 1, i lov om forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe for at have anvendt det lejede som samlingssted i strid med et forbud nedlagt i medfør af loven«.

§ 13. I almenlejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 228 af 9. marts 2016, som ændret ved § 3 i lov nr. 643 af 8. juni 2016, § 2 i lov nr. 662 af 8. juni 2016, § 4 i lov nr. 665 af 8. juni 2016 og § 2 i lov nr. 1559 af 13. december 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 90, *stk. 1, nr. 9*, indsættes efter »i medfør af loven«: », eller når lejeren er straffet i medfør af § 8, stk. 1, i lov om

forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe for at have anvendt det lejede som samlingssted i strid med et forbud nedlagt i medfør af loven«.

§ 14. I lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1529 af 23. november 2015, som ændret senest ved § 48 i lov nr. 1715 af 27. december 2016, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 56 indsættes:

»§ 56 a. Kommunalbestyrelsen kan forlange oplyst af en ejer eller lejer af en ejendom, hvem der er bruger af ejendommen, hvis det er nødvendigt til brug for behandlingen af en sag om nedlæggelse af forbud efter § 14 eller en sag om lovliggørelse af et ulovligt forhold. Kommunalbestyrelsen

kan endvidere forlange oplyst af en bruger af en ejendom, hvem der i øvrigt er bruger af ejendommen, hvis det er nødvendigt til brug for behandlingen af en sådan sag.«

2. I § 64, stk. 1, nr. 3, ændres »§ 37, stk. 2, eller« til: »§ 37, stk. 2,« og i nr. 4 ændres »forhold.« til: »forhold, eller«.

3. I § 64, stk. 1, indsættes som nr. 5:

»5) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller undlader at give oplysninger, som den pågældende ifølge § 56 a er forpligtet til at give.«

§ 15. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men §§ 1-9 kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. En samlingsstedsforbudsordning
 - 2.1. Gældende ret
 - 2.1.1. Indsatsen over for rockerborgere og lignende tilholdssteder
 - 2.1.1.1. Rockerloven
 - 2.1.1.2. Hashklubloven
 - 2.1.1.3. Visitationszoner
 - 2.1.1.4. Zoneforbud
 - 2.1.1.5. Støjende adfærd, høj musik mv.
 - 2.1.1.6. Planloven
 - 2.1.1.7. Byggeloven
 - 2.1.2. Regler om tavshedspligt og behandling af personoplysninger
 - 2.2.2.1. Tavshedspligt mv.
 - 2.2.2.2. Behandling af personoplysninger
 - 2.2. Lovforslagets udformning
 - 2.2.1. Indførelse af adgang til at nedlægge samlingsstedsforbud
 - 2.2.1.1. Udvalgets overvejelser og forslag
 - 2.2.1.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2.2. Betingelserne for at nedlægge forbud
 - 2.2.2.1. Udvalgets overvejelser og forslag
 - 2.2.2.1.1. Ejendommens beliggenhed
 - 2.2.2.1.2. Ejendommen anvendes som samlingssted for en gruppe
 - 2.2.2.1.3. Anvendelsen er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed
 - 2.2.2.1.4. Forudgående advarsel
 - 2.2.2.1.5. Proportionalitet mv.
 - 2.2.2.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2.3. Forbuddets indhold og tidsmæssige udstrækning
 - 2.2.3.1. Udvalgets overvejelser og forslag
 - 2.2.3.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2.4. Behandlingen af sager om forbud
 - 2.2.4.1. Udvalgets overvejelser og forslag
 - 2.2.4.1.1. Kompetencen til at nedlægge forbud
 - 2.2.4.1.2. Sagsbehandling og bekendtgørelse af forbud og advarsler
 - 2.2.4.1.3. Dokumentationen
 - 2.2.4.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2.5. Klageadgang
 - 2.2.5.1. Udvalgets overvejelser og forslag
 - 2.2.5.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2.6. Adgang til at forlange ejendommen overtaget af kommunen
 - 2.2.6.1. Udvalgets overvejelser og forslag
 - 2.2.6.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

- 2.2.7. Tilsyn, håndhævelse og straf
 - 2.2.7.1. Udvalgets overvejelser og forslag
 - 2.2.7.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.2.8. Adgang for politiet til at meddele forbud som led i håndhævelsen
 - 2.2.8.1. Udvalgets overvejelser
 - 2.2.8.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.2.9. Ophævelse af lejemål
 - 2.2.9.1. Udvalgets overvejelser og forslag
 - 2.2.9.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2.9.3. Forholdet til databeskyttelsesdirektivet
- 3. En bestemmelse om oplysningspligt i planloven
 - 3.1. Gældende ret
 - 3.2. Udvalgets overvejelser og forslag
 - 3.3. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 4. Forholdet til grundloven og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention
 - 4.1. Grundlovens § 79
 - 4.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 11
- 5. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
- 6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.
- 7. Administrative konsekvenser for borgerne
- 8. Miljømæssige konsekvenser
- 9. Forholdet til EU-retten
- 10. Hørte myndigheder og organisationer mv.
- 11. Sammenfattende skema

1. Indledning

Regeringen (Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance og Venstre) har sammen med Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet (aftalepartierne) den 24. marts 2017 indgået en politisk aftale om en ny rocker- og bandepakke (Bandepakke III).

Lovforslaget har sammen med det samtidig fremsatte lovforslag om ændring af straffeloven, lov om forbud mod ophold i bestemte ejendomme og lov om fuldbyrdelse af straf mv. (Styrket indsats mod rocker- og bandekriminalitet mv.) til formål at gennemføre de dele af den politiske aftale om Bandepakke III, hvor lovgivning vurderes at være nødvendig, og som aftalepartierne ønsker gennemført i indeværende folketingsår. Der henvises for en nærmere beskrivelse af aftalen om Bandepakke III i øvrigt til det nævnte lovforslag.

Med lovforslaget indføres der en ny lov, som giver kommunerne adgang til at nedlægge forbud mod, at en ejendom anvendes som samlingssted for en bestemt gruppe, f.eks. en

rocker- eller bandegruppe, hvis denne anvendelse er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende, jf. pkt. 2 nedenfor.

Herudover foreslås det, at der i planloven indføres en bestemmelse om pligt for bl.a. en ejendoms ejer til efter anmodning fra kommunen at oplyse, hvem der er bruger af ejendommen, hvis det er nødvendigt til brug for behandlingen af bl.a. en konkret sag om lovliggørelse af et ulovligt forhold, jf. pkt. 3 nedenfor.

Lovforslaget bygger på betænkning nr. 1562/2016 om indsatsen over for rockerborge mv. (herefter ”betænkningen”). Betænkningen er afgivet af Udvalget om indsatsen over for rockerborge (herefter ”udvalget”).

Betænkningen indeholder foruden de ovennævnte forslag bl.a. udkast til to vejledninger. Det drejer sig for det første om en vejledning om myndighedernes udveksling af personoplysninger som led i den koordinerede myndighedsindsats over for organiseret og alvorlig kriminalitet, herun-

der særligt rocker- og bandekriminalitet. For det andet drejer det sig om en vejledning om anvendelse af planloven i sager om rockerborge. Disse vejledninger vil blive udsendt i forbindelse med lovens eventuelle ikrafttræden.

2. En samlingsstedsforbudsordning

2.1. Gældende ret

2.1.1. Indsatsen over for rockerborge og lignende tilholdssteder

Lovgivningen indeholder en lang række regler, som har betydning for politiets og kommunernes indsats over for rockerborge og lignende tilholdssteder. Nedenfor er nogle af disse regler beskrevet.

2.1.1.1. Rockerloven

Politiet kan efter lov om forbud mod ophold i bestemte ejendomme (herefter "rockerloven") nedlægge forbud mod ophold i en rockerborg eller et lignende tilholdssted. Loven har til formål at afværge fare for naboer og andre ved et angreb mod sådanne ejendomme.

Det bemærkes, at der med det samtidig fremsatte lovforslag, som er nævnt ovenfor under pkt. 1, foreslås flere ændringer af rockerloven. Der henvises nærmere til det nævnte lovforslag.

Det følger af rockerlovens § 1, stk. 1, at politiet kan forbyde en person at opholde sig i en bestemt ejendom, hvis ejendommen tjener som tilholdssted for en gruppe, som den pågældende person tilhører eller har tilknytning til, og den pågældendes tilstedeværelse i ejendommen og omstændighederne i øvrigt skønnes at indebære risiko for angreb, der vil være til fare for personer, der bor eller befinder sig i nærheden af ejendommen.

Efter rockerlovens § 1, stk. 2, 1. pkt., kan politiet endvidere forbyde enhver person adgang til en bestemt ejendom, hvis der skønnes at være betydelig risiko for et angreb, der vil være til fare for personer, der bor eller befinder sig i nærheden af ejendommen.

I begge tilfælde er det en betingelse, at det angreb, der er risiko for, må antages at være led i et gensidigt opgør mellem grupper af personer, hvor der på begge sider anvendes voldelige midler, herunder skydevåben og sprængstoffer, jf. rockerlovens § 1, stk. 3. Med det ovennævnte samtidig fremsatte lovforslag foreslås bestemmelsen ændret, så det fremover bliver et krav, at det angreb, der er risiko for, må antages at have baggrund i en verserende konflikt mellem

grupper af personer, hvor der som led i konflikten er anvendt våben eller eksplosivstoffer eller er begået brandstiftelse omfattet af straffelovens § 180.

Forbud nedlægges for et bestemt tidsrum eller indtil videre, jf. rockerlovens § 1, stk. 4. Politiet skal ifølge § 1, stk. 5, opheve et forbud, når den risiko for angreb, der gav anledning til forbuddet, ikke længere foreligger. Det gælder, selv om forbuddet er meddelt for et bestemt tidsrum.

Forsætlig overtrædelse af et forbud straffes med fængsel indtil 2 år, jf. rockerlovens § 2.

Der henvises til betænkningens side 29-39.

2.1.1.2. Hashklubloven

Endvidere kan politiet efter reglerne i lov om forbud mod besøgende i bestemte lokaler (herefter "hashklubloven") nedlægge forbud mod at modtage besøgende eller at opholde sig som besøgende i eller i umiddelbar nærhed af bestemte lokaler.

Hashklubloven har til formål at sikre, at der kan gribes mere effektivt ind over for såkaldte hashklubber og andre former for organiseret kriminel virksomhed, der foregår i bestemte lokaler og præger nærmiljøet ved at genere og skabe utryghed hos omkringboende. Hvis betingelserne er opfyldt, kan loven også anvendes i forhold til rockerborge eller lignende tilholdssteder.

Det er en betingelse for at nedlægge forbud, at der i lokalerne foregår virksomhed på en måde, som systematisk indebærer strafbare handlinger, og som er egnet til at medføre ulempe og utryghed hos omkringboende, jf. hashklublovens § 1, stk. 1. Der skal endvidere forudgående være meddelt advarsel til den, der råder over lokalerne, medmindre der inden for de seneste 3 måneder er nedlagt forbud over for den pågældende vedrørende andre lokaler inden for en radius af 500 meter.

Forbuddet indebærer, at det er forbudt at modtage besøgende eller at opholde sig som besøgende i eller i umiddelbar nærhed af de pågældende lokaler, jf. hashklublovens § 1, stk. 2. Dog omfatter det ikke personer, som er nærmeste pårørende til personer med fast bopæl i lokalerne, jf. § 1, stk. 3. Endvidere omfatter forbuddet ikke personer, som modtages eller opholder sig i lokalerne alene for at deltage i en forsamling med et politisk eller andet meningsbefordrende øjemed, hvis lokalerne også forud for, at forbuddet blev nedlagt, anvendtes til en sådan forsamlingsvirksomhed, jf. § 1, stk. 4.

Et forbud gælder i 3 måneder og kan forlænges med indtil 3 måneder ad gangen, jf. hashklublovens § 2, stk. 1.

Den, der overtræder et forbud, straffes med bøde, jf. hashklublovens § 4, stk. 1. I gentagelsestilfælde kan straffen stige til fængsel i indtil 4 måneder.

Hashklubloven skal ses i sammenhæng med lejelovens § 93, stk. 1, litra i, almenlejelovens § 90, stk. 1, nr. 9, og erhvervslejelovens § 69, stk. 1, nr. 8. Efter disse bestemmelser er det en ophævelsesgrund i et lejeforhold, hvis lejeren eller andre straffes for at have modtaget besøgende i strid med et forbud efter hashklubloven.

Det følger herudover af lejelovens § 27, stk. 1, 1. pkt., almenlejelovens § 80, stk. 1, 1. pkt., og erhvervslejelovens § 35, stk. 1, 1. pkt., at udlejeren skal sørge for, at der hersker god orden i ejendommen, og om fornødent ophæve lejeforholdet, bl.a. hvis lejeren eller andre straffes for at have modtaget besøgende i strid med et forbud efter hashklubloven.

Politiet skal underrette udlejeren, hvis nogen straffes for at have modtaget besøgende i strid med et forbud, jf. hashklublovens § 4, stk. 3.

Der henvises til betænkningens side 39-50, idet det dog bemærkes, at hashklubloven er ændret efter afgivelsen af betænkningen.

2.1.1.3. Visitationszoner

Efter reglerne i politilovens § 6 kan politiet oprette såkaldte visitationszoner, det vil sige områder, hvor politiet, uden at der foreligger en konkret mistanke, kan foretage stikprøvevisitationer af personer og biler mv. med henblik på at kontrollere, om nogen besidder eller bærer våben.

Hvis betingelserne er opfyldt, kan der oprettes en visitationszone i området omkring en rockerborg eller et lignende tilholdssted i forbindelse med eksempelvis arrangementer i tilholdsstedet.

Politilovens § 6 kan anvendes på steder, hvor der efter § 1 i lov om knive og blankvåben mv. gælder forbud mod at besidde eller bære knive mv., jf. § 6, stk. 1. Det er endvidere en betingelse for at oprette en visitationszone, at der er grund til det med henblik på at forebygge, at nogen foretager strafbare handlinger, som indebærer fare for personers liv, helbred eller velfærd, jf. § 6, stk. 2.

Beslutning om at oprette en visitationszone træffes af politidirektøren eller den, som denne bemyndiger hertil, jf. politilovens § 6, stk. 3. Beslutningen skal være skriftlig og inde-

holde en begrundelse og en angivelse af det sted og tidsrum, som beslutningen gælder for.

Der henvises til betænkningens side 50-53.

2.1.1.4. Zoneforbud

Efter § 6 i bekendtgørelse om politiets sikring af den offentlige orden og beskyttelse af enkeltpersoners og den offentlige sikkerhed mv. samt politiets adgang til at iværksætte midlertidige foranstaltninger (herefter ”ordensbekendtgørelsen”) kan politiet meddele såkaldte zoneforbud. Adgangen til at meddele sådanne forbud kan også have betydning for indsatsen over for rockerborge og lignende tilholdssteder.

Ordensbekendtgørelsen finder, medmindre andet fremgår af de enkelte bestemmelser, anvendelse på borgernes adfærd på veje eller på andre steder, hvortil der er almindelig adgang, jf. § 2, stk. 1, 1. pkt.

Ifølge ordensbekendtgørelsens § 6, stk. 4, kan politiet meddele en person, der har udvist en særligt utryghedsskabende adfærd eller ved sin adfærd har bidraget til at skabe særlig utryghed, forbud imod at færdes frem og tilbage eller tage ophold inden for en radius af 500 meter fra det sted, hvor adfærden har fundet sted. Det er en betingelse for meddelelse af forbud, at der er grund til at tro, at den pågældende ellers vil gentage den særligt utryghedsskabende adfærd eller fortsat bidrage til at skabe særlig utryghed inden for det område, som forbuddet vil omfatte. Hvis geografiske eller andre hensyn tilsiger det, kan der fastsættes en radius af indtil 1.000 meter.

Ved vurderingen af, om en person har udvist en særligt utryghedsskabende adfærd, forudsættes den konkrete adfærd sammenholdt med den generelle situation i området, herunder om adfærden formodes at have tilknytning til et vesevende opgør mellem kriminelle grupper eller til en aktuel kriminalitetstendens i det offentlige rum, f.eks. åbenlys handel med narkotika.

Den særligt utryghedsskabende adfærd kan bestå i et strafbart forhold – eksempelvis ulovlig tvang efter straffelovens § 260, stk. 1, nr. 1, narkotikahandel eller overtrædelse af ordensbekendtgørelsens § 3 – men kan også bestå i en adfærd, der ikke er selvstændigt kriminaliseret.

Med en særligt utryghedsskabende adfærd, der ikke nødvendigvis er strafbar, tænkes bl.a. på såkaldte bandevagter, der ved deres tilstedeværelse og adfærd optræder intimiderende over for beboere og forbipasserende – f.eks. ved at tage opstilling iført skudsikre veste og udspørge og kontrollere andre personer, der færdes i området.

Zoneforbud kan som nævnt også meddeles over for en person, der ved sin adfærd har bidraget til at skabe særlig utryghed. Ved vurderingen af, om dette er tilfældet, er det afgørende, om den pågældendes adfærd er med til at understøtte en særligt utryghedsskabende aktivitet, som udvises af andre, jf. herom ovenfor.

Denne del af bestemmelsen sigter navnlig til personer, der bidrager til og udgør væsentlige led i den organiserede narkotikahandel på gadeplan (eksempelvis ”løbere” og ”hashvagter”), og de pågældende vil således efter omstændighederne kunne meddeles et zoneforbud, selv om de ikke isoleret måtte have udvist en adfærd, der er særligt utryghedsskabende. Bestemmelsen kan imidlertid også finde anvendelse i andre tilfælde end over for personer med relation til den åbenlyse narkotikahandel, hvis betingelserne herfor er opfyldt. Der kan således også i andre tilfælde meddeles et zoneforbud, hvis adfærden bidrager til at skabe eller opretholde særlig utryghed i et område.

Der henvises til pkt. 2 i vejledning nr. 9319 af 31. marts 2017 om meddelelse af zoneforbud efter ordensbekendtgørelsens § 6, stk. 4.

Ifølge ordensbekendtgørelsens § 6, stk. 6, skal der fastsættes en frist for zoneforbud efter § 6, stk. 4. Fristen kan ikke overstige 3 måneder. Den kan forlænges med indtil 3 måneder ad gangen.

Overtrædelse af et zoneforbud efter ordensbekendtgørelsens § 6, stk. 4, straffes ifølge § 18, stk. 2, med fængsel indtil 1 år og 6 måneder, under særligt formildende omstændigheder dog med bøde.

Der henvises til betænkningens side 54-56, idet det dog bemærkes, at reglerne om zoneforbud er ændret efter afgivelsen af betænkningen.

2.1.1.5. Støjende adfærd, høj musik mv.

Efter reglerne i politiloven og ordensbekendtgørelsen kan politiet herudover i visse tilfælde gribe ind over for støjende adfærd, høj musik mv. i forbindelse med rockerborge og lignende tilholdssteder.

Ifølge politilovens § 5, stk. 1, har politiet bl.a. til opgave at afværge fare for forstyrrelse af den offentlige orden. Med henblik på at afværge sådan fare kan politiet ifølge § 5, stk. 2, foretage indgreb, herunder udstede påbud, over for den eller de personer, der giver anledning til faren. Politiet kan i medfør af bestemmelsen efter omstændighederne gribe ind over for høj musik mv. på en ejendom, hvis musikken mv. forstyrrer de omkringboende. Det gælder også, selv om der er tale om en privat bolig.

Ordensbekendtgørelsen finder, medmindre andet fremgår af de enkelte bestemmelser, anvendelse på borgernes adfærd på veje eller på andre steder, hvortil der er almindelig adgang, jf. § 2, stk. 1, 1. pkt.

Det fremgår af ordensbekendtgørelsens § 3, stk. 1, at slagsmål, skrigen, råben eller anden støjende, voldelig, fornærmelig eller lignende optræden, der er egnet til at forstyrre den offentlige orden, ikke må finde sted. Hvis de pågældende handlinger er begået på steder, hvortil der ikke er almindelig adgang, og de medfører forstyrrelser af den offentlige orden, kan politiet påbyde, at de bringes til ophør, jf. § 3, stk. 5.

Efter ordensbekendtgørelsens § 8, stk. 1, kan politiet endvidere forbyde benyttelse af højtalere, musikanlæg, musikinstrumenter eller lignende, når benyttelsen må antages at være til væsentlig ulempe for de omkringboende eller forbipasserende.

Overtrædelse af ordensbekendtgørelsens § 3, stk. 1, manglende efterkommelse af et påbud efter § 3, stk. 5, eller overtrædelse af § 8, stk. 1, straffes med bøde, jf. § 18, stk. 1, 1. pkt.

Der henvises til betænkningens side 53-54.

2.1.1.6. Planloven

Kommunerne kan efter omstændighederne anvende planloven til at undgå etablering af rockerborge og lignende tilholdssteder og bringe anvendelsen af ejendomme som sådanne tilholdssteder til ophør.

Efter planloven kan kommunerne således tilvejebringe lokalplaner, som indebærer, at der, når lokalplanen er bekendtgjort offentligt efter reglerne i § 30, ikke retligt eller faktisk må etableres forhold i strid med planens bestemmelser, medmindre der meddeles dispensation, jf. § 18.

Lokalplanbestemmelser skal have hjemmel i det såkaldte lokalplankatalog i planlovens § 15, stk. 2, hvorefter der bl.a. kan indføres lokalplanbestemmelser om områdets anvendelse, bebyggelsers udformning, anvendelse af de enkelte bygninger og hegnsforhold. En lokalplanbestemmelse skal endvidere i det enkelte tilfælde have en planlægningsmæssigt relevant begrundelse og må ikke være baseret på usaglige hensyn eller være i strid med bl.a. proportionalitetsprincippet. En planlægningsmæssigt relevant begrundelse kan f.eks. være æstetiske eller trafikale hensyn.

En rockerborg eller et lignende tilholdssted eller forhold på et sådant tilholdssted kan være i strid med en række forskel-

lige lokalplanbestemmelser. Det gælder eksempelvis lokalplanbestemmelser om forbud mod faste hegn eller faste hegn over en bestemt højde eller krav om, at der kun må etableres levende beplantning i skel, forbud mod afskærmning af vinduer mod gaden eller forbud mod placering af skilte på bygningers facade. Det samme kan efter omstændighederne være tilfældet for bl.a. lokalplanbestemmelser om udlægning til beboelse.

En lokalplan retter sig alene mod fremtidige forhold og kan derfor ikke i sig selv gennemtvinge ændringer i en eksisterende, lovlig anvendelse af en ejendom eller forhold på ejendommen.

Planlovens § 14 om midlertidige forbud giver imidlertid kommunen adgang til at gribe ind for at forhindre, at muligheden for at indføre lokalplanbestemmelser fortabes, fordi det pågældende forhold allerede er etableret. Efter bestemmelsen kan kommunalbestyrelsen nedlægge forbud mod, at der retligt eller faktisk etableres forhold, som kan hindres ved lokalplan. Den disposition, der forbydes ved et sådant forbud, skal kunne opretholdes som forbudt ved en senere lokalplan, det vil sige, at betingelserne for at indføre en lokalplanbestemmelse om forholdet skal være opfyldt, herunder kravet om en saglig, planlægningsmæssig begrundelse.

Hvis en kommune således bliver opmærksom på, at en rockerborg eller et lignende tilholdssted påtænkes etableret i kommunen, kan kommunen overveje, hvordan dette forhold sig til kommunens planer for det pågældende område, og om der bør indføres lokalplanbestemmelser som nævnt ovenfor. I givet fald kan kommunen overveje at nedlægge forbud efter planlovens § 14.

Hvis en rockerborg eller et lignende tilholdssted allerede er etableret, kan kommunen overveje, om tilholdsstedet er i strid med de lokalplanbestemmelser, som gælder for ejendommen. Kommunalbestyrelsen skal foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet er af underordnet betydning, jf. planlovens § 51, stk. 5. Lovliggørelse kan enten ske som fysisk lovliggørelse, det vil sige fjernelse eller ophør af det ulovlige forhold, eller som retlig lovliggørelse, det vil sige efterfølgende lovliggørelse af forholdet, f.eks. ved meddelelse af dispensation eller tilladelse.

Kommunalbestyrelsen kan i medfør af planlovens § 51 meddele påbud om lovliggørelse af et ulovligt forhold.

Ifølge planlovens § 63, stk. 1, påhviler det den til enhver tid værende ejer af en ejendom at berigtige et ulovligt forhold. Består forholdet i en ulovlig brug af ejendommen, påhviler pligten tillige brugeren.

Endvidere kan kommunen undersøge, om en rockerborg eller et lignende tilholdssted er i strid med privatretlige servitutter på ejendommen. Det følger således af planlovens § 43, at kommunalbestyrelsen ved påbud eller forbud kan sikre overholdelsen af servitutbestemmelser om forhold, hvorom der kan optages bestemmelser i en lokalplan. Påbud eller forbud efter § 43 kan kun angå forhold, som kan reguleres ved lokalplan. Det er endvidere bl.a. en forudsætning for et påbud eller et forbud, at der er tale om en servitutbestemmelse, hvis overholdelse utvivlsomt er i det offentliges interesse. Det er herudover en forudsætning for et påbud eller et forbud, at der ikke er rimelig tvivl om, at servituten er tilisdesat.

Det er ifølge planlovens § 64, stk. 1, strafbart at overtræde bl.a. lokalplanbestemmelser eller forbud eller påbud udstedt i medfør af loven.

Der henvises nærmere til betænkningens side 57-90, som bl.a. indeholder en beskrivelse af den vurdering, der skal foretages, når der skal tages stilling til, om anvendelsen af en ejendom i et boligområde som rockerborg eller lignende tilholdssted er ulovlig, og en beskrivelse af adgangen til at anvende planloven i sager om tilholdssteder beliggende i landzone.

Der vil i forbindelse med lovens eventuelle ikrafttræden blive udsendt en vejledning om anvendelse af planloven i sager om rockerborge og lignende tilholdssteder, som bygger på udvalgets udkast til en sådan vejledning i betænkningens bilag 1.

2.1.1.7. Byggeloven

Kommunerne kan endvidere i et vist omfang anvende byggeloven til at begrænse etableringen eller anvendelsen af rockerborge eller lignende tilholdssteder.

Byggeloven og bygningsreglementet, der er udfærdiget i medfør af loven, fastsætter de krav vedrørende bl.a. tilladelse, udførelse, indretning og brug, der gælder for byggeri omfattet af loven.

Hvis en kommune bliver bekendt med et ulovligt forhold i forbindelse med en rockerborg eller et lignende tilholdssted, kan der efter omstændighederne meddeles påbud efter byggelovens § 16 C om at lovliggøre forholdet. Forholdet kan efter omstændighederne endvidere straffes efter § 30.

Et ulovligt forhold kan eksempelvis bestå i, at et byggeri er påbegyndt uden tilladelse, at et byggeri ikke lever op til de tekniske krav i bygningsreglementet, eller at et byggeri ikke anvendes i overensstemmelse med en tilladelse.

Der henvises til betænkningens side 90-93.

2.1.2. Regler om tavshedspligt og behandling af personoplysninger

I det følgende beskrives reglerne om tavshedspligt og behandling af personoplysninger, idet disse regler har betydning for den foreslåede ordning, jf. herved pkt. 2.2.4 og 2.2.9 nedenfor.

2.1.2.1. Tavshedspligt mv.

Ifølge forvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 1, har den, der virker inden for den offentlige forvaltning, tavshedspligt, jf. straffelovens §§ 152 og 152 c-152 f, med hensyn til oplysninger om enkeltpersoners private, herunder økonomiske, forhold. Oplysninger om bl.a. strafbare forhold er omfattet af tavshedspligten.

Det fremgår af straffelovens § 152, stk. 1, at den, som virker eller har virket i offentlig tjeneste eller hverv, og som uberegtiget videregiver eller udnytter fortrolige oplysninger, hvortil den pågældende i den forbindelse har fået kendskab, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Det følger af straffelovens § 152 e, at bl.a. bestemmelsen i § 152 ikke omfatter tilfælde, hvor den pågældende er forpligtet til at videregive en fortrolig oplysning eller handler i berettiget varetægelse af åbenbar almeninteresse eller af eget eller andres tarv.

Efter forvaltningslovens § 28, stk. 1, gælder reglerne i bl.a. § 5, stk. 1-3, og §§ 6-8 i persondataloven (jf. nærmere herom under pkt. 2.1.2.2 nedenfor) for videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed, jf. også persondatalovens § 1, stk. 3.

2.1.2.2. Behandling af personoplysninger

Persondataloven regulerer behandling af personoplysninger, som foretages af offentlige myndigheder og private, når behandlingen helt eller delvist foretages ved hjælp af elektronisk databehandling. Den omfatter ligeledes ikke-elektronisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register, jf. persondatalovens § 1, stk. 1.

Persondatalovens regler gælder endvidere for anden ikke-elektronisk systematisk behandling af personoplysninger, som udføres for private, og som omfatter oplysninger om personers private eller økonomiske forhold eller i øvrigt oplysninger om personlige forhold, som med rimelighed kan forlanges unddraget offentligheden, jf. persondatalovens § 1, stk. 2.

Det følger af persondatalovens § 2, stk. 1, at regler om behandling af personoplysninger i anden lovgivning, som giver den registrerede en bedre retsstilling, går forud for reglerne i persondataloven.

Af bemærkningerne til persondatalovens § 2, stk. 1, fremgår, at bestemmelsen indebærer, at persondataloven finder anvendelse, hvis regler om behandling af personoplysninger i anden lovgivning giver den registrerede en dårligere retsstilling. Det fremgår imidlertid også, at dette ikke gælder, hvis den dårligere retsstilling har været tilsigtet og i øvrigt ikke strider mod Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (herefter ”databeskyttelsesdirektivet”).

Persondatalovens § 5 indeholder en række grundlæggende principper, der gælder for alle behandlinger af personoplysninger. Bestemmelsen fastsætter således bl.a., at behandling af personoplysninger skal ske i overensstemmelse med god databehandlingsskik, at indsamling af oplysninger skal ske til udtrykkeligt angivne og saglige formål, og at senere behandling ikke må være uforenelig med disse formål, at oplysninger, som behandles, skal være relevante og tilstrækkelige og ikke omfatte mere, end hvad der kræves til opfyldelse af de formål, hvortil oplysningerne indsamles, og de formål, hvortil oplysningerne senere behandles, at der skal foretages fornøden ajourføring af oplysningerne, og at indsamlede oplysninger ikke må opbevares på en måde, der giver mulighed for at identificere den registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt af hensyn til de formål, hvortil oplysningerne behandles.

I persondatalovens § 6, stk. 1, fastsættes de generelle betingelser for, hvornår behandling af personoplysninger må finde sted. Af bestemmelsen følger, at behandling af oplysninger kun må finde sted, hvis en eller flere af de i nr. 1-7 angivne betingelser er opfyldt.

Behandling af personoplysninger kan bl.a. efter § 6, stk. 1, nr. 1, finde sted, hvis den registrerede har givet sit udtrykkelige samtykke hertil. Behandling kan efter § 6, stk. 1, nr. 7, desuden finde sted, hvis behandlingen er nødvendig for, at den dataansvarlige eller den tredjemand, til hvem oplysningerne videregives, kan forfølge en berettiget interesse, og hensynet til den registrerede ikke overstiger denne interesse. Bestemmelsen i § 6, stk. 1, nr. 7, forudsætter, at der i hvert enkelt tilfælde, hvor oplysninger ønskes behandlet, foretages en konkret vurdering af, om de nævnte betingelser er opfyldt.

Videregivelse og anden behandling af oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold er reguleret i persondatalovens §§ 7 og 8.

De oplysninger, der er omfattet af persondatalovens § 7, er oplysninger om racemæssig eller etnisk baggrund, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning, fagforeningsmæssige tilhørsforhold samt helbredsmæssige og seksuelle forhold. Sådanne oplysninger må kun behandles i visse situationer, f.eks. hvis den registrerede har givet sit udtrykkelige samtykke hertil, eller hvis behandlingen er nødvendig for, at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares, jf. § 7, stk. 2, nr. 1 og 4.

Persondatalovens § 8 omfatter oplysninger om strafbare forhold, væsentlige sociale problemer og andre rent private forhold end dem, der er nævnt i § 7.

Det fremgår af persondatalovens § 8, stk. 2, der alene vedrører oplysninger, som behandles for den offentlige forvaltning, at de i stk. 1 nævnte oplysninger ikke må videregives. Videregivelse kan dog efter § 8, stk. 2, nr. 1, finde sted, hvis den registrerede har givet sit udtrykkelige samtykke til videregivelsen, og efter § 8, stk. 2, nr. 2, hvis videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, som oplysningen angår. Videregivelse kan endvidere ske efter § 8, stk. 2, nr. 3, hvis det er nødvendigt for udførelsen af en myndigheds virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe. Bestemmelsen forudsætter, at der i hvert enkelt tilfælde, hvor oplysninger ønskes videregivet, foretages en konkret vurdering af, om de nævnte betingelser er opfyldt.

Af persondatalovens § 8, stk. 4, følger, at private må behandle, herunder opbevare, oplysninger om bl.a. strafbare forhold, hvis den registrerede har givet sit udtrykkelige samtykke hertil. Herudover kan behandling ske, bl.a. hvis det er nødvendigt til varetagelse af en berettiget interesse, og denne interesse klart overstiger hensynet til den registrerede. Også denne undtagelsesbestemmelse forudsætter, at der i hvert enkelt tilfælde, hvor private skal behandle oplysninger, foretages en konkret vurdering af, om de nævnte betingelser er opfyldt.

Det følger af persondatalovens § 50, stk. 1, nr. 1, at en privat dataansvarlig, der ønsker at behandle personoplysninger, der omfatter oplysninger som nævnt i § 7, stk. 1, og § 8, stk. 4, skal indhente en tilladelse fra Datatilsynet, inden behandlingen påbegyndes.

2.2. Lovforslagets udformning

2.2.1. Indførelse af adgang til at nedlægge samlingsstedsforbud

2.2.1.1. Udvalgets overvejelser og forslag

Efter udvalgets opfattelse er det ikke i medfør af den gældende lovgivning muligt fuldt ud at imødegå de gener, som rockerbørge kan give anledning til for de omkringboende. Det er samtidig udvalgets opfattelse, at disse gener i visse tilfælde i en sådan grad kan overskride grænserne for, hvad der bør accepteres i boligområder og lignende, at der bør være mulighed for, at myndighederne kan gribe ind. Udvalget foreslår derfor, at der indføres mulighed herfor.

Udvalget har overordnet overvejet tre forskellige forbuds- eller påbudsmodeller for ordningen.

Udvalget har således overvejet en påbudsordning, som vil indebære, at der, hvis en ejendom anvendes som samlingssted for en gruppe, og anvendelsen giver anledning til væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende, vil kunne meddeles påbud til ejeren eller brugeren (f.eks. lejeren) om at ophøre med denne anvendelse af ejendommen, men uden at forbyde selve anvendelsen af ejendommen som samlingssted for gruppen. En sådan ordning vil ifølge udvalget have den svaghed, at det ikke vil fremgå af påbuddet, hvilke handlinger der præcis skal ophøre. Det vil derfor også være vanskeligt at håndhæve påbuddet effektivt. Udvalget anbefaler derfor ikke denne model.

Udvalget har herudover overvejet en samlingsstedsforbudsordning og en besøgsforbudsordning.

Samlingsstedsforbudsordningen vil indebære, at der, hvis en ejendom anvendes som samlingssted for en gruppe, og dette giver anledning til væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende, vil kunne nedlægges forbud mod, at ejendommen anvendes som samlingssted for gruppen.

Besøgsforbudsordningen vil indebære, at der, hvis anvendelsen af en ejendom som samlingssted for en gruppe giver anledning til væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende, vil kunne nedlægges forbud mod at modtage besøgende eller at opholde sig som besøgende på den pågældende ejendom. En sådan ordning vil indebære forbud mod enhver besøgende, uanset om den pågældende er medlem af eller tilknyttet gruppen eller i øvrigt opholder sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen.

Forskellen mellem samlingsstedsforbudsordningen og besøgsforbudsordningen er, at et samlingsstedsforbud alene vil indebære et forbud mod at anvende ejendommen som samlingssted for gruppen, hvorimod et besøgsforbud vil indebære et forbud mod enhver besøgende på ejendommen.

Samlingsstedsforbudsordningen vil således ifølge udvalget alene ramme det, som er formålet med ordningen, nemlig at gribe ind over for de gener, som følger af, at den pågældende gruppe anvender ejendommen som samlingssted, hvorimod besøgsforbudsordningen vil ramme væsentligt bredere og dermed være mere indgribende. Det bemærkes i den forbindelse, at der vil kunne være tilfælde, hvor ejendommen både anvendes som samlingssted for gruppen og som bolig for ejendommens ejer eller bruger (f.eks. lejer).

Udvalget anbefaler på denne baggrund en samlingsstedsforbudsordning frem for en besøgsforbudsordning.

Udvalget er opmærksomt på, at det alt andet lige vil være lettere at håndhæve et besøgsforbud end et samlingsstedsforbud, da myndighederne ved et besøgsforbud ikke vil skulle godtgøre, at personerne befinder sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, idet forbuddet vil gælde enhver besøgende.

Den foreslåede samlingsstedsforbudsordning er ifølge udvalget navnlig inspireret af arealanvendelsesreguleringen i planloven (se herom pkt. 2.1.1.6 ovenfor), men med den principielle forskel, at der ved særskilt lov indføres hjemmel til, at kommunen under nærmere betingelser kan gribe ind over for en bestående anvendelse af en ejendom i et boligområde eller lignende område, så ejendommen ikke længere må anvendes som samlingssted for en bestemt gruppe. Der er foruden i arealanvendelsesreguleringen hentet inspiration fra bl.a. hashklubloven (se herom pkt. 2.1.1.2 ovenfor).

Udvalget bemærker, at ordningen ikke foreslås begrænset til ejendomme, der anvendes som samlingssted for rockergrupper. Ordningen vil således eksempelvis også kunne anvendes i forhold til ejendomme, der anvendes som samlingssted for bandegrupper.

Ordningen vil indebære et indgreb i forsamlingsfriheden. Med henblik på at sikre proportionaliteten af indgrebet efter ordningen har udvalget fundet det nødvendigt at opstille nogle begrænsninger for dennes anvendelse, så den holdes inden for rammerne af grundloven og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Udvalget forudsætter herudover, at ordningen i konkrete tilfælde administreres på en sådan måde, at der kun gøres indgreb, hvis dette er i overensstemmelse med grundloven og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Der henvises til betænkningens side 161-163.

2.2.1.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det fremgår af den politiske aftale om Bandepakke III, at aftaltpartierne er enige om, at der i forlængelse af Rockerborgsudvalgets anbefaling til en forbudsordning skal indføres regler om, at en kommune skal overveje at nedlægge forbud mod, at en ejendom anvendes som samlingssted for f.eks. en rocker- eller bandegruppe, hvis gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende.

Det foreslås på den baggrund, at der indføres en samlingsstedsforbudsordning som foreslået af udvalget. Den foreslåede ordning afviger dog i enkelte henseender fra udvalgets ordning.

For det første afviger de foreslåede betingelser for at nedlægge forbud på enkelte punkter fra udvalgets forslag. Ordningen foreslås således i modsætning til udvalgets ordning ikke begrænset til ejendomme i bestemte geografiske områder. Endvidere vil det i modsætning til udvalgets ordning som udgangspunkt ikke være en betingelse, at der forudgående er meddelt advarsel, medmindre et forbud vil være uforholdsmæssigt indgribende uden sådan advarsel. Der henvises nærmere til pkt. 2.2.2.2 nedenfor.

For det andet indebærer den foreslåede ordning i modsætning til udvalgets ordning, at et tidsbegrænset forbud kan ændres til et tidsubegrænset forbud, hvis forbuddet ikke overholdes, jf. nærmere pkt. 2.2.3.2 nedenfor.

For det tredje afviger de foreslåede regler om behandlingen af sager om forbud fra udvalgets forslag. Det foreslås således i overensstemmelse med den politiske aftale om Bandepakke III, at kommunerne får pligt til at overveje at nedlægge forbud, hvis betingelserne er opfyldt, ligesom det i overensstemmelse med aftalen forudsættes, at anvendelsen af henholdsvis kommunernes adgang til at nedlægge forbud efter den foreslåede ordning og politiets adgang til at nedlægge forbud efter rockerloven løbende drøftes i kredsradene i de enkelte politikredse. Endvidere foreslås det, at det utrykkeligt kommer til at fremgå af loven, at kommunen skal holde politiet orienteret om nedlagte samlingsstedsforbud. Der henvises nærmere til pkt. 2.2.4.2 nedenfor.

For det fjerde foreslår Justitsministeriet i modsætning til udvalget, at der indføres adgang for politiet til som led i håndhævelsen af en kommunes samlingsstedsforbud under nærmere betingelser at meddele personer forbud mod at opholde sig på den ejendom, der er omfattet af samlingsstedsforbuddet, eller i området omkring ejendommen, jf. nærmere pkt. 2.2.8.2 nedenfor.

2.2.2. Betingelserne for at nedlægge forbud

2.2.2.1. Udvalgets overvejelser og forslag

2.2.2.1.1. Ejendommens beliggenhed

Udvalget foreslår, at samlingsstedsforbudsordningen skal finde anvendelse på ejendomme, som er beliggende i områder, der i en lokalplan er udlagt til beboelse eller offentlige formål som skoler, daginstitutioner, fritidsklubber og lignende, eller i områder, der faktisk anvendes til beboelse eller offentlige formål som de nævnte.

Udvalget har overvejet, om ordningen bør gælde for alle ejendomme, herunder i landzone og områder, der er udlagt til erhvervsformål. Hvis der er tale om en afsidesliggende ejendom, har det imidlertid formodningen imod sig, at en gruppes anvendelse af ejendommen som samlingssted kan være egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for omkringboende. Skadevirkningen af den pågældende anvendelse er således større, hvis ejendommen er beliggende i et tæt bebygget boligområde eller et område med offentlige institutioner, hvor børn færdes, end hvis den f.eks. ligger i et område uden tætte naboer eller i et erhvervsområde. På den baggrund har udvalget valgt ikke at gå videre med overvejelserne om et bredere anvendelsesområde.

Der henvises til betænkningens side 164.

2.2.2.1.2. Ejendommen anvendes som samlingssted for en gruppe

Udvalget foreslår, at forbudsordningen skal kunne anvendes, hvis en ejendom anvendes som samlingssted for en gruppe.

Ved "gruppe" forstås to eller flere personer med anden tilknytning end nære familiemæssige relationer, f.eks. en forening, loge, klub eller lignende. Det vil ikke være en forudsætning, at der er tale om en formel sammenslutning eller et formelt medlemskab af gruppen. Rocker- og bandegrupper vil eksempelvis være omfattet.

En ejendom anvendes som "samlingssted" for en gruppe, når to eller flere personer med jævne mellemrum opholder sig på ejendommen med udgangspunkt i deres medlemskab af eller tilknytning til gruppen eller medlemmer af gruppen eller som led i arrangementer, der kan henføres til gruppen, f.eks. klubaftener eller fester.

Der henvises til betænkningens side 165.

2.2.2.1.3. Anvendelsen er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed

Udvalget foreslår, at det skal være en betingelse for at nedlægge forbud, at gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende.

Vurderingen af, om gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende, bør efter udvalgets opfattelse bl.a. foretages på grundlag af nogle nærmere angivne alvorlige gener.

Om en bestemt anvendelse af en ejendom skaber ulempe og utryghed for de omkringboende kan ifølge udvalget i et vist omfang siges at være en subjektiv vurdering. Når der skal knyttes retlige virkninger til konstateringen heraf – i form af et forbud – er det imidlertid nødvendigt, at der fastlægges konkrete og objektivt konstaterbare kriterier for vurderingen. Udvalget har derfor valgt udelukkende at tage udgangspunkt i de gener, som efter udvalgets oplysninger opleves i forbindelse med rockerborge, og som efter udvalgets opfattelse er tilstrækkeligt konkrete og objektivt konstaterbare.

Disse gener er bl.a. hyppige støjgener, hyppige trafikale gener, eller at personer, der færdes på ejendommen, begår strafbare forhold på eller i området omkring ejendommen eller udviser chikanøs eller truende adfærd i området.

Generel frygt hos de omkringboende for, at der kan forekomme angreb mod ejendommen eller personer på ejendommen fra en anden gruppe, er efter udvalgets opfattelse ikke tilstrækkeligt konkret og objektivt konstaterbart til at kunne danne grundlag for et forbud. Har gruppens anvendelse af ejendommen imidlertid rent faktisk givet anledning til sådanne angreb, bør dette kunne indgå i vurderingen. Det samme gælder i tilfælde, hvor risikoen for et angreb er eller har været tilstrækkeligt konkret.

Generne ved gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted bør, for at kunne danne grundlag for et forbud, efter udvalgets opfattelse klart gå ud over, hvad der kan forventes i et boligområde eller et lignende område, og skal som udgangspunkt have stået på i en længere periode.

Udvalget finder således, at der bør være tale om gener, der er så alvorlige og normalt længerevarende, at de vil kunne sidestilles med de gener, der kan opleves, når der i tilknytning til en ejendom foregår virksomhed på en måde, som systematisk indebærer strafbare handlinger – f.eks. systematisk hashhandel – og som er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed hos de omkringboende.

Det vil bero på en samlet konkret vurdering, om der kan nedlægges forbud efter ordningen. I vurderingen vil det bl.a. kunne indgå, om anvendelsen af ejendommen som samlingssted for gruppen fører til hyppige støjgener eller hyppige trafikale gener. Det vil endvidere kunne indgå, om personer, der færdes på ejendommen, begår strafbare forhold på eller i området omkring ejendommen eller udviser chikanøs eller truende adfærd i området. Herudover vil det kunne indgå, om gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted giver anledning til angreb eller konkret risiko for angreb rettet mod ejendommen eller personer, der opholder sig på ejendommen.

Der er ikke tale om en udtømmende opregning af mulige ulempe- og utryghedsskabende gener. De her nævnte gener er imidlertid efter udvalgets opfattelse de væsentligste af de tilstrækkeligt konkrete og objektive konstaterbare gener, som udvalget ud fra det oplyste kan konstatere forekommer i forbindelse med rockerborge, og som ud fra en gennemsnitsbetragtning kan give anledning til væsentlig ulempe og utryghed.

Udvalget bemærker, at konstatering af blot én af disse gener som udgangspunkt ikke alene vil kunne begrunde et forbud. Der vil normalt skulle konstateres en flerhed af gener over en længere periode. Der vil dog kunne være tilfælde, hvor kun én bestemt type af gener forekommer over en længere periode eller med en sådan hyppighed eller intensitet, at dette i sig selv vil være tilstrækkeligt til at begrunde et forbud.

Udvalget er opmærksomt på, at ordningen ikke vil kunne benyttes til at gribe ind over for gener, som – selv om de måtte blive opfattet som meget generende af de omkringboende – dog ikke er egnede til at medføre væsentlig ulempe og utryghed i den ovennævnte forstand.

Der henvises til betænkningens side 165-171.

2.2.2.1.4. Forudgående advarsel

Udvalget foreslår, at nedlæggelse af forbud som udgangspunkt skal være betinget af, at der forudgående er meddelt en advarsel om, at forbud kan forventes nedlagt, hvis gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted fortsætter med at være egnede til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende.

En advarsel vil kunne meddeles, hvis betingelserne for at nedlægge forbud i øvrigt er opfyldt.

Efter udvalgets opfattelse bør en advarsel, ligesom et forbud, gælde for den til enhver tid værende ejer eller bruger af ejendommen. Der henvises herom nærmere til pkt. 2.2.3.1 nedenfor.

Udvalget foreslår ikke, at der i advarslen gives en egentlig frist for, hvornår den anvendelse af ejendommen, som er egnede til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende, skal ophøre. Det forudsættes dog, at der gives en reel mulighed for at ophøre med den pågældende anvendelse.

Udvalget foreslår, at en advarsel skal gælde i 2 år.

Herudover foreslår udvalget, at der uden forudgående advarsel skal kunne nedlægges forbud, hvis der tidligere er blevet nedlagt forbud mod, at ejendommen anvendes som samlingssted for gruppen, og gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted på ny bliver egnede til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende, før der er forløbet 2 år fra udløbet eller tilbagekaldelsen af det tidligere forbud.

Der henvises til betænkningens side 171-172.

2.2.2.1.5. Proportionalitet mv.

Udvalget forudsætter, at samlingsstedsforbudsordningen administreres på en sådan måde, at der kun nedlægges forbud, hvis dette i det konkrete tilfælde er proportionalt og i overensstemmelse med grundloven og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Et forbud vil således ikke kunne nedlægges, hvis der er tale om et samlingssted for en gruppe, som mødes i et politisk eller andet meningsbefordrende øjemed. Det forhold, at eksempelvis en rockerklub måtte begynde at kalde sig en politisk klub, vil naturligvis ikke i sig selv indebære, at det skal lægges til grund, at der reelt er tale om virksomhed med et meningsbefordrende øjemed.

Når det i øvrigt uden for det nævnte tilfælde overvejes at nedlægge forbud, vil der skulle foretages en afvejning af på den ene side interessen i at sikre en vidtgående forsamlingsfrihed for lovlige foreninger mv. og på den anden side de modstående hensyn til at imødegå den ulempe og utryghed for de omkringboende, som gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted i det konkrete tilfælde indebærer. Det betyder, at et forbud ikke vil kunne nedlægges i situationer, hvor dette ikke vil være foreneligt med grundlovens § 79 og artikel 11 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Der henvises til betænkningens side 172-173.

2.2.2.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.2.2.2.1. Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag, jf. dog nedenfor.

Som det fremgår af pkt. 2.2.2.1.1 og 2.2.2.1.3 ovenfor, foreslår udvalget, at det skal være en betingelse for at nedlægge forbud, at gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende, og at ejendommen er beliggende i et område, der i en lokalplan er udlagt til beboelse eller offentlige formål som skoler, daginstitutioner, fritidsklubber og lignende, eller i et område, der faktisk anvendes til beboelse eller offentlige formål som de nævnte.

Justitsministeriet er enig med udvalget i, at det bør være en betingelse for at nedlægge forbud, at gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende. Hvis denne betingelse er opfyldt, bør det imidlertid efter ministeriets opfattelse ikke herudover være et krav, at ejendommen er beliggende i et område, der i en lokalplan er udlagt til beboelse eller offentlige formål som skoler, daginstitutioner, fritidsklubber og lignende, eller i et område, der faktisk anvendes til beboelse eller offentlige formål som de nævnte.

Justitsministeriet er enig med udvalget i, at det har formodningen imod sig, at en gruppes anvendelse af en ejendom som samlingssted kan være egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende, hvis ejendommen ikke ligger i et af de ovennævnte områder. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at dette kan forekomme.

På den baggrund foreslår Justitsministeriet, at der – uanset hvor ejendommen geografisk er placeret – skal kunne nedlægges forbud, hvis gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende.

2.2.2.2.2. Som det fremgår af pkt. 2.2.2.1.4 ovenfor, foreslår udvalget, at forbud skal være betinget af, at der forudgående er meddelt advarsel om, at forbud kan forventes nedlagt, hvis gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted fortsætter med at være egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende.

Nedlæggelse af forbud vil som nævnt under pkt. 2.2.2.1.3 ovenfor forudsætte en række konkrete gener for de omkringboende ved gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted. Der vil normalt skulle konstateres en flerhed af gener over en længere periode. Dog vil der kunne være tilfælde, hvor kun én bestemt type af gener forekommer over en længere periode eller med en sådan hyppighed eller in-

tensitet, at dette i sig selv vil være tilstrækkeligt til at begrunde et forbud.

Efter Justitsministeriets opfattelse bør der – hvis disse betingelserne er opfyldt – som udgangspunkt ikke herudover stilles krav om en forudgående advarsel.

Dog foreslås det, at der skal gives en forudgående advarsel, hvis et forbud uden en sådan advarsel vil være uforholdsmæssigt indgribende.

Ved vurderingen af, om nedlæggelse af forbud vil være uforholdsmæssigt indgribende uden forudgående advarsel, bør der efter Justitsministeriets opfattelse lægges vægt på alvoren af de gener, som gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted giver anledning til for de omkringboende. Det taler eksempelvis for, at der kan nedlægges forbud uden forudgående advarsel, hvis disse gener omfatter angreb mod ejendommen eller personer på ejendommen. Det samme gælder, hvis generne eksempelvis omfatter flere tilfælde af strafbare forhold på ejendommen eller i området omkring denne begået af personer, der færdes på ejendommen. Det vil herudover kunne indgå, om ejendommens ejere og brugere (f.eks. lejere) på anden måde er gjort bekendt med et muligt forbud, f.eks. ved henvendelser fra kommunen eller politiet, og dermed har haft mulighed for at rette for sig.

Hvis denne vurdering falder ud til, at et forbud vil være uforholdsmæssigt indgribende uden forudgående advarsel, vil der skulle meddeles advarsel om, at forbud kan forventes nedlagt, hvis gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted fortsætter med at være egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende.

Når der er meddelt advarsel, bør det efter Justitsministeriets opfattelse ikke være en betingelse for at skride til forbud, at gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted – efter meddelelsen af advarslen – yderligere giver anledning til en flerhed af gener over en længere periode. Det bør være tilstrækkeligt, at der konstateres et vist antal gener eller en enkelt alvorligere gene. Dette præciseres i forhold til udvalgets ordning.

Det samme bør efter Justitsministeriets opfattelse gælde i en periode på 2 år fra udløbet eller tilbagekaldelsen af et tidligere forbud. I denne periode vil det således ikke være en betingelse for på ny at skride til forbud, at gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted yderligere giver anledning til en flerhed af gener over en længere periode. Det vil være tilstrækkeligt, at der konstateres et vist antal gener eller en enkelt alvorligere gene. Dette præciseres også i forhold til udvalgets ordning.

Der henvises til lovforslagets § 1, stk. 1-4, og bemærkningerne hertil.

2.2.3. Forbuddets indhold og tidsmæssige udstrækning

2.2.3.1. Udvalgets overvejelser og forslag

Efter udvalgets opfattelse bør et forbud gælde for ejendommens ejere og brugere. Det svarer til, hvad der gælder med hensyn til pligten til at berigtige ulovlige forhold efter planloven, når det ulovlige forhold består i ulovlig brug, jf. planlovens § 63, stk. 1, der er omtalt under pkt. 2.1.1.6 ovenfor.

Betegnelsen ”bruger af ejendommen” vil skulle forstås på samme måde som den tilsvarende betegnelse i planloven. Brugeren kan eksempelvis være en person, der har lejet ejendommen. Derimod vil den pågældende gruppes medlemmer, der kommer på ejendommen i forbindelse med anvendelsen af denne som samlingssted, ikke af denne grund være brugere af ejendommen.

Et forbud bør ifølge udvalget ikke blot gælde for aktuelle – men også fremtidige – ejere og brugere af ejendommen. Herved sikres det, at et forbud ikke kan omgås ved at udskifte ejeren eller brugeren af ejendommen, f.eks. ved at ændre navnene på lejekontrakten, men i øvrigt fortsætte med at anvende ejendommen som samlingssted for den pågældende gruppe. For at give fremtidige ejere og brugere mulighed for at blive bekendt med et forbud foreslår udvalget, at forbuddet skal tinglyses på ejendommen, jf. nærmere pkt. 2.2.4.1.2 nedenfor.

Et forbud vil indebære, at ejendommens ejere og brugere forbydes at anvende ejendommen som samlingssted for den pågældende gruppe.

Forbuddet bør ifølge udvalget anses for overtrådt, hvis en person, der er medlem af eller tilknyttet gruppen eller et medlem af gruppen, opholder sig på ejendommen. Det bør imidlertid ikke være afgørende, om personen har et sådant medlemskab eller en sådan tilknytning, hvis det i øvrigt må lægges til grund, at den pågældende opholder sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis den pågældende er til stede ved et arrangement, der kan henføres til gruppen, f.eks. en klubaften eller fest.

Forbuddet bør dog uanset ovenstående ikke anses for overtrådt, hvis den person eller de personer, der opholder sig på ejendommen, er nærmeste pårørende til en ejer eller bruger med fast bopæl på ejendommen.

Ejeren eller brugeren vil endvidere ikke generelt være afskåret fra at anvende ejendommen som samlingssted eller i øvrigt modtage besøgende på ejendommen, hvis de besøgende ikke er medlemmer af eller tilknyttet den pågældende gruppe eller i øvrigt kommer på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen.

Forbuddet bør herudover ikke anses for overtrådt, hvis flere ejere eller brugere, der har fast bopæl på ejendommen, opholder sig på ejendommen samtidig, forudsat at de reelt anvender ejendommen som bolig.

Udvalget foreslår, at et forbud i første omgang skal gælde for en periode på 3 måneder.

Forbuddet vil ifølge udvalget ikke kunne forlænges. Der vil imidlertid senere kunne nedlægges et nyt forbud, hvis betingelserne herfor er opfyldt. Hvis ejendommen i perioden, hvor forbuddet er gældende – på trods af forbuddet – anvendes som samlingssted for gruppen på en sådan måde, at betingelserne for at nedlægge forbud er opfyldt, vil der ifølge udvalget kunne nedlægges et nyt forbud i umiddelbar forlængelse af det første forbud.

Hvis der inden 2 år fra udløbet eller tilbagekaldelsen af et tidligere forbud på ny nedlægges forbud, foreslår udvalget, at forbuddet skal gælde, indtil det tilbagekaldes.

Udvalget foreslår i den forbindelse, at en anmodning om tilbagekaldelse af et forbud tidligst skal kunne indgives, når der er forløbet 3 måneder siden forbuddets nedlæggelse. Er der meddelt afslag på tilbagekaldelse af forbuddet, foreslår udvalget, at en ny anmodning tidligst skal kunne indgives, når der er forløbet 3 måneder siden afslaget.

Der henvises til betænkningens side 173-176.

2.2.3.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag, jf. dog nedenfor.

Justitsministeriet er enig i, at et forbud i første omgang bør gælde i 3 måneder. Et forbud bør efter ministeriets opfattelse ikke kunne forlænges, hvis forbuddet overholdes i denne periode. Hvis ejendommen imidlertid anvendes som samlingssted for gruppen, imens det tidsbegrænsede forbud gælder, bør der efter ministeriets opfattelse – i modsætning til udvalgets ordning – kunne nedlægges et forbud, der gælder, indtil kommunalbestyrelsen tilbagekalder det. Dette bør gælde, uanset om gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted giver anledning til gener.

Der henvises til lovforslagets § 1, stk. 1 og 4-6, samt bemærkningerne hertil.

2.2.4. Behandlingen af sager om forbud

2.2.4.1. Udvalgets overvejelser og forslag

2.2.4.1.1. Kompetencen til at nedlægge forbud

Udvalget foreslår, at kompetencen til at nedlægge forbud skal tilkomme kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor ejendommen er beliggende. Udvalget lægger herved bl.a. vægt på, at ordningen navnlig er inspireret af arealanvendelsesreguleringen i planloven, hvor kommune- og lokalplanlægningen er henlagt til kommunerne.

Det vil herefter ifølge udvalget være op til kommunen at vurdere, om der skal indledes en forbudssag i forhold til en rockerborg, eventuelt efter henvendelse fra politiet eller naboejer til ejendommen.

Der henvises til betænkningens side 176-177.

2.2.4.1.2. Sagsbehandling og bekendtgørelse af forbud og advarsler

Såvel et forbud som en advarsel vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Det betyder i forhold til den, der er part i sagen, at forvaltningslovens almindelige regler om partsaktindsigt, partshøring, begrundelse og klagevejledning finder anvendelse.

Ejendommens ejere og brugere (f.eks. lejere) vil ifølge udvalget være parter i sagen. Om andre kan anses for at have partsstatus vil afhænge af, om den pågældende har en væsentlig og individuel interesse i sagens udfald. Andre medlemmer af gruppen vil i almindelighed ikke have partsstatus.

Som led i kommunernes administration af ordningen vil der ifølge udvalget kunne opstå det problem, at f.eks. ejendommens ejer ikke ønsker at medvirke til sagens oplysning ved at fortælle, hvem der er bruger af ejendommen. Oplysning om, hvem der er ejendommens bruger, kan være nødvendig, når der skal foretages partshøring.

På den baggrund foreslår udvalget, at der indføres en bestemmelse om, at kommunen kan forlange, at en ejer eller lejer af en ejendom oplyser, hvem der er bruger af ejendommen, hvis det er nødvendigt til brug for behandlingen af en sag efter loven. Tilsvarende foreslår udvalget, at kommunen skal kunne forlange, at en bruger oplyser, hvem der i øvrigt er bruger af ejendommen.

Bekendtgørelse af et forbud eller en advarsel over for ejendommens ejere og brugere bør efter udvalgets opfattelse ske ved, at kommunen afleverer afgørelsen på ejendommen og tinglyser forbuddet eller advarslen på ejendommen.

Tinglysning af forbuddet eller advarslen på ejendommen vil indebære, at den indskrænkning, som forbuddet eller advarslen indebærer i adgangen til at anvende ejendommen, kommer til at fremgå af tingbogen. Tinglysning vil således – ud over bekendtgørelse over for ejendommens nuværende ejere og brugere – tjene som en måde, hvorpå kommende ejere og brugere af ejendommen kan blive bekendt med forbuddet eller advarslen.

Efter udvalgets opfattelse bør forbuddet eller advarslen anses for gyldigt bekendtgjort over for ejendommens ejere og brugere, når aflevering og tinglysning har fundet sted.

Når aflevering og tinglysning er foretaget, vil et forbud således kunne håndhæves administrativt, ligesom en ejer eller bruger, der overtræder forbuddet, vil kunne straffes, hvis betingelserne for et sådant strafansvar i øvrigt er opfyldt. Det gælder, uanset om ejendommens ejer eller bruger er udskiftet siden nedlæggelsen af forbuddet. Tilsvarende vil en advarsel, der er afleveret og tinglyst på ejendommen, kunne danne grundlag for nedlæggelse af et forbud mod at anvende ejendommen som samlingssted for gruppen, selv om ejeren eller brugeren efterfølgende er udskiftet.

Udvalget foreslår herudover, at kommunen skal underrette ejendommens ejere og brugere om afgørelsen om et forbud eller en advarsel. Underretning af ejere og brugere bør dog kunne undlades, hvis det vil være forbundet med væsentlige vanskeligheder. Det forudsættes, at kommunen udfolder rimelige bestræbelser på at underrette alle ejere og brugere. I den forbindelse vil kommunen eventuelt kunne anvende den ovenfor nævnte bestemmelse om pligt til at oplyse om ejendommens brugere. Det vil imidlertid ikke være en gyldighedsbetingelse for forbuddet eller advarslen, at underretning af ejendommens ejere og brugere har fundet sted.

Der henvises til betænkningens side 178-180.

2.2.4.1.3. Dokumentation

Kommunen vil før nedlæggelse af forbud eller meddelelse af advarsel efter ordningen skulle sikre, at der foreligger den fornødne dokumentation for, at betingelserne herfor er opfyldt.

Udvalget bemærker, at fremskaffelsen af dokumentationen vil forudsætte et nært samarbejde mellem kommunen og politiet. En stor del af dokumentationen vil således i praksis skulle bestå af materiale fra politiet. Politiet vil derfor som

led i indsatsen på rocker- og bandeområdet fremover også skulle have fokus på dokumentation, der kan have betydning for kommunens behandling af sager efter samlingsstedsforbudsordningen.

Politiets observationer vedrørende støj og trafik i forbindelse med fester og andre arrangementer i en rockerborg eller et lignende tilholdssted vil således eksempelvis kunne få betydning som dokumentation i en sag hos kommunen om et samlingsstedsforbud. Oplysninger fra politiets sager om mulige strafbare forhold begået på eller i området omkring ejendommen vil også kunne få betydning for kommunens sag. Endvidere vil oplysninger fra politiets eventuelle sager om zoneforbud efter ordensbekendtgørelsens § 6, stk. 4, kunne få betydning for kommunens sag. Herudover vil oplysninger fra politiets sager om eventuelle angreb mod ejendommen eller personer, der opholder sig på ejendommen, og oplysninger fra eventuelle sager om forbud i medfør af rockerloven i forhold til ejendommen kunne få betydning for kommunens sag.

Det er ifølge udvalget afgørende, at mulighederne for at udveksle oplysninger mellem myndighederne benyttes. I den forbindelse henviser udvalget til udkastet til vejledning om offentlige myndigheders udveksling af personoplysninger som led i den koordinerede myndighedsindsats over for organiseret og alvorlig kriminalitet, herunder særligt rocker- og bandekriminalitet (betænkningens bilag 2).

Kommunen vil som led i behandlingen af en sag efter samlingsstedsforbudsordningen også selv kunne foretage undersøgelser, f.eks. ved at foretage iagttagelser af mulige støjgener og trafikale gener, med henblik på at skaffe dokumentation, eksempelvis i form af billeder og notater om iagttagelserne. Kommunen vil også som led i behandlingen af andre sager kunne være kommet i besiddelse af relevant dokumentation.

Dokumentationen vil foruden materiale, som myndighederne selv har tilvejebragt, kunne bestå af beskrivelser og billeder mv., som modtages fra beboerne i området omkring den pågældende ejendom. Omfanget af henvendelser fra de omkringboende vil også i sig selv kunne have betydning som dokumentation i sagen.

Der henvises til betænkningens side 190-193.

2.2.4.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.2.4.2.1. Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag, jf. dog nedenfor.

Det bemærkes, at der med ordningen foreslås indført bestemmelser, der regulerer indsamling og videregivelse af

personoplysninger. Ordningen indebærer ikke en fravigelse af persondatalovens regler.

Det følger af den politiske aftale om Bandepakke III, at aftalepartierne er enige om, at der i forlængelse af Rockerborgsudvalgets anbefaling til en forbudsordning skal indføres regler om, at en kommune skal overveje at nedlægge forbud mod, at en ejendom anvendes som samlingssted for f.eks. en rocker- eller bandegruppe, hvis gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende.

Det foreslås på den baggrund som noget nyt i forhold til udvalgets ordning, at kommunalbestyrelsen skal have pligt til at overveje at nedlægge forbud, hvis betingelserne herfor er opfyldt. Hvis der først vil skulle meddeles advarsel, jf. herom pkt. 2.2.2.2 ovenfor, vil kommunalbestyrelsen have pligt til at overveje at meddele advarsel.

Det forudsættes i den forbindelse, at kommunen, hvis den ikke nedlægger forbud eller meddeler advarsel, selv om betingelserne herfor er opfyldt, udarbejder et internt notat om, hvilke overvejelser og saglige grunde der har ført til, at der ikke nedlægges forbud eller meddeles advarsel.

De kommunale tilsynsmyndigheder vil som led i det retlige tilsyn med kommunerne kunne føre tilsyn med, at kommunen udarbejder et sådant internt notat.

2.2.4.2.2. Justitsministeriet er enig med udvalget i, at fremskaffelsen af den fornødne dokumentation i sager om forbud vil forudsætte et nært samarbejde mellem kommunen og politiet, og at politiet fremover som led i indsatsen på rocker- og bandeområdet også vil skulle have fokus på dokumentation, der kan have betydning for kommunernes behandling af sager efter samlingsstedsforbudsordningen.

Justitsministeriet er endvidere enig i, at det er afgørende, at mulighederne for at udveksle oplysninger mellem myndighederne benyttes. Hvis lovforslaget vedtages, vil ministeriet udsende en vejledning, som bygger på udvalgets udkast til vejledning om offentlige myndigheders udveksling af personoplysninger som led i den koordinerede myndighedsindsats over for organiseret og alvorlig kriminalitet, herunder særligt rocker- og bandekriminalitet (betænkningens bilag 2). Vejledningen vil bl.a. omhandle videregivelse af oplysninger i forbindelse med den foreslåede forbudsordning.

2.2.4.2.3. Ifølge retsplejelovens § 111, stk. 1, skal der i hver politikreds oprettes et kredsråd vedrørende politiets virksomhed. Kredsrådene består som udgangspunkt af politidirektøren og borgmestrene i de kommuner, som politikredsen omfatter, jf. § 111, stk. 2.

Det fremgår af den politiske aftale om Bandepakke III, at aftalepartierne er enige om, at anvendelsen af henholdsvis kommunernes adgang til at nedlægge forbud mod rockerborge efter den foreslåede forbudsordning og politiets adgang til udstedelse af opholdsforbud eller midlertidig lukning efter rockerloven løbende skal drøftes i kredsradene i de enkelte politikredse.

Med dette lovforslag forudsættes det, at der sker en sådan drøftelse i kredsradene.

2.2.4.2.4. Som det fremgår af pkt. 2.2.7 nedenfor, vil kommunens personale eller politiet som led i håndhævelsen af et samlingsstedsforbud kunne kræve, at personer, der opholder sig på den pågældende ejendom som led i anvendelsen af denne som samlingssted, øjeblikkeligt forlader ejendommen. Endvidere foreslås det, at politiet som led i håndhævelsen af kommunens samlingsstedsforbud under nærmere betingelser skal kunne meddele personer forbud mod at opholde sig på den pågældende ejendom eller i området omkring ejendommen, jf. nærmere pkt. 2.2.8 nedenfor.

Disse redskaber forudsætter, at politiet løbende har kendskab til, hvilke samlingsstedsforbud der er nedlagt, og om de fortsat gælder. Det foreslås derfor, at det kommer til at fremgå udtrykkeligt af loven, at kommunen skal underrette politiet, hvis der nedlægges forbud, og når et forbud ikke længere gælder.

Der henvises til lovforslagets § 1, stk. 1 og 7, og § 2 samt bemærkningerne hertil.

2.2.5. Klageadgang

2.2.5.1. Udvalgets overvejelser og forslag

Samlingsstedsforbudsordningen er som nævnt under pkt. 2.2.1 ovenfor navnlig inspireret af arealanvendelsesreguleringen i planloven. Udvalget foreslår derfor, at der skal være adgang til at klage til det samme klageorgan, som behandler klager over kommunernes afgørelser efter planloven.

Da udvalget afgav betænkning, kunne kommunernes afgørelser påklages til Natur- og Miljøklagenævnet, men der var den 26. oktober 2016 fremsat lovforslag om, at der fremover skulle være klageadgang til Planklagenævnet (lovforslag nr. L 42 om Planklagenævnet). Det er udvalgets opfattelse, at Planklagenævnet også bør være klageinstans efter samlingsstedsforbudsordningen.

Klageadgangen bør ifølge udvalget gælde for kommunernes afgørelser om forbud og afslag på at tilbagekalde tidsbegrænsede forbud. Derimod bør bl.a. afgørelser om advarsler

og om ikke at meddele advarsel eller nedlægge forbud efter udvalgets opfattelse ikke kunne påklages.

Ifølge udvalget bør klageadgangen, ligesom i plansager efter planloven, begrænses til retlige spørgsmål, det vil sige, om der er retlige mangler ved et forbud eller et afslag på tilbagekaldelse. Nævnet vil i den forbindelse kunne prøve, om der er retlige mangler ved kommunens skønsudøvelse, herunder i forhold til de kriterier, som er opstillet for skønnet, men vil som udgangspunkt ikke i øvrigt kunne prøve kommunens skøn. Udvalget bemærker, at betingelserne for at nedlægge forbud til en vis grad er skønspregede, ligesom det som udgangspunkt er en skønsmæssig afgørelse, om der, hvis betingelserne er opfyldt, bør nedlægges forbud, eller om et forbud bør tilbagekaldes.

Udvalget foreslår, at der skal gælde en klagefrist på 4 uger. Det er herudover udvalgets opfattelse, at der som udgangspunkt bør gælde samme regler om fremgangsmåden mv. ved klage efter ordningen som ved klage i plansager efter planloven. Efter udvalgets opfattelse bør klage ikke have opsættende virkning, medmindre nævnet bestemmer andet.

Advarsler, forbud mv. vil kunne prøves ved et søgsmål i medfør af grundlovens § 63, ligesom prøvelse vil kunne ske under en eventuel straffesag om overtrædelse af et forbud. Sagsanlæg i medfør af grundlovens § 63 vil ikke have opsættende virkning.

Udvalget har overvejet, om der – ligesom i hashklubloven – bør være adgang for ejeren eller brugeren af ejendommen til at kræve, at myndighederne indbringer et forbud for domstolene, men finder ikke grundlag herfor. Udvalget lægger i den forbindelse vægt på, at forbud efter ordningen vil kunne påklages til Planklagenævnet, der er et uafhængigt organ, og at et samlingsstedsforbud er mindre indgribende end et besøgforbud efter hashklubloven.

Der henvises til betænkningens side 180-182.

2.2.5.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag, jf. dog nedenfor.

Efter afgivelsen af udvalgets betænkning er det lovforslag om Planklagenævnet, som er nævnt under pkt. 2.2.5.1 ovenfor, blevet vedtaget. Loven trådte i kraft den 1. februar 2017. Justitsministeriet er enig med udvalget i, at dette navn bør være klageinstans for kommunernes afgørelser om samlingsstedsforbud og afslag på at tilbagekalde tidsbegrænsede forbud, for så vidt angår retlige spørgsmål, samt at der som udgangspunkt bør gælde samme regler om fremgangsmåden mv. ved klage som i plansager efter planloven.

Reglerne om fremgangsmåden mv. ved klage til Planklagenævnet findes i lov om Planklagenævnet og regler udstedt i medfør heraf. Ifølge § 1, stk. 1, i lov om Planklagenævnet er nævnet klageinstans for administrative afgørelser, i det omfang det fastsættes ved lov eller i henhold til lov. Med dette lovforslag bliver nævnet klageinstans for kommunernes ovennævnte afgørelser, og reglerne i lov om Planklagenævnet og regler udstedt i medfør heraf vil fremover også gælde for behandlingen af disse klager.

Det følger af § 9 i lov om Planklagenævnet, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler for Planklagenævnets administration og virksomhed, herunder regler om frister for indgivelse af klage, frister og proces for parternes afgivelse af bemærkninger, om sagsoplysning og sagsbehandling og om obligatorisk brug af digitale selvbetjeningsløsninger. Sådanne regler er for tiden fastsat i bekendtgørelse nr. 130 af 28. januar 2017 om udnyttelse af tilladelser, frist for indgivelse af klage, indsendelse af klage til Planklagenævnet og opsættende virkning af klage for visse afgørelser truffet efter lov om planlægning og visse andre love.

Der vil i medfør af § 9 i lov om Planklagenævnet også kunne fastsættes regler om klagefristen ved klage efter den foreslåede samlingsstedsforbudsordning. Da det af ordensmæssige grunde er mest hensigtsmæssigt, at reglerne om klagefrist samles i den relevante bekendtgørelse, har Justitsministeriet i modsætning til udvalget ikke medtaget en bestemmelse om klagefrist i lovforslaget.

Det forudsættes i den forbindelse, at der, hvis lovforslagets vedtages, administrativt fastsættes regler om fristen for at klage efter samlingsstedsforbudsordningen svarende til udvalgets forslag herom.

Det er som nævnt under pkt. 2.2.5.1 ovenfor udvalgets opfattelse, at klage ikke bør have opsættende virkning, medmindre nævnet bestemmer andet. Det er Justitsministeriet enig i.

Det fremgår af § 7, stk. 1, i lov om Planklagenævnet, at en klage ikke har opsættende virkning, medmindre dette er fastsat i eller i henhold til anden lovgivning, jf. dog stk. 2 og 3. Efter § 7, stk. 2, kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om, at rettidig klage i nærmere bestemte tilfælde har opsættende virkning, medmindre Planklagenævnet bestemmer andet. Ifølge § 7, stk. 3, kan Planklagenævnet, hvor særlige grunde taler derfor, bestemme, at en klage tillægges opsættende virkning.

Da det således følger af lov om Planklagenævnet, at klage ikke har opsættende virkning, medmindre Planklagenævnet bestemmer andet, fordi særlige grunde taler derfor, har Justitsministeriet i modsætning til udvalget ikke medtaget en bestemmelse om opsættende virkning i lovforslaget.

Det forudsættes i den forbindelse, at Planklagenævnet som det helt klare udgangspunkt ikke tillægger klager efter den foreslåede ordning opsættende virkning.

Det forudsættes endvidere, at der ikke i medfør af § 7, stk. 2, i lov om Planklagenævnet fastsættes regler om, at klage efter samlingsstedsforbudsordningen har opsættende virkning.

Der henvises til lovforslagets § 7 og bemærkningerne hertil.

2.2.6. Adgang til at forlange ejendommen overtaget af kommunen

2.2.6.1. Udvalgets overvejelser og forslag

Udvalget foreslår, at ejeren af en ejendom, som er omfattet af et forbud, skal kunne forlange ejendommen overtaget af kommunen mod erstatning, hvis forbuddet indebærer, at ejendommen ikke kan udnyttes på en økonomisk rimelig måde i overensstemmelse med den faktiske udnyttelse af de omkringliggende ejendomme.

Udvalgets forslag indebærer, at der indføres overtagelsespligt svarende til planlovens § 48 om overtagelsespligt, når en ejendom ved lokalplan eller byplanvedtægt er forbeholdt offentlige formål.

Udvalget bemærker, at betingelserne for overtagelsespligtens indtræden formentlig kun helt undtagelsesvis vil være til stede, da de ejendomme, der vil kunne rammes af et forbud, typisk vil være beliggende i boligområder og vil kunne anvendes som boliger, også selv om de ikke må benyttes som samlingssted for den pågældende gruppe.

Der henvises til betænkningens side 188.

2.2.6.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag.

Der henvises til lovforslagets § 3 og bemærkningerne hertil.

2.2.7. Tilsyn, håndhævelse og straf

2.2.7.1. Udvalgets overvejelser og forslag

Udvalget foreslår, at kommunalbestyrelsen skal føre tilsyn med, at forbud overholdes.

Forbud bør efter udvalgets opfattelse kunne håndhæves administrativt ved, at kommunens personale får adgang til at kræve, at personer, som vurderes at opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, øjeblikkeligt forlader ejendommen.

Der vil kunne være tilfælde, hvor politiet bliver opmærksomt på, at en eller flere personer opholder sig på ejendommen som led i anvendelse af denne som samlingssted for gruppen, under omstændigheder, hvor kommunens personale ikke har mulighed for at være til stede, f.eks. fordi forholdet konstateres om natten. Det foreslås derfor, at politiet også skal have adgang til at håndhæve forbuddet administrativt ved at kræve, at den eller de pågældende øjeblikkeligt forlader ejendommen.

Hvis en person ikke frivilligt forlader ejendommen, når kommunens personale eller politiet kræver det, foreslår udvalget, at politiet under anvendelse af den fornødne magt skal kunne sikre, at den pågældende forlader ejendommen. Herved får politiet hjemmel til umiddelbart at gennemtvinge beslutninger om, at en person øjeblikkeligt skal forlade ejendommen.

Når der er nedlagt forbud efter ordningen, bør kommunens personale efter udvalgets opfattelse til enhver tid mod behørig legitimation have adgang til ejendommen uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for at påse, om forbuddet overholdes. Endvidere bør kommunens personale og politiet have adgang til ejendommen uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for at anvende beføjelsen til at kræve, at personer, som vurderes at opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, øjeblikkeligt forlader ejendommen, eller for at gennemtvinge sådanne beslutninger.

Udvalget foreslår, at en ejer eller bruger (f.eks. en lejer), der overtræder et forbud, skal kunne straffes med bøde. I gentagelsestilfælde bør der kunne idømmes fængselsstraf. Dette indebærer, at en ejer eller bruger, der i strid med et forbud uagtsomt eller forsætligt anvender ejendommen som samlingssted for den pågældende gruppe, vil kunne straffes.

Der henvises til betænkningens side 182-187.

2.2.7.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag.

Justitsministeriet er herunder enig i, at kommunens personale bør have adgang til en ejendom, der er omfattet af et samlingsstedsforbud, uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for at påse, om forbuddet overholdes. Ministeriet er endvidere enig i, at kommunens personale og politiet bør have adgang til ejendommen uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for at anvende beføjelsen til at kræve, at personer, som vurderes at opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, øjeblikkeligt forlader ejendommen, eller for at gennemtvinge sådanne beslutninger.

Det vil således efter Justitsministeriets opfattelse ikke uden en sådan bestemmelse være muligt at føre effektivt tilsyn med og sikre en effektiv håndhævelse af et samlingsstedsforbud. Det skyldes navnlig, at det må antages ofte at blive nødvendigt her og nu – f.eks. hvis det konstateres, at der holdes fest eller lignende på ejendommen – at påse, om forbuddet overtrædes, og i givet fald administrativt at håndhæve forbuddet.

Der henvises til lovforslagets §§ 5 og 8 samt bemærkningerne hertil.

2.2.8. Adgang for politiet til at meddele forbud som led i håndhævelsen

2.2.8.1. Udvalgets overvejelser

Det fremgår af betænkningen, at Rigspolitiet har givet udtryk for, at der som supplement til den administrative håndhævelse, som er beskrevet under pkt. 2.2.7.1 ovenfor, muligvis kan vise sig behov for et redskab til at sikre, at personer, som kommunens personale eller politiet har krævet skal forlade ejendommen, ikke gentagne gange vender tilbage til ejendommen, imens samlingsstedsforbuddet gælder, eller efter at have forladt ejendommen opholder sig i umiddelbar nærhed af denne med henblik på senere på ny at indfinde sig på ejendommen.

Udvalget har ikke fundet anledning til at stille forslag om et sådant redskab, idet det ifølge udvalget må bero på de praktiske erfaringer, om der er behov herfor. Udvalget bemærker dog, at redskabet i givet fald eksempelvis kan udformes som en forbudsordning, hvorefter politiet kan meddele en person, som politiet eller kommunens personale tidligere har krævet skal forlade ejendommen, forbud mod at opholde sig på ejendommen, hvis den pågældende på ny indfinder sig på ejendommen i samlingsstedsforbuddets gyldighedsperiode, eller hvis der er en begrundet formodning om, at dette vil

ske. Forbuddet kan eventuelt udstrækkes til ikke blot at gælde for ophold på selve ejendommen, men også i området omkring ejendommen. Der vil endvidere skulle indføres regler om straf for overtrædelse af et sådant forbud.

Der henvises til betænkningens side 184-185.

2.2.8.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

For at sikre en effektiv håndhævelse af kommunens samlingsstedsforbud foreslår Justitsministeriet, at der indføres adgang for politiet til under nærmere betingelser at meddele personer forbud mod at opholde sig på den ejendom, der er omfattet af samlingsstedsforbuddet, eller i området omkring ejendommen.

Forbudsordningen er udarbejdet med udgangspunkt i udvalgets bemærkninger under pkt. 2.2.8.1 ovenfor om indholdet af en sådan ordning og med inspiration fra zoneforbudsordningen, som er beskrevet under pkt. 2.1.1.4 ovenfor.

Det foreslås, at politiet for det første skal kunne meddele forbud mod, at en person opholder sig på en ejendom, der er omfattet af et samlingsstedsforbud, hvis kommunens personale eller politiet tidligere har krævet, at personen forlader ejendommen, jf. herom pkt. 2.2.7 ovenfor, og personen i samlingsstedsforbuddets gyldighedsperiode på ny vurderes at opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen.

Det vil ikke være en betingelse, at der er forløbet en bestemt periode fra det tidspunkt, hvor kommunens personale eller politiet tidligere har krævet, at den pågældende forlader ejendommen, og indtil den pågældende på ny vurderes at opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen. Hvis personen således efterkommer kravet om at forlade ejendommen, men umiddelbart herefter vender tilbage hertil, vil der kunne meddeles forbud efter den foreslåede ordning.

For det andet foreslås det, at politiet skal kunne meddele forbud mod, at en person opholder sig på en ejendom, der er omfattet af et samlingsstedsforbud, hvis kommunens personale eller politiet tidligere har krævet, at personen skal forlade ejendommen, og der er grund til at tro, at den pågældende i samlingsstedsforbuddets gyldighedsperiode på ny vil opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen. Det vil bero på en konkret vurdering, om denne betingelse er opfyldt.

Betingelsen vil efter omstændighederne eksempelvis kunne være opfyldt, hvis en person ikke frivilligt forlader ejendommen, efter at kommunens personale eller politiet har krævet det. Hvis det således bliver nødvendigt for politiet

under anvendelse af den fornødne magt at sikre, at en person forlader ejendommen, jf. pkt. 2.2.7 ovenfor, vil politiet efter omstændighederne samtidig kunne meddele personen forbud mod at opholde sig på ejendommen.

Betingelsen vil endvidere efter omstændighederne kunne være opfyldt, hvis en person efter krav fra kommunens personale eller politiet forlader ejendommen, men herefter uden rimelig grund forbliver i området omkring ejendommen.

For at sikre, at personer, som politiet meddeler forbud efter den foreslåede ordning, efterfølgende ikke blot opholder sig i området omkring ejendommen, foreslås det, at forbuddet også skal indebære, at personen forbydes at opholde sig eller færdes frem og tilbage inden for en afstand af 200 meter fra ejendommen.

Hvis personen bor eller arbejder inden for det område, som er omfattet af forbuddet, vil den pågældende kunne anvende sin bolig og bevæge sig frit til og fra sin bopæl eller arbejdsplads og ud i sit lokalområde, men vil ikke ellers kunne opholde sig i området.

Det foreslås, at forbuddet skal gælde i 3 måneder, dog kun så længe samlingsstedsforbuddet gælder. Hvis samlingsstedsforbuddet er tidsbegrænset, jf. pkt. 2.2.3 ovenfor, vil forbuddet således gælde indtil det tidspunkt, hvor samlingsstedsforbuddet udløber. Forbuddet vil kunne forlænges, hvis der er grund til at tro, at den pågældende i samlingsstedsforbuddets gyldighedsperiode på ny vil opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen. Om denne betingelse er opfyldt vil bero på en konkret vurdering, hvor der bl.a. vil kunne lægges vægt på, om den pågældende hidtil har overholdt forbuddet.

Det foreslås, at politiets forbud bortfalder, hvis samlingsstedsforbuddet ophører med at gælde, f.eks. hvis kommunalbestyrelsen tilbagekalder det, eller hvis det efter klage til Planklagenævnet bliver ophævet. Det forudsættes, at politiet i givet fald underretter personer, som politiet har meddelt forbud efter den foreslåede ordning, om, at forbuddet er bortfaldet. Det bemærkes i den forbindelse, at det som nævnt under pkt. 2.2.4.2 ovenfor foreslås, at kommunen skal have pligt til at underrette politiet, hvis et samlingsstedsforbud ophører med at gælde.

Politiets forbud efter den foreslåede ordning vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Forvaltningslovens regler om partshøring, begrundelse, klagevejledning mv. vil derfor finde anvendelse.

Forbud efter bestemmelsen vil kunne meddeles mundtligt på stedet, således at det straks kommer til at gælde. Der vil i givet fald eventuelt også skulle foretages mundtlig partshøring

på stedet. Et mundtligt meddelt forbud bør snarest herefter bekræftes skriftligt over for den pågældende.

Det foreslås, at overtrædelse af politiets forbud efter den foreslåede ordning skal kunne straffes på samme måde som en ejers eller brugers (f.eks. lejers) overtrædelse af samlingsstedsforbuddet, jf. herom pkt. 2.2.7 ovenfor. Det foreslås således, at overtrædelse straffes med bøde, og at straffen i gentagelsestilfælde skal kunne stige til fængsel i indtil 4 måneder.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 6 og bemærkningerne hertil.

2.2.9. Ophævelse af lejemål

2.2.9.1. Udvalgets overvejelser og forslag

Det følger som nævnt under pkt. 2.1.1.2 ovenfor af lejelovgivningen, at det er en ophævelsesgrund i et lejeforhold, hvis lejeren eller andre straffes for at have modtaget besøgende i strid med et forbud efter hashklubloven. Dette fremgår af lejelovens § 93, stk. 1, litra i, almenlejelovens § 90, stk. 1, nr. 9, og erhvervslejelovens § 69, stk. 1, nr. 8.

Det følger herudover af lejelovens § 27, stk. 1, 1. pkt., almenlejelovens § 80, stk. 1, 1. pkt., og erhvervslejelovens § 35, stk. 1, 1. pkt., at udlejeren skal sørge for, at der hersker god orden i ejendommen, og om fornødent ophæve lejeforholdet, bl.a. hvis lejeren eller andre straffes for at have modtaget besøgende i strid med et forbud efter hashklubloven.

Udvalget foreslår, at der i lejelovgivningen indføres tilsvarende regler for så vidt angår tilfælde, hvor en lejer straffes for i strid med et samlingsstedsforbud at have anvendt det lejede som samlingssted for en gruppe.

For at give udlejeren mulighed for at anvende disse beføjelser i lejelovgivningen foreslår udvalget, at der indføres en bestemmelse om, at politiet skal underrette udlejeren, når en lejer straffes for overtrædelse af et samlingsstedsforbud. Udvalget foreslår endvidere, at der indføres en bestemmelse om, at udlejeren kan behandle oplysninger, der modtages som led i en sådan underretning, i det omfang det er nødvendigt for, at oplysningerne kan tjene som dokumentation i en sag om ophævelse af lejeaftalen.

Dette indebærer, at spørgsmålet om berettigelsen af politiets videregivelse af oplysningerne til udlejeren og udlejerens efterfølgende behandling af oplysningerne vil skulle vurderes efter denne bestemmelse og ikke reglerne i persondataloven.

Udvalget bemærker i den forbindelse, at dette ikke indebærer en fravigelse af andre dele af persondatalovens regulering, herunder grundprincipperne vedrørende behandling af oplysninger i § 5, reglerne om den registreredes rettigheder og om den dataansvarliges anmeldelsespligt. Bestemmelsen indebærer således alene en fravigelse af §§ 6-8, i det omfang disse har relevans for politiets videregivelse og den efterfølgende behandling af oplysningerne.

Udvalget forudsætter, at politiet som led i underretningen af udlejeren sender en udskrift af doms- og retsbogen i straffesagen eller af en eventuel bødevedtagelse i sagen. Det forudsættes i den forbindelse, at der i fornødent omfang sker anonymisering i forhold til oplysninger om andre personer end lejeren, f.eks. vidner, ligesom eventuelle oplysninger om andre strafbare forhold end overtrædelsen af forbuddet forudsættes fjernet.

Som følge af, at grundprincipperne i persondatalovens § 5, herunder betingelserne om ajourføring og sletning i § 5, stk. 4 og 5, ikke fraviges, vil politiet for at leve op til disse betingelser i tilfælde, hvor der er blevet videregivet oplysninger til en udlejer om en strafferetlig afgørelse, som efterfølgende er blevet ændret, skulle meddele udlejeren, at den pågældende afgørelse er blevet ændret.

Da persondatalovens regler om anmeldelsespligt mv. ikke fraviges, vil udlejeren – i det omfang udlejerens behandling af oplysningerne er omfattet af persondatalovens regler – skulle iagttage reglerne herom i persondatalovens kapitel 13.

Oplysningerne vil i visse tilfælde skulle slettes, eksempelvis hvis lejeren fraflytter lejemålet, eller hvis oplysningerne af andre grunde ikke længere er nødvendige i forhold til en eventuel sag om ophævelse af lejeaftalen.

Herudover foreslår udvalget, at udlejeren og dennes ansatte skal have tavshedspligt med hensyn til de oplysninger, som modtages fra politiet om lejerens strafbare overtrædelse af samlingsstedsforbuddet.

Der henvises til betænkningens side 188-189 og 227-229.

2.2.9.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet, Erhvervsministeriet og Transport-, Bygnings- og Boligministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag.

Der henvises til den foreslåede § 9 og de foreslåede bestemmelser i lejelovens § 93, stk. 1, litra i, erhvervslejelovens § 69, stk. 1, nr. 8, og almenlejelovens § 90, stk. 1, nr. 9, jf. lovforslagets §§ 11-13, samt bemærkningerne hertil.

2.2.9.3. Forholdet til databeskyttelsesdirektivet

Databeskyttelsesdirektivets artikel 7 fastsætter bl.a., at behandling af personoplysninger kan finde sted, hvis behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelsen af en opgave i samfundets interesse eller henhørende under offentlig myndighedsudøvelse, som den registeransvarlige eller en tredjemand, til hvem oplysningerne videregives, har fået pålagt. Behandling kan desuden finde sted, hvis behandlingen er nødvendig for, at den registeransvarlige eller den tredjemand eller de tredjemænd, til hvem oplysningerne videregives, kan forfølge en legitim interesse, medmindre den registreredes interesser eller de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, der skal beskyttes i henhold til direktivet, går forud herfor.

Af direktivets artikel 8, stk. 5, 1. afsnit, følger, at behandling af rent private oplysninger om lovovertrædelser, straffedomme eller sikkerhedsforanstaltninger som udgangspunkt kun må foretages under kontrol af en offentlig myndighed.

Behandling af de nævnte oplysninger må således efter bestemmelsen som udgangspunkt kun ske for en offentlig myndighed. Hvis der gælder tilstrækkelige, specifikke garantier i medfør af den nationale lovgivning, herunder administrative forskrifter fastsat i henhold til lov, kan behandling af sådanne oplysninger dog også udføres for private.

Det bemærkes, at direktivet giver mulighed for, at medlemsstaterne uafhængigt af de generelle regler kan fastsætte særlige betingelser for databehandling på specifikke områder, jf. direktivets artikel 5 og betragtning 22.

Det vurderes, at den foreslåede ordning jf. pkt. 2.2.9.1 og 2.2.9.2 ovenfor, ligger inden for rammerne af databeskyttelsesdirektivet. Der er herved bl.a. lagt vægt på, at private udlejere efter den foreslåede bestemmelse alene kan behandle oplysningerne om straf for overtrædelse af et forbud, i det omfang behandlingen må anses for nødvendig for, at oplysningerne kan tjene som dokumentation i en sag om ophævelse af lejeaftalen. Desuden må det snævert afgrænsede databehandlingsformål samt indførelsen af en strafbelagt tavshedspligt for de personer, der skal behandle de omhandlede personoplysninger, antages at udgøre tilstrækkelige, specifikke garantier i databeskyttelsesdirektivets forstand.

I overensstemmelse med direktivets artikel 8, stk. 6, vil Kommissionen blive underrettet om den gennemførte regulering på området.

3. En bestemmelse om oplysningspligt i planloven

3.1. Gældende ret

3.1.1. Som nærmere beskrevet ovenfor under pkt. 2.1.1.6 kan kommunerne efter planloven under nærmere betingelser indføre lokalplanbestemmelser om bl.a. et områdes anvendelse, bebyggelsers udformning, anvendelse af de enkelte bygninger og hegnforhold.

En rockerborg eller et lignende tilholdssted eller forhold på et sådant tilholdssted kan være i strid med en række forskellige lokalplanbestemmelser.

En lokalplan retter sig alene mod fremtidige forhold og kan derfor ikke i sig selv gennemtvinge ændringer i en eksisterende, lovlig anvendelse af en ejendom eller forhold på ejendommen. Planlovens § 14 om midlertidige forbud giver imidlertid som nærmere beskrevet ovenfor under pkt. 2.1.1.6 kommunen adgang til at gribe ind for at forhindre, at muligheden for at indføre lokalplanbestemmelser fortabes, fordi det pågældende forhold allerede er etableret. Efter bestemmelsen kan kommunalbestyrelsen nedlægge forbud mod, at der retligt eller faktisk etableres forhold, som kan hindres ved lokalplan.

Det kan efter omstændighederne være relevant at nedlægge forbud efter planlovens § 14, hvis en kommune bliver opmærksom på, at en rockerborg eller et lignende tilholdssted påtænkes etableret i kommunen.

Ifølge planlovens § 51, stk. 1, påser kommunalbestyrelsen overholdelsen af planloven og de regler, der er fastsat med hjemmel i loven, samt af bestemmelserne i lokalplaner mv. Kommunalbestyrelsen skal foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet er af underordnet betydning, jf. § 51, stk. 5. I den forbindelse kan kommunalbestyrelsen meddele påbud om lovliggørelse af det ulovlige forhold.

Ifølge planlovens § 63, stk. 1, påhviler det den til enhver tid værende ejer af en ejendom at berigtige et ulovligt forhold. Består forholdet i en ulovlig brug af ejendommen, påhviler pligten tillige brugeren.

Brugeren kan eksempelvis være en person, der har lejet ejendommen. Der kan imidlertid også være tale om en person, der på anden måde har brugsret til ejendommen. Brugeren kan også være en juridisk person.

3.1.2. Behandlingen af en sag om et eventuelt midlertidigt forbud efter planlovens § 14 eller en sag om eventuel lovlig-

gørelse af et ulovligt forhold skal finde sted i overensstemmelse med bl.a. forvaltningslovens regler.

Det indebærer normalt, at der skal foretages partshøring, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 1. Der gælder dog visse undtagelser til pligten til at foretage partshøring, herunder hvis forelæggelse af oplysningerne eller vurderingerne for parten vil være forbundet med væsentlige vanskeligheder, jf. § 19, stk. 2, nr. 5. Uanset om der er foretaget partshøring, skal en afgørelse for at være gyldig bekendtgøres over for adressaten.

Partshøring og bekendtgørelse af en afgørelse over for en ejendoms bruger forudsætter, at kommunen har oplysninger om, hvem brugeren er, eller kan skaffe sådanne oplysninger, herunder eventuelt ved at bede ejeren om at oplyse dette.

Der gælder ikke nogen almindelig pligt for private til efter anmodning fra en myndighed at give oplysninger, og der findes heller ikke generelle bestemmelser herom i planloven.

Ejeren af ejendommen har således ikke efter gældende ret pligt til at oplyse, hvem der er bruger af en ejendom, selv om denne oplysning er nødvendig for behandlingen af en sag om et eventuelt midlertidigt forbud efter planlovens § 14 eller om eventuel lovliggørelse af et ulovligt forhold.

3.2. Udvalgets overvejelser og forslag

Under arbejdet i udvalget blev der fra en kommunes side peget på det problem, at det kan være vanskeligt eller umuligt at foretage partshøring og bekendtgøre f.eks. et påbud efter planloven, hvis kommunen ikke er bekendt med, hvem en ejendom eksempelvis er udlejet til, og ejendommens ejer ikke vil give disse oplysninger til kommunen.

Et flertal i udvalget bemærker i den forbindelse, at sager om meddelelse af påbud i henhold til planloven rejses på kommunens initiativ som led i dennes tilsyn. Ejendommens ejer eller bruger vil i sådanne sager typisk ikke have interesse i, at sagen rejses, og vil derfor i nogle tilfælde savne incitament til at bidrage til sagens oplysning ved at fortælle kommunen, hvem der er bruger af ejendommen. Dette vil ifølge udvalget formentlig ofte gælde i sager om rockerborge.

På denne baggrund foreslår flertallet, at der i planloven indføres en bestemmelse om, at kommunen kan forlange, at ejeren eller lejeren af en ejendom oplyser, hvem der er bruger af ejendommen, hvis det er nødvendigt til brug for behandlingen af en sag om tilsyn efter loven. Tilsvarende foreslår flertallet, at kommunen skal kunne forlange, at en bruger oplyser, hvem der i øvrigt er bruger af ejendommen.

Flertallet bemærker i den forbindelse, at det må antages, at en ejer, lejer eller bruger af en ejendom normalt er klar over, hvem der eventuelt er bruger af ejendommen. Hvis dette helt undtagelsesvis ikke måtte være tilfældet, må det ifølge udvalget antages, at den pågældende uden væsentligt besvær vil kunne finde ud af det.

Flertallet foreslår, at manglende overholdelse af oplysningspligten skal kunne straffes med bøde.

Et mindretal bestående af Erhvervsministeriets og Justitsministeriets medlemmer af udvalget oplyste i betænkningen, at regeringen efter afslutningen af udvalgets arbejde ville tage stilling til, om der bør indføres en bestemmelse om oplysningspligt i planloven, og hvad indholdet af en sådan bestemmelse i givet fald bør være. Rigsadvokatens og Rigspolitets medlemmer af udvalget tilsluttede sig dette.

Der henvises til betænkningens side 157-159.

3.3. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Erhvervsministeriet og Justitsministeriet er enige i udvalgets flertals overvejelser og forslag. Dog foreslår ministerierne, at bestemmelsens anvendelsesområde i enkelte henseender ændres i forhold til udvalgets forslag.

Det foreslås således for det første, at anvendelsesområdet indsnævres i forhold til udvalgets forslag, så kommunalbestyrelsen alene kan forlange oplyst, hvem der er bruger af en ejendom, hvis det er nødvendigt til brug for behandlingen af en konkret sag om eventuel lovliggørelse af et ulovligt forhold. Efter udvalgets forslag ville bestemmelsen kunne anvendes, hvis det var nødvendigt til brug for behandlingen af en sag om tilsyn efter loven.

For det andet foreslås det, at kommunalbestyrelsen skal kunne forlange oplyst, hvem der er bruger af en ejendom, hvis det er nødvendigt til brug for behandlingen af en konkret sag om et eventuelt midlertidigt forbud efter planlovens § 14. Det skyldes, at det som nævnt ovenfor under pkt. 3.1 kan være relevant at nedlægge midlertidigt forbud efter § 14, hvis kommunen bliver opmærksom på, at en rockerborg eller et lignende tilholdssted påtænkes etableret i kommunen, og at kommunen i den forbindelse kan have behov for oplysninger om, hvem der er bruger af den pågældende ejendom.

Det vil være en forudsætning for at anvende den foreslåede bestemmelse, at kommunen ikke i forvejen har oplysninger om, hvem der er bruger af ejendommen.

Bestemmelsen vil kunne anvendes i sager om rockerborge eller lignende tilholdssteder, men vil ikke være begrænset til sager om sådanne tilholdssteder.

Der henvises til de foreslåede bestemmelser i planlovens § 56 a og 64, stk. 1, nr. 5, jf. lovforslagets § 14, nr. 1 og 3, samt bemærkningerne hertil.

4. Forholdet til grundloven og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Nedenfor er den foreslåede samlingsstedsforbudsordnings forhold til grundlovens § 79 og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 11 behandlet.

4.1. Grundlovens § 79

Det følger af grundlovens § 79, at borgerne har ret til uden forudgående tilladelse at samle sig ubevæbnede.

Den foreslåede samlingsstedsforbudsordning indebærer et forbud mod at forsamle sig på en bestemt ejendom for medlemmer af en given gruppe. Ordningen vil dermed udgøre et indgreb i forsamlingsfriheden for den pågældende gruppe.

I Højesterets dom af 16. august 1999, gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen for 1999, side 1798 ff., om opholdsforbudsordningen i rockerloven, jf. herom pkt. 2.1.1.1 ovenfor, anførte Højesteret bl.a., at grundlovens § 79 ikke er til hinder for, ”at der ved lov fastsættes regler, som – uden at være rettet mod en forsamlings meningsstilkendegivelser – begrænser forsamlingsfriheden, når dette sker til beskyttelse af andre væsentlige interesser, herunder andres liv og velfærd. Sådanne begrænsninger må dog ikke gå videre end, hvad der er nødvendigt for en sådan beskyttelse, jf. herved også Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 11.” Højesteret fandt i dommen, at rockerloven ikke stred mod grundlovens § 79.

Den foreslåede samlingsstedsforbudsordnings forhold til grundlovens § 79 er behandlet af udvalget.

Udvalget anfører om hensynene bag ordningen bl.a., at ordningen er udformet på en sådan måde, at nedlæggelse af forbud forudsætter, at der foreligger gener, som er så alvorlige, at de kan sidestilles med de gener, der kan opleves, når der i tilknytning til en ejendom systematisk begås strafbare handlinger – f.eks. systematisk hashhandel – og som er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende. De hensyn, der begrunder indgrebet i forsamlingsfriheden efter samlingsstedsforbudsordningen, må således anses for at være tilsvarende tungtvejende som de hensyn, der begrunder den gældende besøgsforbudsordning i hashklub-

loven, jf. herom pkt. 2.1.1.2 ovenfor. Samlingsstedsforbudsordningen må på denne baggrund anses for at beskytte væsentlige interesser, som kan begrunde et indgreb i forsamlingsfriheden.

Udvalget anfører herudover bl.a., at indgrebet i forsamlingsfriheden som følge af et samlingsstedsforbud er begrænset til en konkret ejendom. Et forbud vil således ikke være til hinder for, at de personer, der ønsker at forsamles på ejendommen, i stedet forsamles andetsteds.

Udvalget bemærker i øvrigt, at den samlingsstedsforbudsordning, som udvalget foreslår, vil være begrænset til ejendomme, der er beliggende i områder, som i en lokalplan er udlagt til beboelse eller offentlige formål som skoler, daginstitutioner, fritidsklubber og lignende, eller i områder, der faktisk anvendes til disse formål. Andre ejendomme, herunder ejendomme i landzone og erhvervsområder, er derimod som udgangspunkt ikke omfattet af udvalgets ordning. Ordningen er således ifølge udvalget begrænset til de områder, hvor generne fra ulempe- og utryghedsskabende adfærd må anses for størst.

Et samlingsstedsforbud vil endvidere medføre, at generne og utrygheden for naboerne begrænses væsentligt eller helt fjernes. Samlingsstedsforbudsordningen må derfor anses for egnet til at opnå det formål, som ordningen forfølger. Udvalget bemærker i den forbindelse, at det i praksis har vist sig vanskeligt at imødegå generne ved f.eks. rockerborge på anden vis, og at det er vanskeligt at pege på alternative måder at imødegå de gener, som f.eks. rockerborge kan give anledning til i form af væsentlig ulempe og utryghed.

Udvalget bemærker endvidere, at et samlingsstedsforbud efter udvalgets ordning forudsætter, at der først er meddelt en advarsel, hvorefter ejeren eller brugeren af ejendommen får mulighed for at rette for sig. Der kan således efter udvalgets ordning alene nedlægges forbud, hvis en advarsel tilsidesættes.

For så vidt angår nye ejere og brugere af ejendommen peger udvalget på, at disse vil kunne blive bekendt med en meddelt advarsel eller et nedlagt forbud som følge af tinglysningen heraf på ejendommen.

Et forbud efter samlingsstedsforbudsordningen vil endvidere som udgangspunkt være tidsmæssigt begrænset til 3 måneder i førstegangstilfælde, hvilket svarer til varigheden af et besøgsforbud efter hashklubloven.

Et samlingsstedsforbud vil desuden ikke kunne nedlægges, hvis der er tale om et samlingssted for en gruppe, der mødes i et politisk eller andet meningsbefordrende øjemed.

Endelig lægger udvalget vægt på, at nedlæggelse af samlingsstedsforbud forudsætter, at kommunen foretager en konkret vurdering i det enkelte tilfælde af, om forbuddet er proportionalt, og i den forbindelse foretager en afvejning af på den ene side interessen i at sikre en vidtgående forsamlingsfrihed for lovlige foreninger mv. og på den anden side de modstående hensyn til at imødegå den ulempe og utryghed for de omkringboende, som anvendelsen af ejendommen som samlingssted for gruppen i det konkrete tilfælde indebærer. Et samlingsstedsforbud vil således ikke kunne nedlægges i situationer, hvor dette ikke vil være foreneligt med grundlovens § 79 og artikel 11 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

På denne baggrund er det udvalgets opfattelse, at de begrænsninger, som samlingsstedsforbudsordningen indebærer i forhold til at forsamle sig på ejendomme, forfølger væsentlige interesser og ikke går videre end nødvendigt, og at den foreslåede samlingsstedsforbudsordning er forenelig med grundlovens § 79.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 195-197.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets vurdering af den foreslåede samlingsstedsforbudsordnings forhold til grundlovens § 79.

Justitsministeriet bemærker herudover, at lovforslaget indeholder visse justeringer i forhold til den forbudsordning, som udvalget foreslår. Som anført ovenfor under pkt. 2.2.2.2 stilles der ikke som i hashklubloven krav om forudgående advarsel, medmindre et forbud uden en advarsel vil være uforholdsmæssigt indgribende (lovforslagets § 1, stk. 1 og 2).

Desuden vil et forbud, som anført ovenfor under pkt. 2.2.3.2, kunne forlænges, hvis ejendommen anvendes som samlingssted for gruppen, imens der er nedlagt forbud, uanset om gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted giver anledning til gener (lovforslagets § 1, stk. 5). Forbuddet vil i disse tilfælde gælde, indtil det tilbagekaldes.

Endvidere vil det, som anført ovenfor under pkt. 2.2.2.2, være afgørende, om gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende (lovforslagets § 1, stk. 1 og 2), og der stilles således ikke krav om, at ejendommen er beliggende i et område, der i en lokalplan er udlagt til beboelse eller offentlige formål som skoler, daginstitutioner, fritidsklubber og lignende, eller i et område, der faktisk anvendes til beboelse eller offentlige formål som de nævnte.

Lovforslaget indeholder endelig, som anført ovenfor under pkt. 2.2.8.2, hjemmel for politiet til at meddele en person

forbud mod at opholde sig på en ejendom, der er omfattet af et samlingsstedsforbud, og mod at opholde sig eller færdes frem og tilbage inden for en afstand af 200 meter fra ejendommen (lovforslagets § 6).

De nævnte justeringer ændrer ikke på ministeriets samlede vurdering af, at den foreslåede ordning kan gennemføres inden for rammerne af grundlovens § 79.

Justitsministeriet lægger herved vægt på, at der ikke vil kunne nedlægges forbud uden forudgående advarsel, hvis det vil være uforholdsmæssigt, hvilket beror på en konkret vurdering af generens alvor. Det bemærkes, at der for at kunne nedlægges forbud normalt skal være tale om en flerhed af alvorlige gener over en længere periode, som er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed hos de omkringboende.

Ministeriet har endvidere lagt vægt på, at forlængelse af et tidsbegrænset forbud, så det gælder, indtil det tilbagekaldes, kun kan ske i det tilfælde, hvor ejendommen – trods et nedlagt forbud – alligevel anvendes som samlingssted for gruppen. Hensynet til de omkringboende og til at sikre en effektiv forbudsordning taler i disse tilfælde – hvor et forbud er blevet tilsidesat – med styrke for, at forbuddet bør gælde, indtil det tilbagekaldes. Det bemærkes i den forbindelse, at ejeren eller brugeren 3 måneder efter forbuddets nedlæggelse kan anmode om, at det tilbagekaldes.

Hensynet til at sikre en effektiv forbudsordning tilsiger efter ministeriets opfattelse endvidere, at de konkrete plan- og zonerforhold ikke bør være afgørende for, om der kan nedlægges forbud. Således kan det ikke på forhånd udelukkes, at der kan være behov for at varetage hensynet til omkringboende også i f.eks. landzone eller erhvervs- eller sommerhusområder mv. Ordningen forventes dog primært at blive anvendt på ejendomme beliggende i egentlige beboelsesområder. Det vil fortsat være en betingelse for at nedlægge forbud, at gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende, jf. ovenfor under pkt. 2.2.2.2.

Justitsministeriet har endelig lagt vægt på, at det er nødvendigt for at sikre en effektiv håndhævelse af samlingsstedforbuddet, at politiet under visse betingelser kan meddele en person forbud mod at opholde sig på den ejendom, der er omfattet af samlingsstedsforbuddet, og mod at opholde sig eller færdes frem og tilbage inden for en afstand af 200 meter fra ejendommen. Ministeriet har i den forbindelse også lagt vægt på, at et sådant forbud kun kan meddeles personer, som tidligere – trods et nedlagt samlingsstedsforbud – har opholdt sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, og som nu på ny opholder sig – eller der er grund til at tro vil opholde sig – på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted

for gruppen. Den pågældende vil dermed have haft mulighed for at indrette sig efter samlingsstedsforbuddet. Der er endvidere lagt vægt på, at politiets forbud over for personer, som bor eller arbejder inden for det område, som er omfattet af forbuddet, ikke vil forhindre, at den pågældende kan anvende sin bolig og bevæge sig frit til og fra sin bopæl eller arbejdsplads. Der er endelig lagt vægt på, at der fastsættes en frist på tre måneder for forbuddet, og at forbuddet bortfalder, hvis samlingsstedsforbuddet ophører med at gælde.

4.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 11

Efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 11, stk. 1, har enhver ret til frit at deltage i fredelige forsamlinger og til foreningsfrihed. Artikel 11, stk. 2, fastsætter, at der ikke må gøres indskrænkninger i udøvelsen af forsamlings- og foreningsfriheden, medmindre det er foreskrevet ved lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund (proportionalt) af hensyn til bl.a. den offentlige tryghed, at forebygge uro eller forbrydelse eller at beskytte andres rettigheder og friheder.

En kommunes afgørelse om samlingsstedsforbud vil som anført ovenfor under pkt. 4.1 kunne udgøre en indskrænkning i forsamlingsfriheden og dermed et indgreb i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 11, stk. 1.

Den foreslåede samlingsstedsforbudsordning er begrundet i hensynet til at beskytte de omkringboende mod gener (væsentlig ulempe og utryghed), der er så alvorlige, at de kan sidestilles med de gener, der kan opleves, når der i tilknytning til en ejendom foregår virksomhed på en måde, som systematisk indebærer strafbare handlinger. Forslaget vil således varetage hensynene til den offentlige tryghed, at forebygge uro eller forbrydelse eller at beskyttes andres rettigheder og friheder.

Hvad angår kravet om proportionalitet vurderer Justitsministeriet, at forslaget ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at varetage de nævnte hensyn, og at forslaget derfor kan gennemføres inden for rammerne af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 11. Ministeriet henviser herved til det, der er anført ovenfor under pkt. 4.1 og i betænkningen, side 195-197.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget medfører som beskrevet ovenfor under pkt. 2.2.4, at en kommune kan forlange, at en ejer eller lejer af en ejendom oplyser, hvem der er bruger af ejendommen, hvis det er nødvendigt til brug for behandlingen af en sag efter den foreslåede lov om forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe. Tilsvarende medfører lovforslaget, at kommunen kan forlange, at en bruger oplyser, hvem der i øvrigt er bruger af ejendommen.

Desuden indebærer lovforslaget som nævnt under pkt. 3.3 ovenfor, at der indføres en bestemmelse i planloven om, at kommunen kan forlange, at en ejer eller lejer af en ejendom oplyser, hvem der er bruger af ejendommen, hvis det er nødvendigt til brug for behandlingen af en sag om nedlæggelse af et midlertidigt forbud efter planlovens § 14 eller en sag om lovliggørelse af et ulovligt forhold efter planloven. Endvidere foreslås det, at kommunen kan forlange oplyst af en bruger, hvem der i øvrigt er bruger af ejendommen, hvis det er nødvendigt til brug for behandlingen af en sådan sag.

Lovforslaget medfører endvidere som beskrevet ovenfor under pkt. 2.2.7, at kommunens personale har adgang til en ejendom, der er omfattet af et samlingsstedsforbud efter den foreslåede lov om forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe, uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for at påse overholdelsen af forbuddet. Lovforslaget medfører desuden, at kommunens personale og politiet har adgang til ejendommen uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for at anvende beføjelsen til at kræve, at personer, som vurderes at opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, øjeblikkeligt forlader ejendommen, eller for at gennemtvinge sådanne beslutninger.

Det vil efter Justitsministeriets opfattelse ikke uden en sådan bestemmelse være muligt at føre effektivt tilsyn med og sikre en effektiv håndhævelse af kommunernes samlingsstedsforbud efter den foreslåede ordning. Det skyldes navnlig, at det må antages ofte at blive nødvendigt her og nu – f.eks. hvis det konstateres, at der holdes fest eller lignende på ejendommen – at påse, om forbuddet overtrædes, og i givet fald administrativt at håndhæve forbuddet.

De foreslåede bestemmelser om oplysningspligt og adgang til en ejendom uden retskendelse vil skulle administreres i overensstemmelse med lov om retssikkerhed ved forvaltning.

gens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter (retsikkerhedsloven).

8. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Der henvises om forholdet til databeskyttelsesdirektivet til pkt. 2.2.9.3 ovenfor. Lovforslaget indeholder ikke herudover EU-retlige aspekter.

10. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Betænkning nr. 1562/2016 om indsatsen over for rockerborger mv., som lovforslaget bygger på, har i perioden fra den 16. januar 2017 til den 10. februar 2017 været i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, samtlige byretter, Tinglysningsretten, Domstolsstyrelsen, Rigsadvokaten, Rigspoliti-

et, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Statsadvokater, Politidirektørforeningen, Politiforbundet, Advokatrådet, Danske Advokater, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, HK Landsklubben Danmarks Domstole, HK Landsklubben for Politiet, HK Kommunal, Det Kriminalpræventive Råd, Landsforeningen KRIM, Retspolitisk Forening, Institut for Menneskerettigheder, Justitia, Amnesty International, KL, samtlige kommuner, Danske Regioner, Grundejer-en.dk, Danske Udlejere, Andelsboligforeningernes Fællesrepræsentation, BL – Danmarks Almene Boliger, Ejendomsforeningen Danmark, Parcelhusejernes Landsforening, Lejernes Landsorganisation i Danmark, Erhvervslejernes Landsorganisation, FAB – Foreningen af byplanlæggere, DABYFO – Forum for Danske, Bygningsmyndigheder, Bygherreforeningen, Byggesocietetet, Arkitektforeningen, Dansk Byggeri, Dansk Byplanlaboratorium, Foreningen af miljø-, plan- og naturmedarbejdere i det offentlige (EnviNa), Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Natur- og Miljøklagenævnet, Rigsombudsmanden på Færøerne og Rigsombudsmanden i Grønland.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen af betydning
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen af betydning
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet mv.	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Lovforslaget indeholder bestemmelser om oplysningspligt og adgang til en ejendom uden retskendelse
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Der henvises om forholdet til databeskyttelsesdirektivet til pkt. 2.2.9.3 ovenfor. Lovforslaget indeholder ikke herudover EU-retlige aspekter.	
Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Den foreslåede § 1 fastsætter indholdet af og betingelserne for at nedlægge forbud mod, at en ejendom anvendes som samlingssted for en bestemt gruppe, f.eks. en rocker- eller bandegruppe, og regulerer adgangen til at anmode om tilbagekaldelse af forbuddet. Desuden fastsætter bestemmelsen en pligt for kommunalbestyrelsen til at overveje at nedlægge forbud eller meddele advarsel, hvis betingelserne er opfyldt.

Efter det foreslåede *stk. 1* kan kommunalbestyrelsen nedlægge forbud mod, at en ejendom anvendes som samlingssted for en bestemt gruppe, hvis gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende, jf. dog *stk. 2* om advarsel.

Ved "gruppe" forstås to eller flere personer med anden tilknytning end nære familiemæssige relationer, f.eks. en forening, loge, klub eller lignende. Det vil ikke være en forudsætning, at der er tale om en formel sammenslutning eller et formelt medlemskab af gruppen. Rocker- og bandegrupper vil eksempelvis være omfattet.

En ejendom anvendes som "samlingssted" for en gruppe, når to eller flere personer med jævne mellemrum opholder sig på ejendommen med udgangspunkt i deres medlemskab af eller tilknytning til gruppen eller medlemmer af gruppen eller som led i arrangementer, der kan henføres til gruppen, f.eks. klubaftener eller fester.

At gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted skal være "egnet" til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende indebærer, at der skal foretages en objektivt bedømmelse ud fra bl.a. de konkrete gener, der er nævnt nedenfor. Det vil således ikke være tilstrækkeligt, at en omkringboende måtte føle ulempe og utryghed.

Med "væsentlig ulempe og utryghed" sigtes til gener, der er så alvorlige og normalt længerevarende, at de vil kunne sidestilles med de gener, der kan opleves, når der i tilknytning til en ejendom foregår virksomhed på en måde, som systematisk indebærer strafbare handlinger – f.eks. systematisk hashhandel – og som er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed hos de omkringboende.

Om dette er tilfældet vil bero på en samlet konkret vurdering. I vurderingen vil det bl.a. kunne indgå, om anvendelsen af ejendommen som samlingssted for gruppen fører til hyppige støjgener eller hyppige trafikale gener. Det vil endvidere kunne indgå, om personer, der færdes på ejendommen, begår strafbare forhold på eller i området omkring ejendommen eller udviser chikanøs eller truende adfærd i

området. Herudover vil det kunne indgå, om anvendelsen af ejendommen som samlingssted for gruppen giver anledning til angreb eller konkret risiko for angreb rettet mod ejendommen eller personer, der opholder sig på ejendommen. Der er ikke tale om en udtømmende opregning af mulige ulempe- og utryghedsskabende gener.

Generne vil for at kunne danne grundlag for et forbud skulle gå klart ud over, hvad der kan forventes i det pågældende område.

Konstatering af blot én af de ovennævnte gener vil som udgangspunkt ikke alene kunne begrunde et forbud. Der vil normalt skulle konstateres en flerhed af gener over en længere periode. Der vil dog kunne være tilfælde, hvor kun én bestemt type af gener forekommer over en længere periode eller med en sådan hyppighed eller intensitet, at dette i sig selv vil være tilstrækkeligt til at begrunde et forbud.

Hyppige støjgener vil som nævnt kunne indgå i vurderingen. Der vil som udgangspunkt jævnligt skulle forekomme støjende arrangementer eller aktiviteter. Der vil f.eks. kunne være tale om høj musik, råben, lyden af smadrede flasker eller køretøjer, der ankommer til eller forlader ejendommen med høj fart (med støj til følge). Det vil ikke være tilstrækkeligt, at der forekommer støj af denne karakter i visse tilfælde ved særlige lejligheder. Det må kræves, at der er tale om flere støjende arrangementer eller aktiviteter over en længere periode.

Endvidere vil det som nævnt kunne indgå i vurderingen, om gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted giver anledning til hyppige trafikale gener. Der vil således kunne lægges vægt på, om der jævnligt holder et større antal køretøjer parkeret på vejen i kortere eller længere tidsrum, også selv om køretøjerne holder lovligt parkeret, og på trafik til og fra ejendommen. Hyppig trafik på mange forskellige tidspunkter vil i højere grad kunne betragtes som ulempe- og utryghedsskabende end trafik, der er begrænset til nogle få bestemte tidsrum.

Det bemærkes, at der ikke vil kunne nedlægges forbud, hvis ulempen og utrygheden alene udspringer af almindelig erhvervmæssig virksomhed.

Herudover vil det kunne indgå med betydelig vægt, om personer, der færdes på ejendommen, begår strafbare forhold på ejendommen eller i området omkring denne. Der vil som udgangspunkt skulle være tale om gentagne – og ikke blot enkeltstående – tilfælde af strafbare forhold. Det er ikke afgørende, om de strafbare forhold begås af den samme person eller forskellige personer. Desuden vil der skulle være tale om strafbare forhold, som efter deres karakter er egnet til at skabe ulempe og utryghed for de omkringboende. Som eksempler kan nævnes overtrædelser af reglerne om støjende

eller voldelig adfærd i bekendtgørelse om politiets sikring af den offentlige orden og beskyttelse af enkeltpersoners og den offentlige sikkerhed mv. samt politiets adgang til at iværksætte midlertidige foranstaltninger (ordensbekendtgørelsen), straffelovens bestemmelser om personfarlig kriminalitet, indbrud, hærværk eller tyveri eller overtrædelse af våbenloven, knivloven eller lov om euforiserende stoffer.

Det er ikke en forudsætning, at nogen er blevet straffet for de pågældende overtrædelser, eller at nogen senere straffes herfor, hvilket f.eks. kan være tilfældet, hvis den pågældende ikke har kunnet identificeres, men det skal kunne godtgøres, at der er begået straffbare overtrædelser. De pågældende overtrædelser vil endvidere skulle have sammenhæng med anvendelsen af ejendommen som samlingssted for gruppen. Det vil typisk være lettest at godtgøre, hvis der f.eks. kan konstateres en tidsmæssig nærhed med, at ejendommen er blevet anvendt som samlingssted for gruppen.

Det vil desuden kunne indgå med betydelig vægt i vurderingen, om personer, der færdes på ejendommen, udviser chikanøs eller truende adfærd i området, eksempelvis ved at råbe efter omkringboende eller forbigående eller ved at virke som såkaldte bandevagter, der udspørger eller visiterer personer, som færdes i området. Der vil som udgangspunkt skulle foreligge gentagne – og ikke blot enkeltstående – tilfælde. Der skal endvidere være tale om adfærd, som efter sin karakter er egnet til at skabe ulempe og utryghed. Der vil skulle foreligge en form for aktiv chikanøs eller truende adfærd henvendt til f.eks. naboer i form af fysiske handlinger eller ytringer, der objektivt vil kunne opfattes som chikanøse eller truende. Det vil derfor f.eks. ikke være tilstrækkeligt, at medlemmerne af gruppen står i grupper omkring ejendommen eller på grund af f.eks. beklædningsgenstande eller tatoveringer virker truende. Det vil derimod ikke være en betingelse, at der er grundlag for at rejse sigtelse eller tiltale for trusler efter straffelovens § 266.

Det vil kunne indgå i vurderingen, om politiet har meddelt påbud eller forbud i medfør af ordensbekendtgørelsens § 6, herunder zoneforbud, jf. herom pkt. 2.1.1.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger, i området omkring ejendommen over for personer, der færdes på ejendommen, forudsat at de forhold, der gav anledning til påbuddet eller forbuddet, er egnet til at medføre ulempe og utryghed for de omkringboende. Det er i den forbindelse ikke afgørende, om nogen er straffet for overtrædelse af påbuddet eller forbuddet.

Det vil herudover kunne indgå med betydelig vægt i vurderingen, om gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted har givet anledning til angreb rettet mod ejendommen eller personer, der opholder sig på ejendommen. Det omfatter bl.a. angreb med skydevåben eller lignende, hvor angrebet er til fare for de omkringboende, men også angreb, som ikke indebærer en sådan fare, men dog er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboen-

de. Der kan f.eks. være tale om et tæskehold, der uden medbringelse af våben møder op på ejendommen for at udøve vold mod en af de tilstedeværende. Det er ikke en betingelse, at nogen er blevet straffet for det pågældende angreb, eller at angrebet har givet anledning til forbud efter lov om forbud mod ophold i bestemte ejendomme (rockerloven).

Det vil være en betingelse, at angrebet hænger sammen med gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted, men derimod ikke, at angrebet betragtes som et led i et gensigt opgør mellem gruppen og en anden gruppe. Et angreb vil have den fornødne sammenhæng med gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted, hvis angrebet skønnes at have været rettet mod gruppen som sådan eller mod personer, der vurderes at have opholdt sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen.

Må angrebet derimod anses for rettet mod en person, der befinder sig på ejendommen, men ikke opholdt sig dér som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, vil betingelsen ikke være opfyldt. Der kan f.eks. være tale om en person, der alene opholdt sig på ejendommen som gæst hos ejendommens ejer eller bruger og ikke har noget med gruppen at gøre.

Det bemærkes i den forbindelse, at betingelsen vil kunne være opfyldt, uanset hvad de implicerede måtte oplyse om baggrunden for angrebet, hvis det på baggrund af sagens øvrige omstændigheder må antages, at angrebet har den fornødne sammenhæng med gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted.

Det vil også kunne indgå i vurderingen, hvis der er eller har været risiko for et angreb som beskrevet, forudsat at der er tale om en tilstrækkeligt konkret risiko. Risikoen vil efter omstændighederne være tilstrækkeligt konkret, hvis politiet har nedlagt forbud i medfør af rockerloven i forhold til den pågældende ejendom. Dette vil dog bero på en konkret vurdering af de omstændigheder, der lå til grund for forbuddet efter rockerloven.

Kommunen vil før nedlæggelse af forbud efter den foreslåede bestemmelse eller meddelelse af advarsel, jf. det foreslåede stk. 2, skulle sikre, at der foreligger den fornødne dokumentation for, at betingelserne er opfyldt.

Fremskaffelsen af en sådan dokumentation vil forudsætte et nært samarbejde mellem kommunen og politiet. En stor del af dokumentationen vil således i praksis skulle bestå af materiale fra politiet. Politiet vil derfor som led i indsatsen på rocker- og bandeområdet fremover også skulle have fokus på dokumentation, der kan have betydning for kommunens behandling af sager efter samlingsstedsforbudsordningen.

Politiets observationer vedrørende støj og trafik i forbindelse med fester og andre arrangementer i en rockerborg eller et lignende tilholdssted vil således eksempelvis kunne få betydning som dokumentation i en sag hos kommunen om et samlingsstedsforbud. Oplysninger fra politiets sager om mulige strafbare forhold begået på eller i området omkring ejendommen vil også kunne få betydning for kommunens sag. Endvidere vil oplysninger fra politiets eventuelle sager om zoneforbud efter ordensbekendtgørelsens § 6, stk. 4, kunne få betydning for kommunens sag. Herudover vil oplysninger fra politiets sager om eventuelle angreb mod ejendommen eller personer, der opholder sig på ejendommen, og oplysninger fra eventuelle sager om forbud i medfør af rockerloven i forhold til ejendommen kunne få betydning for kommunens sag.

Det vil være afgørende, at mulighederne for at udveksle oplysninger mellem myndighederne benyttes. Hvis lovforslaget vedtages, vil der blive udsendt en vejledning om offentlige myndigheders udveksling af personoplysninger som led i den koordinerede myndighedsindsats over for organiseret og alvorlig kriminalitet, herunder særligt rocker- og bande-kriminalitet, hvor videregivelse af oplysninger i forbindelse med bl.a. den foreslåede samlingsstedsforbudsordning behandles.

Kommunen vil som led i behandlingen af en sag om et eventuelt samlingsstedsforbud også selv kunne foretage undersøgelser, f.eks. ved at foretage iagttagelser af mulige støjgener og trafikale gener, med henblik på at skaffe dokumentation, eksempelvis i form af billeder og notater om iagttagelserne. Kommunen vil også som led i behandlingen af andre sager kunne være kommet i besiddelse af relevant dokumentation.

Dokumentationen vil foruden materiale, som myndighederne selv har tilvejebragt, kunne bestå af beskrivelser og billeder mv., som modtages fra beboerne i området omkring den pågældende ejendom. Omfanget af henvendelser fra de omkringboende vil også i sig selv kunne have betydning som dokumentation i sagen.

Det forudsættes, at der kun nedlægges forbud efter den foreslåede bestemmelse, hvis dette i det konkrete tilfælde er proportionalt og i overensstemmelse med grundloven og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Et forbud vil således ikke kunne nedlægges, hvis der er tale om et samlingssted for en gruppe, som mødes i et politisk eller andet meningsbefordrende øjemed. Det forhold, at eksempelvis en rockerklub måtte begynde at kalde sig en politisk klub, vil naturligvis ikke i sig selv indebære, at det skal lægges til grund, at der reelt er tale om virksomhed med et meningsbefordrende øjemed.

Når det i øvrigt uden for det nævnte tilfælde overvejes at nedlægge forbud, vil der skulle foretages en afvejning af på den ene side interessen i at sikre en vidtgående forsamlingsfrihed for lovlige foreninger mv. og på den anden side de modstående hensyn til at imødegå den ulempe og utryghed for de omkringboende, som gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted i det konkrete tilfælde indebærer. Det betyder, at et forbud ikke vil kunne nedlægges i situationer, hvor dette ikke vil være foreneligt med grundlovens § 79 eller artikel 11 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Et forbud i medfør af det foreslåede stk. 1 vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Det betyder i forhold til den, der er part i sagen, at forvaltningslovens almindelige regler om partsaktindsigt, partshøring, begrundelse og klagevejledning finder anvendelse.

Et forbud vil gælde for ejere og brugere af ejendommen, jf. det foreslåede stk. 4. Ejendommens ejere og brugere vil derfor være parter i sagen. Om andre kan anses for at have partsstatus vil afhænge af, om den pågældende har en væsentlig og individuel interesse i sagens udfald. Andre medlemmer af gruppen vil i almindelighed ikke have partsstatus.

Med henblik på at foretage partshøring har kommunen behov for oplysninger om ejendommens ejere og brugere. I den forbindelse vil kommunen eventuelt kunne anvende den foreslåede § 4 om pligt til at oplyse om ejendommens brugere. Er det imidlertid ikke uden væsentlige vanskeligheder muligt at finde ud af, hvem der er bruger, eller at finde frem til den pågældende, vil kommunen i medfør af forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 5, kunne undlade at foretage partshøring. Dette forudsætter dog, at kommunen har udfoldet rimelige bestræbelser på at finde ud af, hvem der er bruger, eller på at finde frem til den pågældende. Det samme gælder i forhold til ejendommens ejere.

Afgørelsen vil skulle adresseres til de nuværende ejere og brugere af ejendommen. Det bør imidlertid fremgå af afgørelsen, at forbuddet også gælder for fremtidige ejere og brugere, jf. det foreslåede stk. 4. Er det ikke uden væsentlige vanskeligheder muligt at finde ud af, hvem de nuværende ejere og brugere er, vil afgørelsen kunne adresseres til "ejendommens ejere og brugere". Afgørelsen vil skulle bekendtgøres ved, at den afleveres på ejendommen og tinglyses på ejendommen, jf. det foreslåede § 2, stk. 1, og bemærkningerne hertil.

Når et forbud er nedlagt, vil det indebære, at ejendommens ejere og brugere, jf. det foreslåede stk. 4, ikke må anvende ejendommen som samlingssted for den pågældende gruppe. Forbuddet vil være overtrådt, hvis en person, der er medlem af eller tilknyttet gruppen eller et medlem af gruppen, opholder sig på ejendommen. Det vil imidlertid ikke være afgø-

rende, om personen har et sådant medlemskab eller en sådan tilknytning, hvis det i øvrigt må lægges til grund, at den pågældende opholder sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis den pågældende er til stede ved et arrangement, der kan henføres til gruppen, f.eks. en klubaften eller fest.

Forbuddet vil dog uanset ovenstående ikke være overtrådt, hvis den person eller de personer, der opholder sig på ejendommen, er nærmeste pårørende til en ejer eller bruger med fast bopæl på ejendommen. Ved nærmeste pårørende forstås navnlig ægtefæller, slægtninge i lige linje, søskende, adoptivbørn og plejebørn. Også en fast kæreste anses for nærmeste pårørende.

Ejeren eller brugeren vil endvidere ikke generelt være afskåret fra at anvende ejendommen som samlingssted eller i øvrigt modtage besøgende på ejendommen, hvis de besøgende ikke er medlemmer af eller tilknyttet den pågældende gruppe eller i øvrigt kommer på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen.

Det bemærkes i den forbindelse, at forbuddet – uanset hvad der måtte blive oplyst om årsagen til, at de pågældende personer opholder sig på ejendommen – vil være overtrådt, hvis det må lægges til grund, at personerne reelt opholder sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen.

Forbuddet vil herudover ikke være overtrådt, hvis flere ejere eller brugere, der har fast bopæl på ejendommen, opholder sig på ejendommen samtidig, forudsat at de reelt anvender ejendommen som bolig.

Hvis et forbud vil være uforholdsmæssigt indgribende uden forudgående advarsel, skal kommunalbestyrelsen efter det foreslåede *stk. 2, 1. pkt.*, først meddele advarsel om, at forbud kan forventes nedlagt, hvis gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted fortsætter med at være egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende, jf. dog *stk. 3*.

Ved vurderingen af, om nedlæggelse af forbud vil være uforholdsmæssigt indgribende uden forudgående advarsel, vil kommunen skulle lægge vægt på alvoren af de gener, som gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted giver anledning til. Det taler eksempelvis for, at der kan nedlægges forbud uden forudgående advarsel, hvis disse gener omfatter angreb mod ejendommen eller personer på ejendommen. Det samme gælder, hvis generne eksempelvis omfatter flere tilfælde af strafbare forhold på ejendommen eller i området omkring denne begået af personer, der færdes på ejendommen. Det vil herudover kunne indgå, om ejendommens ejere og brugere på anden måde er gjort be-

kendt med et muligt forbud, f.eks. ved henvendelser fra kommunen eller politiet, og dermed har haft mulighed for at rette for sig.

Hvis denne vurdering falder ud til, at et forbud vil være uforholdsmæssigt indgribende uden forudgående advarsel, vil der skulle meddeles advarsel om, at forbud kan forventes nedlagt, hvis gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted fortsætter med at være egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende.

Som det fremgår ovenfor, vil meddelelse af advarsel forudsætte, at betingelserne i det foreslåede *stk. 1* er opfyldt, det vil sige, at gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende.

Der vil ikke i advarslen skulle gives en egentlig frist for, hvornår ejeren eller brugeren skal ophøre med at anvende ejendommen som samlingssted for gruppen på en måde, der er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende. Det forudsættes dog, at ejeren eller brugeren gives en reel mulighed for at ophøre med den pågældende anvendelse.

Når der er meddelt advarsel, vil det ikke være en betingelse for at skride til forbud, at gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted – efter meddelelsen af advarslen – yderligere giver anledning til en flerhed af gener over en længere periode. Det vil være tilstrækkeligt, at der konstateres et vist antal gener eller en enkelt alvorligere gene.

En advarsel efter den foreslåede bestemmelse vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Der henvises herom til bemærkningerne ovenfor om forbud, herunder for så vidt angår partshøring og adressaten for afgørelsen.

Efter det foreslåede *stk. 2, 2. pkt.*, gælder en advarsel i 2 år. Der vil derfor kunne nedlægges forbud, hvis gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted inden 2 år fra meddelelsen af advarslen på ny bliver egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende. For så vidt angår betingelserne for efter forudgående advarsel at skride til forbud henvises i øvrigt til bemærkningerne ovenfor.

Efter det foreslåede *stk. 3* kan der uanset *stk. 2* nedlægges forbud i medfør af *stk. 1*, hvis der er forløbet mindre end 2 år siden udløbet eller tilbagekaldelsen af et tidligere forbud.

Bestemmelsen indebærer, at der – uanset det foreslåede *stk. 2* om advarsel – vil kunne nedlægges forbud, hvis der tidligere har været nedlagt forbud mod, at ejendommen anvendes som samlingssted for gruppen. I disse tilfælde skal det

således ikke overvejes, om der skal meddeles advarsel efter stk. 2, før der skrives til forbud. Det gælder dog kun, hvis der er forløbet mindre end 2 år siden udløbet af det tidligere forbud, hvis dette var tidsbegrænset, eller mindre end 2 år siden tilbagekaldelsen af det tidligere forbud, hvis dette var tidsubegrænset. Ved tilbagekaldelse forstås kommunens ophævelse af et gyldigt forbud, fordi der ikke (længere) vurderes at være grundlag for forbuddet.

I denne periode på 2 år vil det – ligesom når der er meddelt advarsel efter det foreslåede stk. 2 – ikke være en betingelse for på ny at nedlægge forbud, at gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted yderligere giver anledning til en flerhed af gener over en længere periode. Det vil være tilstrækkeligt, at der konstateres et vist antal gener eller en enkelt alvorligere gene.

Efter det foreslåede *stk. 4* gælder et forbud nedlagt i medfør af stk. 1 eller en advarsel meddelt i medfør af stk. 2 for den til enhver tid værende ejer eller bruger af ejendommen.

Betegnelsen ”bruger af ejendommen” vil skulle forstås på samme måde som den tilsvarende betegnelse i planlovens § 63, stk. 1. Brugeren kan eksempelvis være en person, der har lejet ejendommen. Der kan imidlertid også være tale om en person, som på anden måde har brugsret til ejendommen. Derimod vil den pågældende gruppes medlemmer, der kommer på ejendommen i forbindelse med anvendelsen af denne som samlingssted, ikke af denne grund være brugere af ejendommen i bestemmelsens forstand.

Ejeren eller brugeren kan også være en juridisk person.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at et forbud eller en advarsel ikke alene vil gælde for nuværende ejere og brugere af ejendommen, men også for fremtidige ejere og brugere.

Et forbud vil derfor gælde for en ejer eller bruger, selv om forbuddet blev nedlagt, da der var en anden ejer eller bruger af ejendommen. Tilsvarende vil en advarsel kunne danne grundlag for et forbud, selv om ejeren eller brugeren er udskiftet, siden advarslen blev meddelt.

Efter det foreslåede *stk. 5, 1. pkt.*, gælder et forbud nedlagt i medfør af stk. 1 i 3 måneder. Bestemmelsen indebærer, at et forbud i første omgang vil gælde i en periode på 3 måneder.

Efter det foreslåede *stk. 5, 2. pkt.*, kan der – hvis ejendommen anvendes som samlingssted for gruppen i perioden på 3 måneder – nedlægges et forbud som nævnt i stk. 1, der gælder, indtil kommunalbestyrelsen tilbagekalder det. Dette vil gælde, uanset om gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted giver anledning til gener.

Forbuddet nedlægges i medfør af stk. 1, og der vil gælde samme regler om adgangen til at anmode om tilbagekaldelse, bekendtgørelse og underretning, klage, håndhævelse mv. som ved forbud, der i øvrigt nedlægges i medfør af stk. 1.

Hvis der nedlægges forbud på et tidspunkt, hvor der er forløbet mindre end 2 år siden udløbet eller tilbagekaldelsen af et tidligere forbud, gælder forbuddet ifølge det foreslåede *stk. 5, 3. pkt.*, indtil kommunalbestyrelsen tilbagekalder det.

Som det fremgår af bemærkningerne ovenfor til det foreslåede stk. 3, vil det i denne periode på 2 år ikke være en betingelse for på ny at nedlægge forbud, at gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted yderligere giver anledning til en flerhed af gener over en længere periode. Det vil være tilstrækkeligt, at der konstateres et vist antal gener eller en enkelt alvorligere gene. Nedlægges der i denne periode forbud, vil forbuddet gælde, indtil kommunalbestyrelsen tilbagekalder det.

Efter det foreslåede *stk. 6* kan en anmodning om tilbagekaldelse af et forbud nedlagt i medfør af stk. 1 tidligst indgives, når der er forløbet 3 måneder siden forbuddets nedlæggelse. Er der meddelt afslag på tilbagekaldelse af forbuddet, kan ny anmodning tidligst indgives, når der er forløbet 3 måneder siden afslaget.

Ved tilbagekaldelse forstås kommunens ophævelse af et gyldigt forbud, fordi der ikke (længere) vurderes at være grundlag for forbuddet.

Bestemmelsen vedrører alene adgangen til at anmode om tilbagekaldelse. Der vil således uanset bestemmelsen kunne klages til Planklagenævnet i overensstemmelse med den foreslåede § 7.

At gruppen ikke samles på ejendommen, imens forbuddet gælder, kan ikke i sig selv føre til, at forbuddet tilbagekalder. Ejendommens ejer eller bruger må vise, at der er taget initiativ til at anvende ejendommen på anden måde. Forbuddet vil herudover normalt kunne tilbagekaldes, hvis ejendommen overtages af en person, der ingen forbindelse har til den pågældende gruppe.

Efter det foreslåede *stk. 7* skal kommunalbestyrelsen overveje at nedlægge forbud i medfør af stk. 1 eller meddele advarsel efter stk. 2, når betingelserne er opfyldt.

Bestemmelsen indebærer, at kommunen får pligt til at overveje at nedlægge forbud mod, at en ejendom anvendes som samlingssted for en bestemt gruppe, når betingelserne er opfyldt. Hvis der i medfør af det foreslåede stk. 2 først vil skulle meddeles advarsel, vil kommunen have pligt til at overveje at meddele advarsel.

Det forudsættes i den forbindelse, at kommunen, hvis den ikke nedlægger forbud eller meddeler advarsel, selv om betingelserne herfor er opfyldt, udarbejder et internt notat om, hvilke overvejelser og saglige grunde der har ført til, at der ikke nedlægges forbud eller meddeles advarsel.

De kommunale tilsynsmyndigheder vil som led i det retlige tilsyn med kommunerne kunne føre tilsyn med, at kommunen udarbejder et sådant internt notat.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.2-2.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Den foreslåede § 2 fastsætter bl.a. fremgangsmåden, når der skal foretages bekendtgørelse og underretning om samlingsstedsforbud og advarsler over for ejendommens ejere og brugere.

Efter det foreslåede *stk. 1, 1. pkt.*, afleverer kommunalbestyrelsen et forbud nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, eller en advarsel meddelt i medfør af § 1, stk. 2, på ejendommen og tinglyser forbuddet eller advarslen på ejendommen.

Aflevering på ejendommen vil eksempelvis kunne ske ved, at forbuddet eller advarslen udleveres til en person, der opholder sig på ejendommen, lægges i ejendommens postkasse eller slås op på eller ved indgangsdøren.

Herudover indebærer den foreslåede bestemmelse, at forbuddet eller advarslen skal tinglyses på ejendommen. Hvis forbuddet eller advarslen angår eksempelvis en leje- eller andelslejlighed, der ikke har et selvstændigt blad i tingbogen, vil tinglysningen skulle ske på den samlede faste ejendom, hvori lejligheden er beliggende, og med henvisning til den pågældende lejlighed. Det forudsættes, at tinglysningen foretages således, at alene afgørelsens retsvirkninger fremgår af tingbogen. Selve afgørelsen skal således ikke være tilgængelig som bilag i tingbogen.

For så vidt angår forbud vil det skulle fremgå af tingbogen, at kommunalbestyrelsen har nedlagt forbud efter § 1, stk. 1, i lov om forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe mod, at ejendommen anvendes som samlingssted for den pågældende gruppe. Det vil endvidere skulle fremgå, at forbuddet gælder for den til enhver tid værende ejer eller bruger af ejendommen, jf. § 1, stk. 4. Ved tidsbegrænsede forbud vil det skulle fremgå, at forbuddet gælder i 3 måneder, jf. § 1, stk. 5, 1. pkt. Ved tidsubegrænsede forbud vil det skulle fremgå, at forbuddet gælder, indtil kommunalbestyrelsen tilbagekalder det, jf. § 1, stk. 5, 2. og 3. pkt. Herudover vil det ved både tidsbegrænsede og tidsubegrænsede forbud skulle fremgå, at der uden

forudgående advarsel på ny kan nedlægges forbud, hvis den pågældende gruppes anvendelse af ejendommen som samlingssted inden for en periode på 2 år fra forbuddets udløb eller tilbagekaldelse på ny bliver egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende, jf. § 1, stk. 1-3.

For så vidt angår advarsler vil det skulle fremgå af tingbogen, at kommunalbestyrelsen i medfør af § 1, stk. 2, i lov om forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe har meddelt advarsel om, at forbud kan forventes nedlagt, hvis den pågældende gruppes anvendelse af ejendommen som samlingssted fortsætter med at være egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende. Det vil endvidere skulle fremgå, at advarslen gælder for den til enhver tid værende ejer eller bruger af ejendommen, jf. § 1, stk. 4. Herudover vil det skulle fremgå, at advarslen gælder i 2 år, jf. § 1, stk. 2, 2. pkt.

Efter det foreslåede *stk. 1, 2. pkt.*, anses forbuddet eller advarslen for gyldigt bekendtgjort for ejendommens ejere og brugere, når aflevering og tinglysning har fundet sted.

Når aflevering og tinglysning har fundet sted, vil et forbud således kunne håndhæves administrativt i medfør af den foreslåede § 5, ligesom en ejer eller bruger, der overtræder forbuddet, vil kunne straffes efter det foreslåede § 8, stk. 1, hvis betingelserne for et sådant strafansvar i øvrigt er opfyldt. Det gælder, uanset om ejendommens ejer eller bruger er udskiftet siden nedlæggelsen af forbuddet. Endvidere vil politiet efter den foreslåede § 6 som led i håndhævelsen af samlingsstedsforbuddet kunne meddele personer forbud mod at opholde sig på ejendommen og mod at opholde sig eller færdes frem og tilbage inden for en afstand af 200 meter fra ejendommen.

Tilsvarende vil en advarsel, der er afleveret og tinglyst på ejendommen, kunne danne grundlag for nedlæggelse af et forbud mod at anvende ejendommen som samlingssted for gruppen, selv om ejeren eller brugeren efterfølgende er udskiftet.

Efter det foreslåede *stk. 2* underretter kommunalbestyrelsen ejendommens ejere og brugere om et forbud nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, eller en advarsel meddelt i medfør af § 1, stk. 2. Underretning kan dog undlades, hvis det vil være forbundet med væsentlige vanskeligheder.

Kommunen vil således have pligt til at underrette alle ejere og brugere om forbuddet eller advarslen, medmindre det vil være forbundet med væsentlige vanskeligheder. Det forudsættes, at kommunen udfolder rimelige bestræbelser på at underrette alle ejere og brugere. I den forbindelse vil kommunen eventuelt kunne anvende den foreslåede § 4 om pligt til at oplyse om ejendommens brugere.

Det vil imidlertid ikke være en gyldighedsbetingelse for forbuddet eller advarslen, at underretning efter det foreslåede stk. 2 har fundet sted. Et forbud vil således kunne håndhæves administrativt i medfør af den foreslåede § 5, og en ejer eller bruger vil efter omstændighederne kunne straffes i medfør af det foreslåede § 8, stk. 1, for at overtræde forbuddet, selv om den pågældende ejer eller bruger ikke har modtaget underretning efter stk. 2, forudsat at forbuddet er bekendtgjort i overensstemmelse med stk. 1, det vil sige afleveret og tinglyst på ejendommen. Endvidere vil politiet efter den foreslåede § 6 som led i håndhævelsen af samlingsstedsforbuddet kunne meddele personer forbud mod at opholde sig på ejendommen og mod at opholde sig eller færdes frem og tilbage inden for en afstand af 200 meter fra ejendommen. Tilsvarende vil en advarsel, der er afleveret og tinglyst på ejendommen, kunne danne grundlag for nedlæggelse af forbud, selv om den pågældende ejer eller bruger ikke har modtaget underretning efter stk. 2.

Hvis et forbud eller en advarsel bliver fundet ugyldig, eller hvis et forbud tilbagekaldes, forudsættes det, at kommunen tilsvarende underretter samtlige ejere og brugere, medmindre det vil være forbundet med væsentlige vanskeligheder.

Efter det foreslåede *stk. 3* tinglyser kommunalbestyrelsen en afgørelse om tilbagekaldelse af et forbud nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, på ejendommen.

Ved tilbagekaldelse forstås kommunens ophævelse af et gyldigt forbud, fordi der ikke (længere) vurderes at være grundlag for forbuddet.

Det forudsættes, at tinglysningen foretages således, at alene tilbagekaldelsens retsvirkninger fremgår af tingbogen. Det vil således skulle fremgå af tingbogen, at der tidligere har været nedlagt forbud efter § 1, stk. 1, i lov om forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe mod, at ejendommen anvendes som samlingssted for den pågældende gruppe, men at dette forbud er tilbagekaldt. Derudover vil det skulle fremgå, at der uden forudgående advarsel på ny kan nedlægges forbud, hvis den pågældende gruppes anvendelse af ejendommen som samlingssted inden for en periode på 2 år fra tilbagekaldelsen på ny bliver egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende, jf. § 1, stk. 1-3. Det vil tillige skulle fremgå, at dette gælder for den til enhver tid værende ejer eller bruger af ejendommen, jf. § 1, stk. 4. I forbindelse med tinglysningen af afgørelsen om tilbagekaldelse aflyses det tilbagekaldte forbud, jf. det foreslåede *stk. 4, 1. pkt.*

Der henvises om fremgangsmåden ved tinglysning i øvrigt til det, der er anført ovenfor under bemærkningerne til stk. 1.

Efter det foreslåede *stk. 4, 1. pkt.*, aflyser kommunalbestyrelsen et forbud eller en advarsel, der i medfør af stk. 1 er tinglyst på en ejendom, når forbuddet eller advarslen ikke længere har retsvirkninger.

Kommunen vil skulle aflyse et tidsbegrænset forbud, når der er forløbet 2 år siden forbuddets udløb. En advarsel vil skulle aflyses, når der er forløbet 2 år fra advarslen meddelelse. Det skyldes, at forbuddet eller advarslen efter udløbet af denne periode ikke længere vil kunne danne grundlag for et (nyt) forbud.

Tidsbegrænsede forbud vil skulle aflyses, når de tilbagekaldes. Det skyldes, at kommunen i sådanne tilfælde vil skulle tinglyse afgørelsen om tilbagekaldelse, jf. det foreslåede *stk. 3*, hvoraf det vil skulle fremgå, at der tidligere har været nedlagt et forbud, som nu er tilbagekaldt, og at det indebærer, at der uden forudgående advarsel på ny kan nedlægges forbud, hvis den pågældende gruppes anvendelse af ejendommen som samlingssted inden for en periode på 2 år fra tilbagekaldelsen på ny bliver egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende, jf. de foreslåede § 1, stk. 1-3.

Hvis et forbud eller en advarsel bliver fundet ugyldig, vil forbuddet eller advarslen ikke have retsvirkninger og vil ikke kunne danne grundlag for et senere forbud. Kommunen vil derfor skulle aflyse forbuddet eller advarslen.

Efter det foreslåede *stk. 4, 2. pkt.*, aflyser kommunalbestyrelsen en afgørelse om tilbagekaldelse af et forbud, der i medfør af *stk. 3* er tinglyst på en ejendom, når afgørelsen ikke længere har retsvirkninger.

En afgørelse om tilbagekaldelse af et forbud vil skulle aflyses, når der er forløbet 2 år siden tilbagekaldelsen, da det tilbagekaldte forbud herefter ikke længere kan danne grundlag for et forbud uden forudgående advarsel, jf. de foreslåede § 1, stk. 1-3.

Efter det foreslåede *stk. 5* underretter kommunalbestyrelsen politiet om et forbud nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, og når et forbud ikke længere gælder. Et forbud vil eksempelvis ophøre med at gælde, hvis kommunalbestyrelsen tilbagekalder det, eller hvis det efter klage til Planklagenævnet bliver ophævet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Den foreslåede § 3 fastsætter en pligt for kommunen til under nærmere betingelser at overtage ejendomme, der er omfattet af et samlingsstedsforbud.

Efter det foreslåede *stk. 1* kan ejeren af en ejendom forlange ejendommen overtaget af kommunen mod erstatning, hvis der er nedlagt forbud i medfør af § 1, stk. 1, og forbuddet indebærer, at ejendommen ikke kan udnyttes på en økonomisk rimelig måde i overensstemmelse med den faktiske udnyttelse af de omkringliggende ejendomme.

Med bestemmelsen indføres der en regel om overtagelsespligt svarende til planlovens § 48 om overtagelsespligt, når en ejendom ved lokalplan eller byplanvedtægt er forbeholdt offentlige formål.

Det bemærkes, at betingelserne for overtagelsespligtens indtræden formentlig kun helt undtagelsesvis vil være til stede, da de ejendomme, der vil kunne rammes af et forbud, typisk vil være beliggende i boligområder og vil kunne anvendes som boliger, også selv om de ikke må benyttes som samlingssted for den pågældende gruppe.

Efter det foreslåede *stk. 2* afgør taksationsmyndighederne efter §§ 105 og 106 i lov om offentlige veje mv. spørgsmål om berettigelsen af krav efter stk. 1. Om sagernes behandling for taksationsmyndighederne og erstatningens fastsættelse og udbetaling mv. finder §§ 103, 104 og 107-122 i lov om offentlige veje mv. tilsvarende anvendelse.

Det foreslåede *stk. 2* svarer til planlovens § 50, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, og indebærer, at der kommer til at gælde samme regler for behandlingen mv. af sager om overtagelse i anledning af et samlingsstedsforbud som ved behandlingen af sager om overtagelse efter planlovens § 48.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Den foreslåede § 4 fastsætter en pligt for bl.a. ejere og lejere af en ejendom til at oplyse, hvem der er ejendommens bruger.

Efter det foreslåede § 4, *1. pkt.*, kan kommunalbestyrelsen forlange oplyst af en ejer eller lejer af en ejendom, hvem der er bruger af ejendommen, hvis det er nødvendigt til brug for behandlingen af en sag efter loven.

Betegnelsen ”bruger af ejendommen” vil skulle forstås på samme måde som den tilsvarende betegnelse i planlovens § 63, stk. 1. Brugeren kan eksempelvis være en person, der har lejet ejendommen. Der kan imidlertid også være tale om en person, som på anden måde har brugsret til ejendommen. Derimod vil den pågældende gruppes medlemmer, der kommer på ejendommen i forbindelse med anvendelsen af denne som samlingssted, ikke af denne grund være brugere af ejendommen i bestemmelsens forstand. Brugeren kan også være en juridisk person.

Oplysning om, hvem der er ejendommens bruger, har bl.a. betydning, når kommunen skal foretage partshøring forud for et eventuelt forbud i medfør af § 1, stk. 1, eller en advarsel i medfør af § 1, stk. 2, og når ejendommens ejere og brugere efterfølgende skal underrettes om forbuddet eller advarslen.

Kommunen kan kun anvende den foreslåede bestemmelse, hvis det er nødvendigt til brug for behandlingen af en sag efter loven. Det indebærer bl.a., at bestemmelsen ikke kan anvendes, hvis kommunen i forvejen har oplysninger om, hvem der er bruger af ejendommen.

At det foreslåede § 4, 1. pkt., også omfatter en lejer af en ejendom, indebærer, at kommunen vil kunne forlange oplyst af en lejer, der har fremlejet ejendommen, hvem ejendommen er fremlejet til.

Det følger herudover af det foreslåede § 4, 2. pkt., at kommunalbestyrelsen kan forlange oplyst af en bruger af ejendommen, hvem der i øvrigt er bruger af ejendommen, hvis det er nødvendigt til brug for behandlingen af en sag efter loven. Det vil kunne være relevant, hvis der er flere brugere af ejendommen.

Den foreslåede § 4 vil skulle administreres i overensstemmelse med § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter (retssikkerhedsloven).

Det følger af retssikkerhedslovens § 10, stk. 1, at hvis der er konkret mistanke om, at en enkeltperson eller juridisk person har begået en lovovertrædelse, der kan medføre straf, gælder bestemmelser i lovgivningen mv. om pligt til at meddele oplysninger til myndigheden ikke i forhold til den mistænkte, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse. I forhold til andre end den mistænkte gælder bestemmelser i lovgivningen mv. om pligt til at meddele oplysninger, i det omfang oplysningerne søges tilvejebragt til brug for behandlingen af andre spørgsmål end fastsættelse af straf, jf. § 10, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Den foreslåede § 5 vedrører tilsyn med og håndhævelse af samlingsstedsforbud.

Efter det foreslåede *stk. 1* påser kommunalbestyrelsen, at forbud nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, overholdes. Det indebærer, at kommunen, når der er nedlagt forbud, vil have pligt til at påse, at forbuddet overholdes.

Efter det foreslåede *stk. 2, 1. pkt.*, kan kommunalbestyrelsens personale, når der er nedlagt forbud i medfør af § 1, stk. 1, kræve, at enhver person, som vurderes at opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, øjeblikkeligt forlader ejendommen.

En person opholder sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, hvis den pågældende er medlem af eller tilknyttet gruppen eller medlemmer af gruppen eller i øvrigt opholder sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, eksempelvis fordi den pågældende er til stede ved et arrangement, der kan henføres til gruppen, f.eks. en klubaften eller fest. Det afgørende vil i den forbindelse ikke være, hvad personen måtte oplyse til kommunens personale om årsagen til sin tilstedeværelse, men derimod om den pågældende reelt opholder sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen.

At den foreslåede bestemmelse kan anvendes over for en person, som "vurderes" at opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, indebærer, at kommunens personale har et vist skøn, herunder med hensyn til, hvorfor personen reelt opholder sig på ejendommen. Hvis der eksempelvis opholder sig flere personer på ejendommen, og der ikke er tvivl om, at i hvert fald nogle af personerne opholder sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, vil kommunens personale som udgangspunkt kunne lægge til grund, at alle personerne opholder sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen. Denne formodning vil dog kunne afkræftes i det enkelte tilfælde.

Den foreslåede bestemmelse vil kun kunne anvendes over for personer, hvis tilstedeværelse på ejendommen er i strid med samlingsstedsforbuddet, jf. nærmere bemærkningerne til § 1, stk. 1.

Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse vil være udtryk for faktisk forvaltningsvirksomhed og vil således ikke inde-

bære, at der træffes en afgørelse i forhold til de personer, som kommunens personale kræver forlader ejendommen.

Bestemmelsen vil kunne anvendes, uanset om den aktuelle ejer eller bruger er den samme, som da forbuddet blev nedlagt, da et forbud, når det er bekendtgjort i overensstemmelse med § 2, stk. 1, vil gælde for den til enhver tid værende ejer eller bruger af ejendommen, jf. det foreslåede § 1, stk. 4.

Efter det foreslåede *stk. 2, 2. pkt.*, tilkommer der politiet en tilsvarende adgang til at kræve, at enhver person, som vurderes at opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, øjeblikkeligt forlader ejendommen.

Hvis en person ikke frivilligt forlader ejendommen, når kommunens personale eller politiet i medfør af *stk. 2* kræver det, kan politiet efter det foreslåede *stk. 3* under anvendelse af den fornødne magt sikre, at den pågældende forlader ejendommen.

Den foreslåede bestemmelse giver hjemmel til, at politiet umiddelbart kan gennemtvinge beslutninger om, at en person øjeblikkeligt skal forlade ejendommen.

Politiets eventuelle anvendelse af magt i den forbindelse vil skulle ske i overensstemmelse med bestemmelserne i politiloven, der i kapitel 4 indeholder regler om politiets magtanvendelse.

Det indebærer bl.a., at politiets magtanvendelse skal være nødvendig og forsvarlig og alene må ske med midler og i en udstrækning, der står i rimeligt forhold til den interesse, der søges beskyttet, jf. politilovens § 16, stk. 1, 1. pkt. Det skal indgå i vurderingen af forsvarligheden, om magtanvendelsen indebærer risiko for, at udenforstående kan komme til skade, jf. § 16, stk. 1, 2. pkt. Magt skal ifølge § 16, stk. 2, anvendes så skånsomt, som omstændighederne tillader, og således at eventuelle skader begrænses til et minimum.

Efter det foreslåede *stk. 4, 1. pkt.*, har kommunalbestyrelsens personale, når der er nedlagt forbud i medfør af § 1, stk. 1, til enhver tid mod behørig legitimation adgang til ejendommen uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for at påse, om forbuddet overholdes, eller for at anvende beføjelsen i *stk. 2, 1. pkt.*

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at kommunens personale vil kunne få adgang til ejendommen uden retskendelse, hvis det er nødvendigt som led i tilsynet med, at forbuddet overholdes, eller for at anvende beføjelsen til at kræve, at personer, som vurderes at opholde sig på ejendommen

som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, øjeblikkeligt forlader ejendommen.

Efter det foreslåede *stk. 4, 2. pkt.*, har politiet mod behørig legitimation adgang til ejendommen uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for at anvende beføjelserne i *stk. 2, 2. pkt.*, og *stk. 3*.

Bestemmelsen indebærer, at politiet vil kunne få adgang til ejendommen uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for, at politiet kan anvende beføjelsen til at kræve, at personer, som vurderes at opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, øjeblikkeligt forlader ejendommen, eller hvis det er nødvendigt for at gennemtvunge politiets eller kommunens personales beslutninger herom.

Indgreb efter det foreslåede *stk. 4* vil skulle foretages under iagttagelse af reglerne i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter (retssikkerhedsloven). Der skal særligt peges på retssikkerhedslovens § 9. Det fremgår af § 9, stk. 1, at hvis en enkeltperson eller juridisk person med rimelig grund mistænkes for at have begået en strafbar lovovertrædelse, kan tvangsindgreb over for den mistænkte med henblik på at tilvejebringe oplysninger om det eller de forhold, som mistanken omfatter, alene gennemføres efter reglerne i retsplejeloven. Dette gælder dog ifølge § 9, stk. 2, ikke, hvis tvangsindgrebet gennemføres med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af andre spørgsmål end fastsættelse af straf.

Kommunens personale vil kunne få adgang til ejendommen efter det foreslåede *stk. 4*, hvis formålet er at afklare, om der foreligger en overtrædelse af et forbud. I sådanne tilfælde vil der således som udgangspunkt ikke foreligge en sådan mistanke, at retssikkerhedslovens § 9 finder anvendelse.

Hvis ejeren eller brugeren af ejendommen på grund af de konkrete omstændigheder i sagen med rimelig grund er mistænkt for overtrædelse af det foreslåede § 8, stk. 1, hvorefter det er strafbart at overtræde et forbud, vil kommunens personale eller politiet ikke i medfør af den foreslåede bestemmelse kunne få adgang til ejendommen for at skaffe oplysninger om det strafbare forhold. I stedet vil politiet kunne gå videre med sagen som en straffesag, og kommunens personale vil kunne anmelde forholdet til politiet. Politiet vil herefter kunne foretage ransagning efter reglerne i retsplejeloven, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Uanset om ejeren eller brugeren med rimelig grund mistænkes for at have overtrådt det foreslåede § 8, stk. 1, vil kommunens personale eller politiet kunne få adgang til ejendommen, hvis dette sker med henblik på anvendelse af beføjelsen efter det foreslåede *stk. 2* til at kræve, at personer, som

vurderes at opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, øjeblikkeligt forlader ejendommen, eller hvis det sker med henblik på politiets gennemtvungelse af sådanne beslutninger i medfør af det foreslåede *stk. 3*.

Efter det foreslåede *stk. 5* yder politiet kommunalbestyrelsens personale nødvendig bistand ved anvendelsen af beføjelsen i *stk. 4, 1. pkt.*

Dette vil f.eks. kunne være relevant, hvis kommunens personale nægtes adgang til ejendommen. Endvidere vil det kunne være relevant, hvis medarbejderne fra kommunen ikke er trygge ved at være til stede på ejendommen, uden at politiet er med.

Der henvises i øvrigt til *pkt. 2.2.7* i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Den foreslåede § 6 giver politiet adgang til som led i håndhævelsen af et samlingsstedsforbud at forbyde personer at opholde sig på ejendommen og at opholde sig eller færdes frem og tilbage inden for en afstand af 200 meter herfra.

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter betingelserne for, at politiet kan meddele et sådant forbud.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, er det en betingelse, at kommunalbestyrelsens personale eller politiet i medfør af § 5, stk. 2, tidligere har krævet, at personen forlader ejendommen. Der henvises herom nærmere til bemærkningerne til § 5, stk. 2.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 2*, er det yderligere en betingelse, at den pågældende i samlingsstedsforbuddets gyldighedsperiode enten på ny vurderes at opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen, eller der er grund til at tro, at dette vil ske.

Det vil ikke være en betingelse, at der er forløbet en bestemt periode fra det tidspunkt, hvor kommunens personale eller politiet har krævet, at den pågældende forlader ejendommen, og indtil den pågældende på ny vurderes at opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen. Hvis personen således efterkommer kravet om at forlade ejendommen, men umiddelbart herefter vender tilbage hertil, vil der kunne meddeles forbud efter den foreslåede bestemmelse.

Politiet vil som nævnt også kunne meddele forbud, hvis kommunens personale eller politiet i medfør af § 5, stk. 2,

tidligere har krævet, at personen forlader ejendommen, og der er grund til at tro, at den pågældende i samlingsstedsforbuddets gyldighedsperiode på ny vil opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen. Det vil bero på en konkret vurdering, om denne betingelse er opfyldt.

Betingelsen vil efter omstændighederne eksempelvis kunne være opfyldt, hvis en person ikke frivilligt forlader ejendommen, efter at kommunens personale eller politiet har krævet det. Hvis det således bliver nødvendigt for politiet under anvendelse af den fornødne magt at sikre, at personen forlader ejendommen, jf. det foreslåede § 5, stk. 3, vil politiet efter omstændighederne samtidig kunne meddele personen forbud efter det foreslåede stk. 1.

Betingelsen vil endvidere efter omstændighederne kunne være opfyldt, hvis en person efter krav fra kommunens personale eller politiet forlader ejendommen, men herefter uden rimelig grund forbliver i området omkring ejendommen.

Politiet kan kun meddele forbud efter det foreslåede *stk. 1* over for personer, hvis tilstedeværelse på ejendommen er eller vil være i strid med samlingsstedsforbuddet, jf. nærmere bemærkningerne til § 1, stk. 1.

Et forbud efter den foreslåede bestemmelse indebærer, at personen forbydes at opholde sig på ejendommen og at opholde sig eller færdes frem og tilbage inden for en afstand af 200 meter fra ejendommen.

Hvis personen bor eller arbejder inden for det område, som er omfattet af forbuddet, vil den pågældende kunne anvende sin bolig og bevæge sig frit til og fra sin bopæl eller arbejdsplads og ud i sit lokalområde, men vil ikke ellers kunne opholde sig i området.

Et forbud i medfør af det foreslåede *stk. 1* vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Forvaltningslovens regler om partshøring, begrundelse, klagevejledning mv. vil derfor finde anvendelse.

Forbud efter bestemmelsen vil kunne meddeles mundtligt på stedet, således at det straks kommer til at gælde. Der vil i givet fald eventuelt også skulle foretages mundtlig partshøring på stedet. Et mundtligt meddelt forbud bør snarest herefter bekræftes skriftligt over for den pågældende.

Politiets afgørelse om at meddele forbud efter det foreslåede *stk. 1* vil kunne påklages til Rigspolitiet, jf. retsplejelovens § 109, stk. 1. Rigspolitiets afgørelse vil ikke kunne påklages til Justitsministeriet, jf. § 109, stk. 2. Desuden vil et forbud kunne indbringes for domstolene efter grundlovens § 63, ligesom lovligheden af et forbud vil kunne prøves under en

straffesag om overtrædelse af forbuddet. Hverken klage til Rigspolitiet eller indbringelse for domstolene vil have opsættende virkning.

Efter det foreslåede *stk. 2, 1. pkt.*, gælder et forbud meddelt i medfør af *stk. 1* i 3 måneder, dog kun så længe forbuddet nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, gælder. Hvis samlingsstedsforbuddet er tidsbegrænset, jf. det foreslåede § 1, stk. 5, 1. pkt., vil forbuddet efter *stk. 1* således kun gælde indtil det tidspunkt, hvor samlingsstedsforbuddet udløber.

Efter det foreslåede *stk. 2, 2. pkt.*, kan et forbud meddelt i medfør af *stk. 1* forlænges, hvis der er grund til at tro, at den pågældende i gyldighedsperioden for forbuddet nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, på ny vil opholde sig på ejendommen som led i anvendelsen af denne som samlingssted for gruppen. Om denne betingelse er opfyldt vil bero på en konkret vurdering, hvor der bl.a. vil kunne lægges vægt på, om den pågældende hidtil har overholdt forbuddet.

Efter det foreslåede *stk. 2, 3. pkt.*, finder 1. pkt. tilsvarende anvendelse ved forlængelse af forbuddet. Det indebærer, at forlængelsen vil gælde i 3 måneder, dog kun så længe samlingsstedsforbuddet efter § 1, stk. 1, gælder.

Det foreslåede *stk. 3* indebærer, at et forbud meddelt i medfør af *stk. 1* bortfalder, hvis samlingsstedsforbuddet nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, ophører med at gælde. Samlingsstedsforbuddet vil eksempelvis ophøre med at gælde, hvis kommunen tilbagekalder det, eller hvis det efter klage til Planklagenævnet bliver ophævet.

Det forudsættes, at politiet i givet fald underretter personer, som er meddelt forbud efter *stk. 1*, om, at forbuddet er bortfaldet. Det bemærkes i den forbindelse, at kommunen efter det foreslåede § 2, stk. 5, skal underrette politiet, hvis et samlingsstedsforbud ophører med at gælde.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 7

Den foreslåede § 7 vedrører adgangen til at klage over samlingsstedsforbud.

Efter den foreslåede bestemmelse kan kommunalbestyrelsens afgørelse om at nedlægge forbud i medfør af § 1, stk. 1, for så vidt angår retlige spørgsmål, påklages til Planklagenævnet. Tilsvarende gælder for kommunalbestyrelsens afgørelse om afslag på at tilbagekalde et forbud.

Efter bestemmelsen vil alene kommunens afgørelser om at nedlægge forbud eller om afslag på at tilbagekalde forbud kunne påklages til Planklagenævnet. Det bemærkes, at det følger af det foreslåede § 1, stk. 6, at en anmodning om tilbagekaldelse af et forbud tidligst kan indgives til kommunen, når der er forløbet 3 måneder siden forbuddets nedlæggelse eller det seneste afslag på at tilbagekalde.

Derimod vil bl.a. afgørelser om advarsler og om ikke at meddele advarsel eller nedlægge forbud ikke kunne påklages.

Planklagenævnet vil kun kunne prøve retlige spørgsmål, det vil sige, om der er retlige mangler ved et forbud eller et afslag på tilbagekaldelse. Nævnet vil i den forbindelse kunne prøve, om der er retlige mangler ved kommunens skønsudøvelse, herunder i forhold til de kriterier, som er opstillet for skønnet, men vil som udgangspunkt ikke i øvrigt kunne prøve kommunens skøn. Det bemærkes, at betingelserne for at nedlægge forbud til en vis grad er skønsprægede, ligesom det som udgangspunkt er en skønsmæssig afgørelse, om der, hvis betingelserne er opfyldt, bør nedlægges forbud, eller om et forbud bør tilbagekaldes.

Advarsler, forbud mv. vil i øvrigt kunne prøves ved et søgsmål i medfør af grundlovens § 63, ligesom prøvelse vil kunne ske under en eventuel straffesag om overtrædelse af forbuddet.

Klager til Planklagenævnet vil skulle behandles efter reglerne i lov om Planklagenævnet og regler fastsat i medfør heraf (for tiden bekendtgørelse nr. 108 af 28. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Planklagenævnet og bekendtgørelse nr. 130 af 28. januar 2017 om udnyttelse af tilladelser, frist for indgivelse af klage, indsendelse af klage til Planklagenævnet og opsættende virkning af klage for visse afgørelser truffet efter lov om planlægning og visse andre love). Her findes regler om fremgangsmåden ved klage, betaling af gebyr mv.

Det forudsættes i den forbindelse, at der, hvis lovforslaget vedtages, i medfør af § 9 i lov om Planklagenævnet fastsættes regler om fristen for at klage efter den foreslåede bestemmelse. Det vil blive fastsat, at klage over en afgørelse om at nedlægge forbud i medfør af det foreslåede § 1, stk. 1, skal være indgivet senest 4 uger efter, at forbuddet i medfør af det foreslåede § 2, stk. 1, er afleveret og tinglyst på ejendommen. Endvidere vil det blive fastsat, at klage over en afgørelse om afslag på at tilbagekalde et forbud skal være indgivet senest 4 uger efter, at klager har modtaget underretning om afgørelsen.

Det fremgår af § 7, stk. 1, i lov om Planklagenævnet, at en klage ikke har opsættende virkning, medmindre dette er fastsat i eller i henhold til anden lovgivning, jf. dog stk. 2 og

3. Efter § 7, stk. 2, kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om, at rettidig klage i nærmere bestemte tilfælde har opsættende virkning, medmindre Planklagenævnet bestemmer andet. Ifølge § 7, stk. 3, kan Planklagenævnet, hvor særlige grunde taler derfor, bestemme, at en klage tillægges opsættende virkning.

Det forudsættes i den forbindelse, at Planklagenævnet som det helt klare udgangspunkt ikke tillægger klager efter den foreslåede bestemmelse opsættende virkning.

Det forudsættes endvidere, at der ikke i medfør af § 7, stk. 2, i lov om Planklagenævnet fastsættes regler om, at klage efter den foreslåede bestemmelse har opsættende virkning.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8

Den foreslåede § 8 indeholder straffebestemmelser.

Efter det foreslåede *stk. 1* straffes en ejer eller bruger, der overtræder et forbud nedlagt i medfør af § 1, stk. 1, eller en person, der overtræder et forbud meddelt i medfør af § 6, stk. 1, med bøde. I gentagelsestilfælde kan straffen stige til fængsel i indtil 4 måneder.

Det foreslåede *stk. 1* indebærer bl.a., at en ejer eller bruger, der i strid med et samlingsstedsforbud uagtsomt eller forsætligt anvender ejendommen som samlingssted for den pågældende gruppe, kan straffes. Det vil bero på en konkret vurdering, om ejeren eller brugeren har den fornødne tilregnelser i form af uagtsomhed eller forsæt.

Det må antages, at en ejer eller bruger som altovervejende udgangspunkt vil have den fornødne tilregnelser med hensyn til samlingsstedsforbuddets eksistens, hvis der er sket bekendtgørelse og underretning om forbuddet i overensstemmelse med den foreslåede § 2. Under alle omstændigheder må den fornødne tilregnelser antages at foreligge, hvis en ejer eller bruger anvender ejendommen som samlingssted for gruppen, efter at kommunen eller politiet har gjort den pågældende opmærksom på forbuddet.

Et samlingsstedsforbud vil ikke kun gælde for nuværende ejere og brugere af ejendommen, men også for senere ejere og brugere, jf. det foreslåede § 1, stk. 4. Det må antages, at en senere ejer af ejendommen i almindelighed vil have den fornødne tilregnelser med hensyn til forbuddets eksistens, da forbuddet ifølge § 2, stk. 1, vil skulle tinglyses på ejendommen. Under alle omstændigheder må den fornødne tilregnelser antages at foreligge, hvis en senere ejer eller bruger an-

vender ejendommen som samlingssted for gruppen, efter at kommunen eller politiet har gjort den pågældende opmærksom på forbuddet.

Ejeren eller brugeren af en ejendom vil efter omstændighederne kunne straffes, selv om det ikke er vedkommende selv, der har givet personerne adgang til ejendommen, men det er sket med vedkommendes accept.

En eventuel klage over et samlingsstedsforbud vil som det helt klare udgangspunkt ikke have opsættende virkning, jf. bemærkningerne til den foreslåede § 7, og der vil således som udgangspunkt kunne idømmes straf for overtrædelse af forbuddet, selv om det er påklaget. En ejer eller bruger, der mener, at lovens betingelser for nedlæggelse af forbud ikke er opfyldt, vil kunne gøre dette gældende under straffesagen.

Efter det foreslåede *stk. 2* straffes den, der afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller undlader at give oplysninger, som den pågældende ifølge § 4 er forpligtet til at give, med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

En ejer, lejer eller bruger, der ikke har opfyldt oplysningspligten efter § 4, vil endvidere efter omstændighederne kunne pålægges tvangsbøder i medfør af retsplejelovens § 997, stk. 3, indtil den pågældende opfylder pligten.

Efter det foreslåede *stk. 3* kan der pålægges selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Bestemmelsen vil f.eks. have betydning, hvis en forening er ejer eller bruger af ejendommen. I sådanne tilfælde vil foreningen som sådan kunne straffes. Om der herudover rejses tiltale mod enkeltpersoner, vil skulle afgøres efter de almindelige retningslinjer herom.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 9

Den foreslåede § 9 vedrører politiets videregivelse af oplysninger om, at en lejer er straffet for overtrædelse af et samlingsstedsforbud, til udlejer til brug for dennes eventuelle ophævelse af lejeaftalen.

Den foreslåede § 9 indebærer, at spørgsmålet om berettigelsen af politiets videregivelse af oplysningerne til udlejer og udlejerens efterfølgende behandling af oplysningerne skal vurderes efter den foreslåede bestemmelse og ikke reglerne i persondataloven.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse ikke indebærer en fravigelse af andre dele af persondatalovens regulering, herunder grundprincipperne vedrørende behandling af oplysninger i § 5, reglerne om den registreredes rettigheder og om den dataansvarliges anmeldelsespligt. Den foreslåede bestemmelse indebærer således alene en fravigelse af §§ 6-8, i det omfang disse har relevans for politiets videregivelse og den efterfølgende behandling af oplysningerne.

Efter det foreslåede *stk. 1* underretter politiet udlejer, hvis en lejer straffes for overtrædelse af § 8, stk. 1, ved at have anvendt det lejede som samlingssted i strid med et forbud nedlagt i medfør af § 1, stk. 1.

Politiet vil således i alle tilfælde, hvor en lejer straffes for at overtræde et samlingsstedsforbud, skulle underrette udlejer. Det forudsættes, at politiet som led i denne underretning sender udlejer en udskrift af doms- og retsbogen i straffesagen eller af en eventuel bødevedtagelse i sagen. Det forudsættes i den forbindelse, at der i fornødent omfang sker anonymisering i forhold til oplysninger om andre personer end lejeren, f.eks. vidner, ligesom eventuelle oplysninger om andre strafbare forhold end overtrædelsen af forbuddet forudsættes fjernet.

Som følge af, at grundprincipperne i persondatalovens § 5, herunder betingelserne om ajourføring og sletning i § 5, stk. 4 og 5, ikke fraviges, vil politiet for at leve op til disse betingelser i tilfælde, hvor der er blevet videregivet oplysninger til en udlejer om en strafferetlig afgørelse, som efterfølgende er blevet ændret, skulle meddele udlejer, at den pågældende afgørelse er blevet ændret.

Efter det foreslåede *stk. 2* kan udlejer behandle oplysninger, der modtages efter stk. 1, i det omfang det er nødvendigt for, at oplysningerne kan tjene som dokumentation i en sag om ophævelse af lejeaftalen efter lejeloven, erhvervslejeloven eller almenlejeloven.

Der henvises herved navnlig til de foreslåede ændringer af lejelovens § 93, stk. 1, litra i, erhvervslejelovens § 69, stk. 1, nr. 8, og almenlejelovens § 90, stk. 1, nr. 9 (lovforslagets §§ 11-13).

Da persondatalovens regler om anmeldelsespligt mv. ikke fraviges, vil udlejer – i det omfang udlejerens behandling af oplysningerne er omfattet af persondatalovens regler – skulle iagttage reglerne herom i persondatalovens kapitel 13.

Oplysningerne vil i visse tilfælde skulle slettes, eksempelvis hvis lejeren fraflytter lejemålet, eller hvis oplysningerne af andre grunde ikke længere er nødvendige i forhold til en eventuel sag om ophævelse af lejeaftalen.

Efter det foreslåede *stk. 3* har udlejeren og dennes ansatte tavshedspligt med hensyn til oplysninger modtaget i medfør af *stk. 1*. Straffelovens §§ 152 og 152 c-152 f finder tilsvarende anvendelse på udlejeren og dennes eventuelle ansatte.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 10

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 2017.

En kommune vil efter dette tidspunkt, hvis lovens betingelser er opfyldt, kunne nedlægge forbud mod, at en ejendom anvendes som samlingssted for en bestemt gruppe. Afgørelsen vil skulle basere sig på forholdene på afgørelsestidspunktet, det vil sige, at kommunen på dette tidspunkt bl.a. skal vurdere, om gruppens anvendelse af ejendommen som samlingssted er egnet til at medføre væsentlig ulempe og utryghed for de omkringboende. Som led i denne vurdering vil kommunen imidlertid også kunne lægge vægt på oplysninger om forhold og hændelser, der har fundet sted før lovens ikrafttræden, forudsat at disse oplysninger har betydning for forholdene på afgørelsestidspunktet.

Til § 11

Efter den gældende bestemmelse i lejelovens § 93, *stk. 1*, litra i, kan udlejeren hæve lejeaftalen, når nogen er straffet i medfør af § 4 i lov om forbud mod besøgende i bestemte lokaler (hashklubloven) for at have modtaget besøgende i eller ved det lejede i strid med et forbud nedlagt i medfør af loven.

Det foreslås, at der indføres en tilsvarende adgang til at hæve lejeaftalen, når lejeren er straffet i medfør af § 8, *stk. 1*, i lov om forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe for at have anvendt det lejede som samlingssted i strid med et forbud nedlagt i medfør af loven.

Ifølge lejelovens § 94, *stk. 1*, kan udlejeren ikke hæve lejeaftalen, hvis det forhold, der lægges lejeren til last, skønnes at være af uvæsentlig betydning. Det bemærkes i den forbindelse, at det forhold, at lejeren straffes for at overtræde § 8, *stk. 1*, i lov om forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe, altid vil skulle betragtes som væsentligt og dermed kunne danne grundlag for en ophævelse.

Bestemmelsen i lejelovens § 27, *stk. 1*, 1. pkt., hvorefter udlejeren skal sørge for, at der hersker god orden i ejendommen, og om fornødent ophæve lejeforhold i de i § 93, *stk. 1*,

litra g-i og l, nævnte tilfælde, vil også finde anvendelse, når lejeren straffes for i strid med et samlingsstedsforbud at have anvendt det lejede som samlingssted for en gruppe.

Det betyder, at udlejeren vil skulle vurdere, om det er nødvendigt at skride til ophævelse af lejeaftalen for at skabe orden i ejendommen, hvis lejeren straffes for overtrædelse af et samlingsstedsforbud.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 12

Efter den gældende bestemmelse i erhvervslejelovens § 69, *stk. 1*, nr. 8, kan udlejeren hæve lejeaftalen, når nogen er straffet i medfør af § 4 i lov om forbud mod besøgende i bestemte lokaler (hashklubloven) for at have modtaget besøgende i eller ved det lejede i strid med et forbud nedlagt i medfør af loven.

Det foreslås, at der indføres en tilsvarende adgang til at hæve lejeaftalen, når lejeren er straffet i medfør af § 8, *stk. 1*, i lov om forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe for at have anvendt det lejede som samlingssted i strid med et forbud nedlagt i medfør af loven.

Ifølge erhvervslejelovens § 70, *stk. 1*, kan udlejeren ikke hæve lejeaftalen, hvis det forhold, der lægges lejeren til last, skønnes at være af uvæsentlig betydning. Det bemærkes i den forbindelse, at det forhold, at lejeren straffes for at overtræde § 8, *stk. 1*, i lov om forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe, altid vil skulle betragtes som væsentligt og dermed kunne danne grundlag for en ophævelse.

Bestemmelsen i erhvervslejelovens § 35, *stk. 1*, 1. pkt., hvorefter udlejeren skal sørge for, at der hersker god orden i ejendommen, og om fornødent ophæve lejeforhold i de i § 69, *stk. 1*, nr. 7, 8 og 11, nævnte tilfælde, vil også finde anvendelse, når lejeren straffes for i strid med et samlingsstedsforbud at have anvendt det lejede som samlingssted for en gruppe.

Det betyder, at udlejeren vil skulle vurdere, om det er nødvendigt at skride til ophævelse af lejeaftalen for at skabe orden i ejendommen, hvis lejeren straffes for overtrædelse af et samlingsstedsforbud.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 13

Efter den gældende bestemmelse i almenlejelovens § 90, stk. 1, nr. 9, kan udlejeren hæve lejeaftalen, når nogen er straffet i medfør af § 4 i lov om forbud mod besøgende i bestemte lokaler (hashklubloven) for at have modtaget besøgende i eller ved det lejede i strid med et forbud nedlagt i medfør af loven.

Det foreslås, at der indføres en tilsvarende adgang til at hæve lejeaftalen, når lejeren er straffet i medfør af § 8, stk. 1, i lov om forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe for at have anvendt det lejede som samlingssted i strid med et forbud nedlagt i medfør af loven.

Ifølge almenlejelovens § 91, stk. 1, kan udlejeren ikke hæve lejeaftalen, hvis det forhold, der lægges lejeren til last, skønnes at være af uvæsentlig betydning. Det bemærkes i den forbindelse, at det forhold, at lejeren straffes for at overtræde § 8, stk. 1, i lov om forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe, altid vil skulle betragtes som væsentligt og dermed kunne danne grundlag for en ophævelse.

Bestemmelsen i almenlejelovens § 80, stk. 1, 1. pkt., hvorefter udlejeren skal sørge for, at der hersker god orden i ejendommen, og om fornødent ophæve lejeforhold i de i § 90, stk. 1, nr. 7, 9 og 12, nævnte tilfælde, vil også finde anvendelse, når lejeren straffes for i strid med et samlingsstedsforbud at have anvendt det lejede som samlingssted for en gruppe.

Det betyder, at udlejeren vil skulle vurdere, om det er nødvendigt at skride til ophævelse af lejeaftalen for at skabe orden i ejendommen, hvis lejeren straffes for overtrædelse af et samlingsstedsforbud.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 14

Til nr. 1

Den foreslåede bestemmelse i planlovens § 56 a fastsætter en pligt for bl.a. ejere og lejere af en ejendom til i bestemte tilfælde at oplyse, hvem der er ejendommens bruger.

Efter det foreslåede § 56 a, 1. pkt., kan kommunalbestyrelsen forlange oplyst af en ejer eller lejer af en ejendom, hvem der er bruger af ejendommen, hvis det er nødvendigt til brug

for behandlingen af en sag om nedlæggelse af forbud efter § 14 eller en sag om lovliggørelse af et ulovligt forhold.

Betegnelsen ”bruger af ejendommen” vil skulle forstås på samme måde som den tilsvarende betegnelse i planlovens § 63, stk. 1. Brugeren kan eksempelvis være en person, der har lejet ejendommen. Der kan imidlertid også være tale om en person, der på anden måde har brugsret til ejendommen. Brugeren kan også være en juridisk person.

Den foreslåede bestemmelse vil kun kunne anvendes i forbindelse med behandlingen af de sagstyper, der er nævnt i bestemmelsen, det vil sige enten en sag om et eventuelt forbud efter planlovens § 14, hvorefter kommunalbestyrelsen kan nedlægge forbud mod, at der retligt eller faktisk etableres forhold, som kan hindres ved en lokalplan, eller en sag om eventuel lovliggørelse af et ulovligt forhold, jf. herved planlovens § 51, stk. 5, hvorefter kommunalbestyrelsen skal foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet har underordnet betydning. Der vil i begge tilfælde skulle være tale om en konkret sag.

Sådanne sager skal behandles efter reglerne i bl.a. forvaltningsloven, og kommunen kan have behov for oplysninger om, hvem der er bruger af ejendommen, med henblik på partshøring og bekendtgørelse af en eventuel afgørelse over for den pågældende.

Kommunen kan kun anvende den foreslåede bestemmelse, hvis det er nødvendigt til brug for behandlingen af den pågældende sag. Det indebærer bl.a., at bestemmelsen ikke kan anvendes, hvis kommunen i forvejen har oplysninger om, hvem der er bruger af ejendommen.

At bestemmelsen også omfatter en lejer af en ejendom, indebærer, at kommunen vil kunne forlange oplyst af en lejer, der har fremlejet ejendommen, hvem ejendommen er fremlejet til, hvis betingelserne i øvrigt er opfyldt.

Det følger herudover af det foreslåede § 56 a, 2. pkt., at kommunalbestyrelsen kan forlange oplyst af en bruger af en ejendom, hvem der i øvrigt er bruger af ejendommen, hvis det er nødvendigt for behandlingen af en sag om nedlæggelse af forbud efter § 14 eller en sag om lovliggørelse af et ulovligt forhold. Det vil kunne være relevant, hvis der er flere brugere af ejendommen.

Den foreslåede § 56 a vil kunne anvendes i sager om rockerborge eller lignende tilholdssteder, men vil ikke være begrænset til sager om sådanne tilholdssteder.

Bestemmelsen vil skulle administreres i overensstemmelse med § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anven-

delse af tvangsindgreb og oplysningspligter (retssikkerhedsloven).

Det følger af retssikkerhedslovens § 10, stk. 1, at hvis der er konkret mistanke om, at en enkeltperson eller juridisk person har begået en lovovertrædelse, der kan medføre straf, gælder bestemmelser i lovgivningen mv. om pligt til at meddele oplysninger til myndigheden ikke i forhold til den mistænkte, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse. I forhold til andre end den mistænkte gælder bestemmelser i lovgivningen mv. om pligt til at meddele oplysninger, i det omfang oplysningerne søges tilvejebragt til brug for behandlingen af andre spørgsmål end fastsættelse af straf, jf. § 10, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Der er tale om en konsekvensændring som følge af det foreslåede § 64, stk. 1, nr. 5, jf. lovforslagets § 14, nr. 3.

Til nr. 3

Efter den foreslåede bestemmelse straffes den, der afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller undlader at give oplysninger, som den pågældende ifølge planlovens § 56 a er forpligtet til at give, med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

En ejer, lejer eller bruger, der ikke har opfyldt oplysningspligten efter § 56 a, vil endvidere efter omstændighederne kunne pålægges tvangsbøder i medfør af retsplejelovens § 997, stk. 3, indtil den pågældende opfylder pligten.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 15

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed.

Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Grønland og Færøerne, men at §§ 1-9 ved kongelig anordning kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 93. Udlejeren kan hæve lejeaftalen i følgende tilfælde:

a)-h) ...

i) Når nogen er straffet i medfør af § 4 i lov om forbud mod besøgende i bestemte lokaler for at have modtaget besøgende i eller ved det lejede i strid med et forbud nedlagt i medfør af loven.

j)-l) ...

Stk. 2-3. ...

§ 69. Udlejeren kan hæve lejeaftalen i følgende tilfælde, jf. dog § 70:

1)-7) ...

8) Når nogen er straffet i medfør af § 4 i lov om forbud mod besøgende i bestemte lokaler for at have modtaget besøgende i eller ved det lejede i strid med et forbud nedlagt i medfør af loven.

9)-11) ...

Stk. 2-3 ...

§ 90. Udlejeren kan hæve lejeaftalen i følgende tilfælde:

1)-8) ...

9) Når nogen er straffet i medfør af § 4 i lov om forbud mod besøgende i bestemte lokaler for at have modtaget besøgende i eller ved det lejede i strid med et forbud nedlagt i medfør af loven.

10)-12) ...

§ 11. I lejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 227 af 9. marts 2016, som ændret ved § 2 i lov nr. 643 af 8. juni 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 93, stk. 1, litra i, indsættes efter ”i medfør af loven”:
”, eller når lejeren er straffet i medfør af § 8, stk. 1, i lov om forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe for at have anvendt det lejede som samlingssted i strid med et forbud nedlagt i medfør af loven”.

§ 12. I erhvervslejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1714 af 16. december 2010, som ændret ved § 3 i lov nr. 270 af 19. marts 2013, § 5 i lov nr. 439 af 6. maj 2014, lov nr. 269 af 25. marts 2015 og lov nr. 1550 af 13. december 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 69, stk. 1, nr. 8, indsættes efter ”i medfør af loven”:
”, eller når lejeren er straffet i medfør af § 8, stk. 1, i lov om forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe for at have anvendt det lejede som samlingssted i strid med et forbud nedlagt i medfør af loven”.

§ 13. I almenlejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 228 af 9. marts 2016, som ændret ved § 3 i lov nr. 643 af 8. juni 2016, § 2 i lov nr. 662 af 8. juni 2016, § 4 i lov nr. 665 af 8. juni 2016 og § 2 i lov nr. 1559 af 13. december 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 90, stk. 1, nr. 9, indsættes efter ”i medfør af loven”:
”, eller når lejeren er straffet i medfør af § 8, stk. 1, i lov om forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe for at have anvendt det lejede som samlingssted i strid med et forbud nedlagt i medfør af loven”.

Stk. 2-3 ...

§ 14. I lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1529 af 23. november 2015, som ændret senest ved § 48 i lov nr. 1715 af 27. december 2016, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 56 indsættes:

”§ 56 a. Kommunalbestyrelsen kan forlange oplyst af en ejer eller lejer af en ejendom, hvem der er bruger af ejendommen, hvis det er nødvendigt til brug for behandlingen af en sag om nedlæggelse af forbud efter § 14 eller en sag om lovliggørelse af et ulovligt forhold. Kommunalbestyrelsen kan endvidere forlange oplyst af en bruger af en ejendom, hvem der i øvrigt er bruger af ejendommen, hvis det er nødvendigt til brug for behandlingen af en sådan sag.”

§ 64. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der

1)-2) ...

3) tilsidesætter vilkår for en tilladelse eller dispensation mv. efter loven eller de i medfør af loven udfærdigede forskrifter eller planer eller tilsidesætter kommunalbestyrelsens bestemmelser efter § 37, stk. 2, eller

4) undlader at efterkomme et påbud eller forbud, der er udstedt i henhold til loven eller de i medfør af loven udfærdigede forskrifter, herunder påbud om at berigtige et ulovligt forhold.

Stk. 2-3 ...

2. I § 64, stk. 1, nr. 3, ændres ”§ 37, stk. 2, eller” til: ”§ 37, stk. 2,” og i nr. 4 ændres ”forhold.” til: ”forhold, eller”.

3. I § 64, stk. 1, indsættes som nr. 5:

”5) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller undlader at give oplysninger, som den pågældende ifølge § 56 a er forpligtet til at give.”

§ 15. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men §§ 1-9 kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.